



„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 389

SRPEN 2025

ROČNÍK 36

ŠÍŘENÍ VÍTANO

A jaké jsou přílohy v dnešním Dialogu?

Příloha č. 1 - s. 26

"Nádherná Amerika XI."

Příloha č. 2 - s. 33

"Socialismus a více než třicet let obnoveného kapitalismu - IV."

Příloha č. 3 - s. 37

"K úmrtí generálního tajemníka Gorbačova"

Otevřený dopis prezidentu republiky

Pane prezidente, obracím se na Vás nejen jako občanka této země, ale jako potomek člověka, který byl za své přesvědčení vězněn 6 let v koncentračním táboře Buchenwald – protože byl komunista.

Byl jedním z těch, kteří věřili v sociální spravedlnost, rovnost lidí, právo pracujících na důstojnost. Nezradil, neustoupil, a právě za to byl mučen a téměř zavražděn nacisty. Přežil, ale nikdy nezapomněl. Zachránil dvanáctiletému ukrajinskému chlapci život.

A my jsme mu slíbili, že už se nikdy nebude pronásledovat člověk pro své přesvědčení.

Chystáte se podepsat zákon, který zakazuje komunistické symboly a myšlenky. Zákon, který není ničím jiným než kriminalizací části historie a likvidací svobody slova.

Tímto aktem se nepřibližujeme demokracii – blížíme se nebezpečně tomu, proti čemu můj praděd bojoval.

Ptám se Vás, pane prezidente: Budeme znovu soudit lidi za jejich ideje?

Budeme brát důchody a čest lidem, kteří věřili v sociální spravedlnost, zatímco kariérní komunisté z devadesátek vládou dál pod jinými prapory?

Budeme se chovat jako nacisté, kteří zakazovali myšlení a popravovali za ideály?

Co je tohle za demokracii, když se bojí jedné myšlenky natolik, že ji musí trestat zákonem?

Vy jste, pane prezidente, i první dáma byli také členy Komunistické strany. **Jste připraven teď zradit nejen vlastní minulost, ale i ty, kteří šli s touto ideou srdcem a životem?**

Můj praděd nebyl zločinec. Nebyl tyran. Byl věřícím člověkem, který miloval spravedlnost a položil za ni zdraví.

A já se ptám – bude teď on, posmrtně, znovu potrestán? A my s ním?

Podpisem zákona – přepisujete historii.

Zamezte jeho podpisu – a zachováte důstojnost těm, kteří v tuto Českou republiku věřili.

Těm, co nekradli, ale stavěli. Kteří snili o rovnosti, a ne o likvidaci.

Jménem paměti, pravdy a těch, co už nemohou mluvit – Vás žádám: Nepodepisujte!

S úctou

Katarína Benkö,

pravnučka vězně z Buchenwaldu Václava Maňase



Padesát sedm let od roku 1968

Padesát sedm let, je pro lidský život doba dlouhá, je to období nástupu tří generací. Za tu dobu v životě proběhne mnoho událostí v osobním, rodinném i ve společenském životě.

V tom společenském lze některé události nazvat životními milníky proto, že výrazným způsobem zasáhly náš život. Mezi ně patří i srpen 1968 opředěný zejména pro mladou generaci mýty, které vznikají na základě neúplných, nedostatečných či účelně uváděných informací.

Rok 1968 je pro mnohé rokem „Pražského jara“ s širokou tak zvanou pro socialistickou iniciativou velké skupiny lidí, kteří do té doby jako by stáli mimo politickou či společenskou aktivitu. Tomuto období předcházel rok 1967, kdy proběhl IV. sjezd spisovatelů, na němž vyvrcholilo napětí mezi představiteli komunistické strany a literáty, jež se hromadilo od počátku 60. let.

Samotný konflikt vyjadřoval i určitou rozpornost ve společnosti.

Na poli literatury vycházel z nástupu nové, reformně orientované generace spisovatelů a jejich domnělou odpo-

vědností nejen vůči umělecké tvorbě, ale také vůči společnosti. Celé jednání překročilo rámec problematiky literární tvorby a nabralo „úlohu“ politického protestu, kopírujíc dlouhodobé snahy prosadit „progresivní“, „obrodné“ síly do vedení strany a státu.

Průběh návštěvy prezidenta republiky Antonína Novotného v Matici slovenské a výsledek jednání sjezdu Československých spisovatelů otevřely cestu k nastartování liberalizace KSČ a organizací Národní fronty, následně vyjádřené v heslu: „Socialismus s lidskou tvářící“.

Rozhodující bylo zasedání ústředního výboru KSČ, které se konalo v prosinci 1967, a kde zazněla kritika Antonína Novotného. Byl vysloven návrh na oddělení funkce prvního tajemníka ÚV KSČ a prezidenta republiky. Jednání nedošlo k jednoznačnému závěru a rozhodnutí odložilo na leden 1968.

Nepodpora Antonína Novotného byla označena jako vítězství reformního křídla ve vedení strany a prohra části takzvaných konzervativců.

(Pokračování na s. 3)



Návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie a praxe (20) Na otázky Dialogu odpovídá RSDr. František Ledvina

Františku, „slušší“ se tobě, jako člověku, jehož celoživotně oslovila filozofie, položit otázku týkající se politiky? Má s ní filozofie vůbec něco společného?

Nejprve mi dovolu, abych to upřesnil. Mě oslovila především marxistická filozofie. Tedy dialektický a historický materialismus a s ním spojená teorie poznání, které jsou obsahem této filozofie. S politickou ekonomikou a vědeckým komunismem tato filozofie tvoří jednu ze tří neoddelitelných součástí marxismu. Dosud žádná jiná filozofie než marxistická, zatím nevytvořila tak ucelený a pravdivý obraz světa, který obstojí před soudobým věděním. I proto ji marxismus nevnímá protikladně s politikou. Filozofii chápe jako nejobecnější pohled na svět. A také jako myšlenkové zázemí k obhajobě a uskutečňování zájmů třídy, kterou objektivně považuje za hybnou sílu dějin. Jsou-li společenské zájmy této třídy dostatečně naléhavé, filozofie jí v rámci marxismu napomáhá k formulování idejí, vytváření ideologie. V porovnání s idejemi je ideologie konkrétnější. Obsahuje nejen cíl, ale také teoretické a praktické metody k jeho dosažení, které jsou neodmyslitelnou součástí ideologického systému. Zejména praktická součást ideologie je její „střelnou zbraň“, kterou lze nazvat politikou. Prosazuje, obhájí a zdůvodňuje třídní zájmy.

Předchozí otázky jsem položil hlavně proto, že člověka zajímavějšího se o politiku nazval snad nejznámější anticiký filozof Aristoteles „zoon politikon“, v překladu politickým zvířetem. Náš spisovatel Karel Čapek, který studoval filozofii, pak poznamenal, že je to „myšlenka náramně moudrá. Není jenom docela jasno, míní-li tím Aristoteles, že člověk je podivné zvíře, které dělá politiku, nebo že člověk, který dělá politiku je s odpuštěním zvíře.“ Jak chápeš Aristotelův výrok ty?

Chápu-li jej v kontextu s Aristotelovým učením, pak necharakterizuje člověka, který se zajímá o politiku či ji provozuje. Nýbrž ho charakterizuje jako živočišný druh, který může žít pouze ve společnosti. V jeho době byla společnost již civilizovaná, třídně rozdělná, takže měl na mysli člověka žijícího v politickém prostředí. A protože byl

celým svým životem spjat s vládoucí třídou, stal se i jejím ideologem. Jenže jeho touha po vědění přerostla zájmy této třídy, a tak byl po smrti svého žáka a ochránce Alexandra Velikého obviněn z rouhání se bohům a vyhnán. Stal se obětí politiky.

A co říct k Čapkovu vyjádření?

Karel Čapek byl v něčem Aristotelovi podobný, také on se stal obětí politiky. Doma i ve světě je považován za velkého spisovatele a u nás částečně i za ideologa buržoazní první republiky. Přitom ale dospěl k závěru: „Co nemůže přinést nápravu, je politika vedená kapitálem.“ Také proto byl někdy pravici označován za levičáka a levice za pravičáka. Před fašismem ho zachránila přirozená smrt, jinak by asi skončil v koncentráku, jako jeho bratr Josef, který v něm zahynul.

O politice

T a k ž e něco pravdy na tom je, když stále častěji mezi lidmi slyšíš, že politika je svinstvo. Co si o ní myslíš ty, jako marxista?

Klement Gottwald kdysi možná nediplomaticky řekl: „Politika je svinstvo, když ji dělají sviňáci.“ Pravda, tomu se politika nemůže úplně vyhnout, stejně tak jako věda, umění, justice či jakákoli jiná lidská činnost. Největším svinstvem je však politika prosazující, obhajující a zdůvodňující zájmy menšiny proti většině. Taková politika v historii převažovala a dosud převažuje. Nic na tom nemění, že ji mohou dělat i kultivovaně vystupující, vysoce vzdělaní a důstojně oblečení profesori, generálové či diplomaté. To je jen takříkajíc navoněná bída. To jsou loutky hrající lépe či hůře svou roli. Autory, režiséry, opravdové tvůrce politiky zná jen málokdo. Jsou skryti za trezory svých bank, akciemi svých podniků, zdmi svých paláců

a černými skly svých limuzín. Navenek to svinstvo dělají profesionálové, kteří jsou za své lokajské služby štědře placeni.

Tedy platí, že politika je svinstvo?

To je složitější. Především proto, že marxisté rozlišují politiku a politikaření, které je jejím neoddelitelným rubem.

V čem se liší?

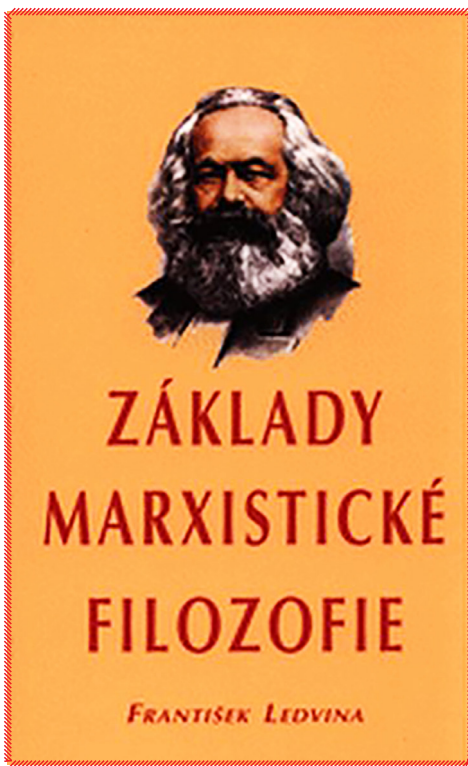
Politikaření je pouhým formálním prosazováním zájmů třídy. Fakticky v něm ale jde o prosazování zájmů menších skupin a někdy i jednotlivců. Je to podvádění třídy. Její zneužívání k jiným zájmům a cílům než třídním, těmi, kteří byli touto třídou do politiky delegováni. Politikaření provází politiku od nepaměti a nelze ho z ní odstraňovat jinak než důslednou veřejnou kontrolou, kritikou a odvolatelností z každé funkce.

Nevyhnula se mu nikdy žádná politika. Ani politika KSČ v socialismu. Nutné je ale dodat, že výsledkem politikaření tehdy nebyly miliardové krádeže či zadlužení země na několik generací. Pravda, v padesátých letech byli i mrtví, ale kdo se domnívá, že tomu tak teď není, je na omylu. Jednou historici spočítají, kolik lidských životů stála například někdejší Havlova amnestie vyvolaná jeho snahou, jako bývalého vězně, získat si popularitu i u kriminálních. Nyní se již v politice nepopravuje. Jde v ní hlavně o vládu nad ekonomikou, která se ovšem někdy také neobejde

bez poprav. Ti bohatí si na své nepohodlné konkurenty „demokraticky“ obstarají nájemné vrahy. A těm méně bohatým nezbude, než aby si své konkurenty popravovali sami.

Nenabízí se v návaznosti na to připomenutí si marxistické vize o budoucím zániku politiky a s ní logiky i politikaření?

Budiž, předpokládá to ale zamýšlení se nad obsahem pojmu politika bez frází a formulek, hlouběji, než předkládá třeba wikipedie.



Teorie i praxe od počátků dějin civilizace až dodnes průkazně dokazují, že politika není jen správou věcí veřejných. Ale že je především zápasem tříd o to, kdo a v čí prospěch bude správu věcí veřejných vykonávat. Podle marxismu se zánikem tříd, které v budoucnu vyčerpají své dějinné rozporuplné poslání, politika v důsledku toho, jako nástroj zápasu těchto tříd, postupně zmizí. Avšak nezmizí správa věcí veřejných. Ovšem blíže teď o této správě hovořit, by bylo věštění ze skleněné koule.

Ani obecně se o ní nelze zmínit?

Obecně lze uvést jen tolik, že to bude samospráva kombinovaná s řízením, které, stejně jako správu věcí veřejných, nelze v budoucnu ničím nahradit. Půjde o jakési řízení, založené na dialektickém vztahu jednoty a rozporu a spojené s volitelnou a odvolatelnou samosprávou. Nemůže to však být systém střídajících se začátečníků. To by dopadlo podobně jako dnes. Konkrétní formu si lidé ve spojení s přírodními a společenskými okolnostmi najdou, vytvoří a po-

stupně vylepší sami. Koneckonců zárodky toho ve svých dějinách již dlouho nacházejí a našli; vše nové se totiž vždy rodí v lůně starého. Až jim v tom nebude překážet zápas protikladných tříd, boj všemocných proti bezmocným, půjde jim toto hledání rozhodně lépe.

Tento tvůj závěr mě vede k zamyšlení nejen nad politikou a jejím obsahem, ale i nad naším seriálem. Jestli jsem tě více než půldruhého roku, co jsi trpělivě odpovídal na mé otázky, dobře poslouchal, považuješ jako marxista za páteř civilizace třídy a jejich historický zápas, který nachází svůj výraz a vyústuje zejména v politice. Tedy potažmo vzato, dvacátým dílem týkajícím se politiky by měl pak i tento seriál, který začíná problematikou tříd, vyvrcholit a vyústit v závěr. Myslíš si to také?

Myslím, a to i proto, že v nejlepším se má přestat, jak říká staré české přísloví. Takže ti, Stanislave, děkuji za společnost i trpělivost. Čtenářům Dialogu pak přeji, aby v jejich listu bylo více článků o aktuální sociálně ekonomické realitě v naší

zemi i o její budoucnosti. Ale také o příčinách neúspěšného pokusu o socialismus a méně nostalgické, protože, jak napsal francouzský filozof, historik a politik Jean Louis Jaurés: „Věrnost tradici znamená být věrný jejímu ohni, ne popelu.“

Tvé poděkování, Františku, mě těší a vážím si ho. Avšak patří hlavně tobě. Nejen proto, že jsi mi trpělivě odpovídal na otázky, ale především, že tvé odpovědi v seriálu se setkaly s příznivým ohlasem čtenářů. Mnozí z nich, jak se vyjádřili, měli tak příležitost se v kostce seznámit s marxismem, nebo si „oprášit“ či rozšířit své dosavadní znalosti o něm. Proto ti přeji jejich jménem i jménem svým, abys ve zdraví nadále mohl pokračovat ve svém tvůrčím, nezanedbatelném a stále více potřebném úsilí o návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie i praxe, včetně jejich rozvoje v podmínkách aktuální společenské reality.

Připravil Stanislav Zeman
(K poděkování se připojuje i redakce Dialogu.)

(Pokračování ze s. 1)

Lednové plénum na základě vlastní žádosti Antoní-

na Novotného schválilo jeho uvolnění z funkce prvního tajemníka ÚV KSČ a do této funkce schválilo Alexandra Dubčeka.

Plenární zasedání ÚV KSČ v prosinci 1967 a lednu 1968 přistoupilo k další realizaci linie XIII. sjezdu. Projednalo úkoly rozvoje československého národního hospodářství a životní úroveň v roce 1968 a do roku 1970 a navázalo na jednání říjnového pléna ÚV KSČ, které se zabývalo zásadními otázkami vedoucí úlohy strany, zvýšení akceschopnosti a účinnosti její práce.

Dne 5. dubna 1968 schválil ÚV KSČ liberální Akční program KSČ (AP), který zahrnoval zvýšení svobody tisku, větší orientaci ekonomiky na spotřební zboží i částečnou liberalizaci ekonomiky. Vedoucí úloha KSČ však měla být zachována.

Byla také naplánována federalizace ČSSR na dvě rovnoprávné republiky.

Komunistická strana již neměla „... vládnout nad společností, ale sloužit jí“. Bude se do jisté míry dělit o moc s dalšími partnery, ale předpokládalo se, že jí v tomto partnerství zůstane vedoucí úloha. Otázku, co by se stalo ve chvíli, kdyby společnost odmítla rozhodující vliv komunistické strany, si Akční program neklade. Ten kladl důraz na občanské svobody a potvrdil právo na shromáždění, vznik dobrovolných organizací, sdružení

Padesát sedm let od roku 1968

a spolků bez byrokratizace. Hlavní myšlenkou reformy bylo odstranit direktivní řízení a centrální plánování ekonomiky.

Vrcholem hospodářských reforem mělo být umožnění drobného soukromého podnikání, které v této době existovalo v Polsku, NDR, Maďarsku i Sovětském svazu.

V politické sféře vznikaly nové politické organizace. Byla obnovena Sociální demokracie, vznikl Klub angažovaných nestraníků, K 231 a další. Ve své prezentaci se hlásily k podpoře socialismu s lidskou tvář a ve své specifické angažovanosti formou svých prezentací vytvářely nátlak na změnu politické orientace KSČ v duchu reformního pojetí nového vedení strany, které těmto tendencím podléhalo.

Forma přehodnocování budování základů socialismu, zejména státobezpečnostní problematiky, byla ovlivňována různými zájmy a tlaky skupin lidí, které na tom byly zainteresovány. Tak docházelo k paušalizaci odpovědnosti a k neobjektivnímu zveličování nedostatků a snižování dosažených úspěchů budovatelského úsilí všech pracujících tedy i nestraníků a například „Klub 231“ (Sdružení bývalých politických vězňů) pracoval samostatně s využitím uvedených pramenů a literatury.

V květnu 1968 se uskutečnilo jednání vedení Komunistické strany Sovětského

svazu s vedoucími představiteli KSČ a vlády ČSSR v čele s prvním tajemní-

kem ÚV KSČ Alexandrem Dubčekem. Vedoucí představitelé KSSS upozorňovali, že obrodný proces v ČSSR vyústuje v rozkladnou činnost v KSČ a v narůstání kontrarevolučních tendencí.

Situace se komplikovala.

Dne 8. května se konala v Moskvě schůzka prvních tajemníků komunistických stran BLR, MLR, PLR a SSSR, které předcházely dopis Waltera Ulbrichta Brežněvovi, požadující zásah proti reformnímu vývoji v ČSSR.

Na 29. května bylo svoláno zasedání ÚV KSČ.

Začátkem května bylo už narůstající nebezpečí tak zjevné, že v generální rozpravě v předsednictvu ústředního výboru 7. a 8. května „o politické situaci v zemi“ musela pod tlakem argumentu marxisticko-leninského jádra přiznat i jeho pravice část, že straně a socialismu hrozí v důsledku pravice, antisocialistických a antisovětských sil vážné nebezpečí.

Celostátní porada vedoucích krajských a okresních tajemníků, svolaná k ověření těchto závěrů, to nejen potvrdila, ale ukázala situaci v zemi v ještě v ostřejším světle.

Ve stejném duchu vyznělo o několik dní později i stanovisko pléna ústředního výboru komunistické strany Slovenska, které však Alexandr Dubček nedovolil zveřejnit.

Při přípravě květnového pléna ÚV KSČ však i pravice vyvíjela značnou aktivitu, aby jeho cíle zmařila. Skupina pražského centra vypracovala ucelenou pravicovou koncepci, která byla v protikladu s hodnocením a závěry předsednictva. Na poradě vedoucích tajemníků krajů a okresů přednesl tuto koncepci jménem městského výboru strany v Praze Bohumil Šimon.

Po požadavkem vytvoření České komunistické strany a České národní rady ovládané pravicí směřovala k plnému uchopení moci ve straně i státě. K oklamání, a tím i dočasnému získání dělnické třídy, která do té doby ve své většině pravicové demagogii odolávala, přispěl Otta Šik, jenž bez vědomí a souhlasu stranických a státních orgánů formuloval požadavek na vytvoření „Rad pracujících“. Tento návrh byl součástí koncepce směřující k destrukci řídicí hospodářské struktury a rozbití socialistického systému plánování, k vytvoření protiváhy a oslabení pozic stranických organizací v závodech.

Dne 27. června byl v Literárních novinách zveřejněn text „2000 slov“, které patří dělníkům, zemědělcům, úředníkům, umělcům a všem. Svým obsahem šlo o výzvu k zapojení široké veřejnosti do demontáže stávajícího politického systému a návratu před období budování základů socialismu, před Únor 1948.

Obrodný proces prý nepřichází s ničím příliš novým. Přináší myšlenky a náměty, z nichž mnohé jsou starší než omyly našeho socialismu a jiné vznikaly pod povrchem viditelného dění a měly být dávno vysloveny, ale byly potlačovány.

Reálně šlo o projev otevřeného a koordinovaného nástupu platformy, která byla přímým návodem k destrukci socialistického systému. Tato kontrarevoluční výzva šla zároveň nejdále v rozněcování

nenávisti proti Sovětskému svazu a vyjadřovala dokonce veřejnou pohružku na šim spojencům ozbrojeným konfliktem.

Dále byl vytvořen ilegální přípravný ústřední výbor (sociální demokracie), jehož členy mimo jiné byli Z. Bechyně, J. Munzar, O. Janýr, F. Šupka... Zároveň se ustavily přípravné výbory v krajích, okresech a v některých místech i základní organizace. Tato činnost, rozvíjená v úzké součinnosti s předáky Socialistické internacionály, měla za úkol provést politický rozkol dělnické třídy.

I v ostatních stranách sdružených v Národní frontě - Čs. straně socialistické, Čs. straně lidové, Straně slovenské obrody i Straně svobody, se vypracovaly programy další činnosti směřující k popření vedoucí úlohy KSČ a obnovení staré buržoazně demokratické a klerikální základny.

Značný vliv v boji proti socialismu u nás měly i další osobnosti, jako J. Pelikán, A. Lustig, E. Goldstücker, A. J. Liehm, E. Löbl, K. Winter a řada dalších.

Celková společenská a státobezpečnostní situace se v ČSSR značně zkomplikovala. Vedení strany nebylo jednotné. Část vedení kolem Dubčeka místo odpovědného a racionálního hodnocení situace v zemi, a to včetně vnímání dlouhodobého umístění vojsk Varšavské smlouvy podél našich hranic, řešila své individuální zájmy. Především usilovala o upevnění získaných politických pozic za pomoci aktivace svých stoupenců nekritickým podléháním jejich přání a tužeb, aniž zvažovala, zda jsou reálné.

Nejužší vedení strany a Československé lidové armády vědělo o možném zásahu spojeneckých vojsk i o jejich aktivitách.

Důkladné a objektivní prozkoumání faktů o poměrech v KSČ i v celé zemi před srpnem 1968 ukazuje, že vnitřní

mi silami nemohl být socialismus v ČSSR uhájen. Činnost strany byla ochromena a československé státní zřízení se dostávalo na pokraj rozpadu.

Vstup spojeneckých vojsk pěti socialistických zemí do Československa tak byl aktem internacionální solidarity, který odpovídal jak společným zájmům československých pracujících, tak mezinárodní dělnické třídy, socialistického společenství a třídním zájmům světového komunistického hnutí.

Touto internacionální akcí byly zachráněny životy tisíců lidí, zabezpečeny vnitřní i vnější podmínky pro jejich mírovou a pokojnou práci, upevněny západní hranice socialistického tábora a zmařeny naděje imperialistických kruhů na revizi výsledků druhé světové války.

Závěr

1. Neodpovědná práce a činnost nejužšího vedení KSČ kolem Alexandra Dubčeka nese odpovědnost za vstup vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR. Vedení strany nedodrželo závazné sliby dané všem spojencům, že zvládne politickou situaci v zemi a nedopustí rozvrat a živelný vývoj, který mohl vyústit v obrat, a tak k nevratné společenské změně nikoliv ve prospěch budování socialismu, ale k pokusu o nástup tak zvané „třetí cesty“, tedy „socialismu s prvky kapitalismu“, pro kterou nebyly vytvořeny podmínky a likvidací vedoucí úlohy KSČ v tomto procesu, by jen urychlilo návrat ke kapitalismu, jak to proběhlo v roce 1989.

2. Politický avanturismus vyústil v oklamání většiny poctivě věřících občanů v nové prvky socialistické demokracie, zapříčinil nepravdivou interpretaci vstupu vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR, jako okupaci, a nese své negativní důsledky dodnes!

3. Onen vstup vojsky zemí, s nimiž jsme měli shodné a historicky společné zájmy a cíle budovat socialismus, byly politikou exponentů takzvaného „Pražského jara“ hluboce narušeny, což se projevuje dodnes!

Antisovětiismus a zejména dnešní negativní přístup k všemu ruskému, má podle mého soudu hluboké kořeny právě v roce 1968.

Zejména doba po státním převratu 1989, věnovala velké úsilí nenávist k Sovětskému svazu a Ruské federaci jen násobit. Jediná možná náprava ve vědomí lidí, je říkat pravdu o naší minulosti v souladu s historickými fakty vycházejícími z konkrétních dokumentů a jejich seriózních analýz.

Rudolf Košťál,
27. července 2025

Liberalismus je slepá větev vývoje

Poslední ročníky lidí u nás narozených v období před tzv. Sametovou revolucí, které si něco ještě pamatují z této doby z vlastních zkušeností, pomalu stárnou.

Patří mezi ně ti, kteří mají v občanském průkazu nižší číslovku než 1978 (plus-mínus). Mladší už většinu znají spíše přeneseně od rodičů, později od médií a těch, kteří zapomínají.

Až si vy narození po roku 1978 budete libovat v moderní době a zeptáte se reálně uvažujících pamětníků na minulost, možná na ně budete hledět s despektem. Jenže oni mají na rozdíl od vás co srovnávat.

Lidé byli kdysi mnohem šikovnější, pracovitější, sečtější, lidštetší, pružnější, často i spokojenější a v mnohem lepším zdravotním stavu. I přes ty komunisty nahoře. Ti byli totiž ve skutečnosti mnohem lepšími hospodáři než pozdější generace politiků.

A i když v jistém ohledu míra svobody byla částečně nižší, naše národy schopné improvizovat rozhodně měly větší důstojnost, než máte vy. Věřte tomu, co říkáme. I vy potřebujete změnu. Liberalismus je slepá větev vývoje.

Zdroj: <https://pravyprostor.net/mame-velky-problem/>
(Česká republika, 27. 7. 2025)

Ikdyž nejsem komunist, a nikdy jsme v naší rodině komunisty neměli, přesto musím jako občan pokládat se za poctivého, zásadně odmítnout útok na komunistické hnutí a jeho bludné lživé srovnání s fašismem a nacismem.

Jako historik znám dostatečně realie fašismu a nacismu a jsem rovněž z rodiny odbojářů fašismem a nacismem postižených. Rozdíly mezi fašismem, nacismem na straně jedné a komunismem na straně druhé, jsou nejen historické, ale i strukturální, a naprosto diametrálně odlišné. Současný narativ korporátních ideologií naprosto bludně vykládá jak komunismus, tak fašismus a jeho návaznou formu nacismus.

Komunismus - jak sám termín naznačuje - vyšel z pojmu „komuna“, a byl v dějinách uplatněn dokonce v názvu Pařížské komuny - a týkal se společenské rovnoprávnosti daných společenství. Komunismus jinak byl uplatněn jako historická perspektiva socialistických společenství SSSR, lidové Číny a socialistické Kuby. Socialistická Jugoslávie rovněž chápala komunismus jako dějinnou perspektivu rovnoprávné společnosti. Výjimečný postoj ke komunismu zaujaly Albánie, Severní Korea nebo polpotovská Kambodža, kde ovšem místo rovnoprávných společenství vznikly diktatury, na rozdíl od SSSR, Jugoslávie nebo Kuby.

Tvrzení, že Sovětský svaz, Kuba nebo Jugoslávie, byly diktatury, jsou bludná,

nepravdivá. Šlo a jde o socialistická společenství tendující k perspektivě komunismu vlastními cestami, i když v některých údobích to byly autoritativní státy s vedoucí stranou, nikdy však nešlo o diktaturu, jako u fašismu nebo nacismu!

Vážení komunisté!

Pojem fašismus, vzniklý v Itálii první třetiny 20. století, byl výrazem válečnicků „Fasci di combattimento“ „Svazky bojovníků“, mající vydobýt nadřazenost Itálie - nástupce římského impéria na okolní územní entitě. Dokázal to válkami o kolonie

Napsali jste nám...

v Africe. A dále spoluprací s nacismem a porážkou svých divizí u Stalingradu, kde neměly co dělat.

Nacismus je naproti tomu eklektické učení, jehož název „Nationale Sozialismus“ vznikl záměrným naroubováním socialismu na citění šovinistických německých mas indoktrinovaných vypjatou formou šovinismu - pangermanismem. De facto je nacismus zneužitím pojmu socialismu na šovinismus určitého národa.

Nacismus nikdy nesplnil hláсанé body svého učení a socialismus vyřídil „Nocí dlouhých nožů“ a příklonem k oligarchickým strukturám velkoburžoasie, které se shlédly nakonec v mocenské struktuře SS, nikoli v NSDAP (šlechta vstupovala do SS a pohrdala NSDAP!).

Šovinismus vzniklý ve Francii (de Chauvigny) původně psaný „chauvinismus“= učení o nadřazenosti vlastního národa nad cizími - aplikace byly fašismus a nacismus. Učení o národech v komunismu, je internacionalismus čili sdružování rovnocenných národů!

Šovinismus nemá nic společného s patriotismem, nacionalismem - vlastenec-

tvím. Ty uznávají rovnocennost národů, šovinismus nikdy! Proto je označování banderismu za „nacionalismus“ aby se označovatelé vyhnuli termínu „fašismus“, bludné, lživé!

Korporátní ideologie (de facto fašistické ideologie) zamlčují pojem šovinismus, protože právě ten odhaluje podstatu současných antiruských a antislovanských učení, kdy západní státy jsou šovinisticky pokládány za „civilizačně a vývojově vyšší, za kulturně a strukturálně vyspělejší“ než státy slovanské a východní. (Paradox - nejstarší vyspělé civilizace vznikly a rozvíjely se právě na východě a jihovýchodě země, což tato učení ignorují). Sem patří teorie „Indogermanů“ místo Indoevropanů, teorie „Artamanů“ kterou po Himmlerovi šíří dnes i landsmanové Ackermangemeinde (Herman!) atd. Proto např. diletant Posselt kritizuje dějiny 20.století jako „střet nacionalismů“, nikoli šovinismů!

Další teorie nepřipustně zjednodušující dějiny, je teorie „židobolševismu“ ztožňující snahy o židovskou emancipaci se specifickou formou komunistické strany v Rusku-SSSR. Právě tuto ideologii využívají korporátní ideologie mající vzbuzovat nenávisť jak k židům, tak ke Slovanům, a toto vyústilo v židovskou a slovanskou genocidu. (*Nezaměňovat se sionismem!*)

Již z tohoto telegrafického nástinu vyplývá naprostá politická nehoráznost a fašizace doplňku zákona o „rovnosti nacismu a komunismu“, jako kriminalizace komunismu, falšování historie obou směrů, a ostrakizace politických stran v ČR. Znění tohoto zákona je třeba odmítnout a zrušit, společně s omluvou komunistům.

Nakonec jen uvedu citát prof. Kellera: „**Když měšťák neví kudy kam, fašizuje!**“
PhDr. Jiří Jaroš Nickelli,
historik, Brno

Zlovolný, lživý, nespravedlivý

§ 403

Založení, podpora a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka

(1) Kdo založí, podporuje nebo propaguje nacistické, komunistické a jiné hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka, nebo hlásá rasovou, etnickou, národnostní, náboženskou či třídní zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až pět let.

(2) Odnětím svobody na tři léta až deset let bude pachatel potrestán,

a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným podobně účinným způsobem,

b) spáchá-li takový čin jako člen organizované skupiny,

c) spáchá-li takový čin jako voják, nebo

d) spáchá-li takový čin za stavu ohrožení státu nebo za válečného stavu.

(3) Příprava je trestná.

Chemoterapie reaktivuje spící rakovinné buňky a spouští metastázy

Už dlouho se objevují spíše ojedinělé hlasy odborníků, které upozorňují na to, že chemoterapie spíše škodí než pomáhá. Často jsou tím myšleny především vedlejší účinky této drastické terapie, ale jak ukázala nová studie, je to ještě mnohem horší.

Chemoterapie totiž může rakovinu aktivovat, namísto toho, aby ji potlačovala. Chemoterapie má rakovinu zabít – ne ji vrátet.

Průkopnická studie rakovinných buněk od „He et al“ však odhalila, že běžné léky na rakovinu, jako je doxorubicin a cisplatina, mohou znovu probudit spící nádorové buňky, což vyvolává smrtelné metastatické relapsy – zejména v plicích.

Tyto „spící“ rakovinné buňky, známé jako diseminované nádorové buňky (DTC), mohou ležet skryté roky, než se znovu aktivují. Tato studie je první, která přímo dokazuje, že chemoterapie sama o sobě je může probudit.

Zdroj: <https://necenzurovanapravda.cz/2025/07/chemoterapie-reaktivu...>

25. 7. 2025

Napsal jsem článek o tom, že věta, kterou se dvě generace studentů učily jako „Leninovu definici hmoty“, není definicí, že ji Lenin nikdy jako definici nepojal, a že dokonce pokusy o definování hmoty příkrými slovy odmítal. To se můj oponent Zdeněk Košťál ani nepokusil vyvrátit, dokonce se jasně nevyjádřil ani k tomu, zda on sám tuto větu za definici považuje.

Psal jsem o tom, že to byl omyl profesionálních vykladačů marxismu, že vznikl až po smrti Lenina, a že se později tento omyl začal z marxistické literatury vytrácet. To můj oponent ani nezaregistroval.

Napsal jsem, že kdybychom tuto větu považovali za definici, pak by to byla definice příliš úzká a široká současně, navíc by to byla definice kruhem a nedefinovala by hmotu, ale pouze látku. A uvedl jsem příklady. Tím se můj oponent nezabýval.

O to více nešetřil posměšky a citáty o něčem jiném. Nepovažuji za příliš svérázné, když chci, aby definice byla definicí a zákon zákonem.

Před půl stoletím jsem svému učiteli na Vysoké škole politické ÚV KSČ odrecitoval onu „definici“ a mírně jsem ji zpochybnil. Smutně pokýval hlavou a řekl: „Musíš to chápat jako dobové vysvětlení“. V roce 1986 vyšel v nakladatelství ÚV KSČ

Naposledy o Leninově definici hmoty

je hmotu, bez použití slov „definice, Lenin, počítky, fotografování, kopírování a zobrazování“. Autory této knihy byli učitelé VŠP ÚV KSČ.

S nimi, se svými kolegy, měl tenkrát statečně a s nadhledem polemizovat soudruh Košťál, ne až dnes se mnou. Oni totiž na rozdíl od něho pochopili, že nelze do nekonečna pod jménem marxismu šířit masově nesmysl. Jenže on to dnes velkomyslně považuje za „bouři ve sklenici vody“.

Diskuse je výměna argumentů, ne slov či citátů. Marx napsal, že „zkušebním kamenem materialistické dialektiky je příroda“, zatímco můj oponent vše poměřuje jen citacemi klasiků ze Spisů. I já v nich hledám pravdu, ale nepovažuji je za konečný důkaz všeho. Protože vím, že pravda má dvě stránky, absolutní a relativní, a že Spisům nikdo neudělal výjimku. Kriteériem pravdy je praxe, žádné citáty.

Žonglování s citáty, zvláště s dlouhými, není ani poučné, ani zábavné. A proto slibuji čtenářům Dialogu, že už nikdy s docentem Košťálem diskutovat nebudu.

František Ledvina

Odpověď na kritiku mého polemického článku: „Leninova definice hmoty?“

Tak jako u problematiky odmítnutí zákona negace negace, že to žádný zákon není, aniž by to F. Ledvina prokázal, kdy se přitom, a to falešně odvolával na jím zkreslený, neúplný fragment, bohužel jak jinak, než nespecifikovaného Leninova textu (bez udání zdroje, ze kterého čerpal): »Lenin jednou při odmítnutí myšlenky vývoje v kruhu také použil obrat „tak říkájící po spirále“, a tím se stala pro mnohé vykladače marxismu spirála neotřesitelným dogmatem.« (F. Ledvina)

Lenin však psal fakticky o něčem jiném. Mně ten text Lenina byl znám. A tam byla použita „spirála“, ale ve spojitosti „spirála ne přímka“. Šlo o metodickou pomůcku k pochopení onoho zákona negace negace. Tak jsem ten text přepsal a zaslal pro informaci členům RRD, aby věděli, že F. Ledvina zkresluje původní Leninovu myšlenku. A já, že si nevymýšlím.

S tolerancí vůči F. Ledvinovi, to nebylo určené k publikování, což on velmi dobře věděl. Tex byl však poté, ne na mou žádost, ale nebyl jsem proti, publikován. Navíc jsem upozornil i na to, že v jím prezentovaném, samotném textu vyšlo najevo, že citát ze „slovníku“, který měl negaci negace jako zákon vyloučit, tak v něm byla negace negace, jako zákon uznána. Ne již jako univerzální, ale přeci jako zákon marxistické dialektiky. To se kolegy F. Ledviny zřejmě do-

tklo. A tak zintenzivnil své obhroublé chování vůči mně.

Pokud ještě jde o zákony materialistické, marxistické dialektiky, tak se k tomu vrátím, nejen kvůli zákonu negace negace (který podle něj neexistuje), ale abych argumentačně připomenul to, proč Lenin uvedl ve *Filozofických sešitech* - Sp. sv. 28, s. 322 (*dovolím si citovat*), že: „I když Marx nezanechal (jako Hegel – ZK) „Logiku“ (s velkým L), zanechal přece logiku „Kapitálu“... „V kapitálu je na jednu vědu aplikována logika, dialektika a teorie poznání materialismu...“ A zde je ne hegelovská, ale marxistická dialektika, ač v náročné formě, použita a rozpracována.

* * *

Nyní se kolega Ledvina, opět s vehemencí sobě vlastní až obhrouble, pustil do mne ohledně mé reakce na jeho článek o Leninově definici hmoty. Je mně v podstatě vyčítáno:

1) Že není jasné, zda i já považuji onu Leninovu větu, jež je považována za definici hmoty (kterou prý Lenin nikdy jako definici nepojal, kdy dokonce pokusy o definování hmoty příkrými slovy odmítal), neboť jsem se k tomu jasně nevyjádřil.

2) Prý moji kolegové vysvětlili bez použití slova definice, co je hmotu a já měl tenkrát statečně a s nadhledem s nimi na katedře polemizovat, a ne až dnes s ním. Já jsem slovo definice také příliš

nepoužíval. Mluvil jsem o filozofické kategorii vymezující hmotu v polaritě s vědomím. *Filozofické kategorie* jsou vymezením, určením určitého obsahu, je jimi tedy definován určitý obsah. Jsou de facto definicemi. Ať se to komukoliv líbí nebo nelíbí.

3) Nejen to, pod jménem marxismu prý šíření (v masovém měřítku) nesmyslů, dnes velkomyslně považují za „bouři ve sklenici vody“.

4) Navíc (já) jako oponent prý vše poměřuji jen citacemi klasiků ze spisů. I on (F. L.) v nich údajně hledá pravdu, ale nepovažuje je za konečný důkaz všeho... A já vše poměřuji jen citacemi, a považuji je za „konečný důkaz všeho“? Jak na takové nesmyslné tvrzení přišel?

Pokud možno ve stručnosti a „polopatě“ (budu však muset některé věci zopakovat):

1) Nešlo o to, „zda onu větu“ Lenina „považuji za definici“, ale o to, zda považuji Leninovo vymezení filozofické kategorie hmoty za definici. A to jsem sdělil ve vazbě nejen na onu větu.

(a) Dle Lenina nejen v Materialismu a empiriokriticismu, *Filozofických sešitech* (z let 1914 až 1916), které jsou považovány za přímé pokračování jeho Materialismu a empiriokriticismu je hmotu vymezena jako *filozofická kategorie k označení objektivní reality, která je odrážena našim vědomím (smyslovým poznáním a racionálním myšlením)*

a existuje objektivně, nezávisle na našem vědomí. Leninova **teorie odrazu** tedy zahrnuje všechny stupně a formy poznání. A tak jsem to i učil. Přitom v pedagogickém procesu se mohla stát jistým centrem výkladu a diskusí právě ona **Leninova filosofická kategorie** (jako definice) hmoty: „*Hmota je filozofická kategorie k označení objektivní reality, která je dána člověku v jeho počtcích, která je kopírována, fotografována, zobrazována našimi počitky a existuje nezávisle na nich.*“ („*Materialismus a empiriokriticismus*“, Lenin, Sp. sv. 14, s. 133.)

Věta, kde byl položen v polemice s machisty právě, **důraz na smyslové poznání, vědomí** (počitek, vjem, představa). A to proto, aby **zdůraznil zvláštní úlohu počtů v prvním stupni poznání**, jako bezprostřední spojení vědomí s vnějším světem. „Počitek je obraz pohybující se hmoty. Jinak, než prostřednictvím počtů se nemůžeme dovědět nic o jakýchkoli formách látky ani jakýchkoli formách pohybu; počitky jsou vyvolávány působením pohybující se hmoty na naše smyslové orgány ... Tak se na věc dívá přírodověda ... Naše počitky odrážejí objektivní realitu, to je to, co existuje nezávisle na lidstvu a na lidských počtcích.“ (Tamtéž, s. 319-320.)

Bez počtů a praktické činnosti lidí by nebylo myšlení, racionálního poznání, bez nich by nebylo možné vytvořit a pracovat s nejmodernějšími technologiemi, technikou atd. atd. Proto jsem ne náhodou na to upozornil a doplnil toto bezprostřední, smyslové poznání o neodmyslitelného, racionálního myšlení a praktickou činnost lidí. **Takže hmota je v uvedených Leninových formulacích, tak jako i vědomí postižena**, nebojme se slova definována. Proč (pro nepochopení věci!) z toho dělat skutečně „bouři ve sklenici vody“.

(b) K uvedenému ještě jednu poznámku, k Ledvinovu tvrzení, že **prý Lenin odmítal možnost definovat hmotu**. Svě „skálopevné“ přesvědčení dokládá větami, převzatými z Leninova textu, aniž by uvedl jasný odkaz, kde je lze v knize na-

lézt. To jsem zvládl a pro možnost skutečného pochopení věci čtenářem, jsem použil rozsáhlejší citace z dané pasáže Leninova textu. **Lenin zde totiž**, na rozdíl od tvrzení F. Ledviny **definování kategorie hmoty neodmítá. Co odmítá jen „redefinování“ kategorie hmoty prováděné machisty**, kteří „ať přímo či zastřeně nahrazují základní filozofickou linii materialismu (od bytí k myšlení, od hmoty k počtů) opačnou linií idealismu, jejich popírání hmoty je už velmi dávno známé řešení gnozeologických otázek v tom smyslu, že je popírán vnější, objektivní zdroj našich počtů, že je popírána objektivní, našim počtům odpovídající realita.“ (Tamtéž s. 150 -151.)

A následně dodává: „Kdyby se však tito lidé (machisté – ZK), jen trošičku zamysleli, museli by přijít na to, že **není možno dva poslední gnozeologické pojmy definovat v podstatě jinak než tím, když určíme, který z nich má být pokládán za prvotní**. Co znamená „definovat“? Znamená to především podřadit daný pojem pojmu jinému, širšímu. ... Ptejme se nyní, **zda existují širší pojmy, s nimiž by mohla operovat teorie poznání, než jsou pojmy: bytí a myšlení, hmota a počitek, fyzicky a psychicky? Nikoli. To jsou nejrozsáhlejší, nejširší pojmy, za něž dále v podstatě... dosud gnozeologie nepokročila. Jen šarlatánství nebo krajní omezenost může považovat, aby tyto dvě „řady“ nejrozsáhlejších pojmů byly „definovány“ jinak, než „prostým opakováním“: Jedno či druhé, se pokládá za prvotní.“ (Tamtéž.)**

Opět opakuji, co jsem již napsal. Lenin dále doslova píše: »Což mohli *Avenarius, Mach a Paerson* „definovat“ základní pojmy (všimněme si těch „uvozovek“ – ZK) v podstatě nějak jinak než tím, že ukázali *směr* své filozofické linie? Mohli definovat jinak, nějak zvláštně, co je *Já*, co je počitek, co je smyslový vjem? Stačí otázku jasně položit, abychom **pochopili, jak ohromný nesmysl říkají machisté, žádají-li po materialistech takovou definici hmoty, která by se neomezovala**

na opakování toho, že hmota, příroda, bytí, fyzicky je prvotní, kdežto duch, vědomí, počitek, psychicky je druhotné.« (Tamtéž 151 – 152.)

To by snad mohl pochopit každý, o co Leninovy šlo a jde...

Proto Lenin zdůrazňoval, že **každá z těchto protikladných kategorií může být definována jen skrze druhou. Lenin**, jak je výše uvedeno napsal, „že **není možné dva poslední gnozeologické pojmy definovat v podstatě jinak než tím, když určíme, který z nich má být pokládán za prvotní**“. To však neznamená, že jsou tyto protiklady rovnoprávné. Vždyť **hmota je prvotní**, existuje objektivně, mimo vědomí a nezávisle na něm.

Je třeba připomenout, že uvedené Leninovo (marxisticko-leninské) **pojetí filozofické kategorie hmoty (definice)** je geniální v tom, že **hmotu neváže na nějakou, jakoukoliv konkrétní látku, či jakýsi „stavební kámen“, za nějž byl považován atom**. Po objevu jeho niterních součástí (elektron, pozitron, neutron), **hmota pro idealisty „zmizela“**. (Viz opět *Leninova kritika „fyzikálního idealismu“ v jeho Materialismu a empiriokriticismu*.) Hmota je objektivní realita, odrážena našim vědomím a existuje nezávisle na našem vědomí. Tedy **jakákoliv nově objevená forma hmoty nezpochybní tuto definici**, filozofickou – **gnozeologickou kategorií**.

2) Na katedře nebyla vedena žádná diskuse o definici či nedefinici hmoty, takže jsem diskutovat nemohl. Ale věřte, že bych diskutoval. Diskutoval jsem mezi spolupracovníky otevřeně od začátku, tak jako nejen v převratu i po převratu, tak jako jsem diskutoval a diskutuji dodnes – což mému „kritikovi“ zřejmě vadí...

3) Nešlo a nejde o „jakési šíření nesmyslů“ ve jménu marxismu, ale o „kritikův“ přístup k této „problematice“.

O dezinterpretaci Leninova přístupu, že prý byl nejen odpůrce možnosti definovat hmotu atd.

4) Vím, co F. Ledvinu znám, že nemá rád citace z klasiků (což mne předhazuje). Nechápe, že když se na ně (citace) odvoláváš, prezentuješ-li jejich názor atd., že to k tomu patří? To je také jeho „Achillova pata“, když píše o některých problémech a odvolává se na klasiky, je někdy cítit (pro toho, kdo zná texty klasiků), že to neodpovídá skutečnosti. Tak jak tomu bylo mimo jiné u negace negace a nyní v jeho článku o Leninově definici hmoty. Proto jsem uvedl rozsáhlejší citace z *Materialismu a empiriokriticismu* a doložil, že jeho interpretace o odmítání vymezení definice („definice“) hmoty Leninem, nesedí.

Zdeněk Košťál, 15. 6. 2025

Takmer tretina Slovákov pripúšťa možnosť pripojiť sa k Rusku a takmer 60 % chce alebo zvažuje neutralitu Slovenska

Prieskum realizovala agentúra SCIO v spolupráci s portálom Rozhovory so Šimonom na reprezentatívnej vzorke tisíc respondentov v dňoch 24. až 30. júna 2025.

Takmer tretina občanov Slovenska pripúšťa možnosť pripojiť sa k Rusku a až 14 percent by bolo vyslovene za. Ukazuje to najnovší prieskum agentúry SCIO, ktorý realizovala v spolupráci s portálom Rozhovory so Šimonom na reprezentatívnej vzorke tisíc respondentov. Z prieskumu ďalej vyplýva, že téma perspektívnej vojenskej neutrality významne rozdeľuje slovenskú spoločnosť.

(27. 7. 2025)

P.S.: U nás se chce vláda pripojiť k Ukrajině a národ se chce zbavit od vlády.

Zdroj: <https://cz24.news/slovensky-prieskum-takmer-tretina-slovakov...>

Vaše chování, pane prezidente, mně připomíná příběh Vašeho jmenovce Pavla z Tarzu, jeho také divné „osvícení“ a proto o Vás často přemýšlím. Na reprezentaci státníka mám jiné nároky. Nebyl jsem komunistou ani disidentem, měl jsem jen před převratem problémy s nomenklaturou. Vy jste naopak byl připraven za ní položit i život.

Vstup do KSČ Vám nevytýkám, domnívám se však, s ohledem na současnost, že příčinou mohlo být i něco jiného než Vámi uvedená nezralost. Za stejně naivní, trapné až ubohé považuji i výroky těch, kteří „změnu orientace“ po převratu zdůvodňovali záměrem – prý chtěli rozložit KSČ zevnitř.

Program komunistů jsem považoval, a i nyní považuji, přes tragédie, které ho provázely a které odsuzuji, za vrchol lidského poznání a snažení. Za ty tragédie přisuzuji spoluodpovědnost mezinárodnímu kapitálu, který od ustavení státu nového typu (SSSR) usiloval o jeho zničení. Vojsky byl neúspěšný, v podvrtné činnosti se prosazoval lépe. První světová válka přešla v cílený záměr zlikvidovat nově ustavený Sovětský svaz a po neúspěšných vojenských akcích přešla ve válku, pro kterou se později vžil název válka studená.

Před časem jsem Vám mailem sdělil, že Vaše vyjádření v Evropské unii, kde jste navrhl zrušit při hlasování právo veta, považuji u prezidenta za velezradu a navrhl jsem, abyste snahu o zviditelnění své i Česka doplnil hledáním skutečné moudrosti i u našich předků.

Zmínil jsem nápad pana Ing. Žlábka z doby ustavení naší republiky, stavbu tunelu na Jadran, která by byla přínosem nejen pro Česko, ale i Evropu a životní prostředí. Podporu války na Ukrajině jsem označil za zločin, neboť záměr rozšíření NATO či uměle vyvolané národnostní spory vnímám jen za ubohou zástěrku.

Cílem je boj kapitálu o přístup k přírodnímu bohatství, novým trhům – ale to asi znáte lépe z dřívějšího studia Lenina a Donald Trump to potvrzuje.

Svět poznává nebezpečné mlčení digitálně tichých dětí. Utopily se ve virtuálu

Už jste slyšeli pojem digitální ticho? Je to stav, kdy si virtuální svět postupně ukradne děti zcela pro sebe a ony pak vůbec nedokážou fungovat ve světě reálném. Ztratí zájem o přímý kontakt s okolím, přestávají komunikovat a stahují se do sebe. Stav, který se postupně stává fenoménem dneška. Podle psychologů jde o novodobou diagnózu.

„Přijde ze školy, sedne si a hodiny projíždí videa na telefonu. Když se jí na něco zeptám, jen pokrčí rameny. A to je celý náš rozhovor,“ popisuje Petra, maminka osmileté holčičky z Litoměřic. Děti nemluví. Nezlobí, neodmlouvají. Jen tiše mizí do sebe – a do obrazovek. Psychologové tomu říkají digitální ticho.

Nejde jen o výkyvy nebo módní diagnózy. Jde o hlubokou proměnu společnosti.

Zdroj: <https://www.idnes.cz/usti/zpravy/digitalni-ticho-diagnoza-de...>

(27. 7. 2025)

Pane prezidente, myslím, že zlou to předete nit

Nyní jste podpisem návrhu z poslanecké sněmovny vyjádřil souhlas s možností represí Vašich bývalých přátel. Byl-li tedy ten systém před převratem zločinný a zavrženímhodný, jak praví zákon 198/1993 Sb. a jeho doplněk, pak ho museli tvořit i zločinci a podobná individua.

Sám jsem na pochybách, zda odpustkem pro Vás může být údajná záchrana několika vojáků,

to snad je normální povinností žoldáka.

Žili jsme, pane prezidente, život v naprosto odlišných poměrech, můj otec (1924 až 1949 člen KSČ, soukromník do roku 1960). Oba jsme byli občas - asi i proto nazýváni nepřátelé socialismu, a prožívali poměry z toho vyplývající. Vy jste naopak byl připraven (asi jen verbálně) nasadit život za udržení stávajících poměrů. Přes počáteční i některé přetrvávající chyby i tragédie jsem vnímal pokroky systému před převratem, po převratu pak vnímám i společenský, mravní a hospodářský marasmus, destrukci hodnot, neschopnost sestavit alespoň vyrovnaný rozpočet, lhaní, zadlužení i beznadějnost systému.

A znovu připomínám - nezapomínám a nepopírám ani zbytečné, situací, zkušenostmi i v euforii až hysterii vyvolané tragédie z počátků socialismu, nadějný pokus o rehabilitaci původních vizí i následně terorem vynucený souhlas s tak zvanou bratrskou pomocí. A v této době jste Vy, pane prezidente, dle vysvětlení z médií vstoupil do organizace, pro kterou dnes svým podpisem stvrzujete označení zločinecká. Co by Vám na to

řekl Váš otec, který stejně, jako Vy, dobrovolně do této organizace vstoupil. Považoval by sebe i Vás za zločince nebo bývalé zločince?

Vím, že podle připomenutých zákonů nesmím chválit režim před převratem, ale snad mně, pane prezidente, dovolíte přemýšlet, porovnávat či lépe - ptát se a když už nevím, tak prosit o odpovědi!

Neměl už v roce 1989, na rozdíl od současné reality, kterou nyní obhajujete, řadový občan garantované podmínky pro důstojný život?

Nedosáhl, v té době finančně snadno a už prakticky i bez rizika na své právo?

Připomenu jednoho, asi poctivého a skutečného demokrata, který bohužel, nepřežil to, co jste hájil, tak zvaného disidenta, pana Pavla Wonku. Ten předkládal své legitimní představy, a ve vězení za ně i zemřel. Tehdy jste byl na druhé straně barikády – neměl byste nyní přispět k jeho připomenutí a důstojné rehabilitaci?

Evžen Smrkovský,

21. července 2025

evzen.smrkovsky@seznam.cz

Nezklamal

Náš pan prezident nezklamal. Podepsal novelu zákona o trestnosti propagace komunistického hnutí, které před listopadem 1989, coby rozvědčík, hájil se zbraní v ruce.

Nezklamal nejen antikomunisty, jak lze předpokládat. Nezklamal ale ani komunisty a jejich příznivce. Neboť mnozí z nich, jak se vyjádřili, si záhy uvědomili ono známé a historii prověřené přísloví:

Poturčenec horší Turka...

A pak že Pavel není prezidentem všech.

(sz)

Česká republika se chystá postavit komunismus mimo zákon

Zatímco Komunistická strana Čech a Moravy získává podporu prostřednictvím kampaní proti škrťům, vláda se jí snaží umlčet před říjnovými parlamentními volbami liberální totalitou, píše britský profesor, člen Společnosti Julia Fučíka
JOHN CALLOW.

„To byli naši hrdinové.“ Olga Semelová zametá listí z památníku, který se nachází v jinak zanedbaném prostoru pražských Olšanských hřbitovů.

Jako dívka se účastnila válečného odboje proti fašismu a nápisy na skromném obecním hrobě pro ni nejsou jen jmény, ale i vzpomínkou na živé, dýchající lidi, které znala a po jejichž boku pracovala při budování socialismu v poválečném Československu. Kdysi odpočívali v Národním památníku, pod prapory a reflektory, v rozlehlém mramorovém sále.

Po kontrarevoluci v roce 1989 byli bez okolků vyhozeni, jejich náhrobní desky rozbity a veřejně poničeny a jejich popel znovu pohřben společně v tomto mnohem skromnějším prostředí. Ani tehdy nebyli v bezpečí, protože památník se stal terčem pravicových a neofašistických skupin a byl opakovaně počmárány a polity kanystry krvavě rudé barvy.

Takové zacházení je v ostrém kontrastu s úctou k hrobu Jana Syrového, premiéra, který se tajně podílel na realizaci Mnichovské dohody, která leží několik set metrů odtud. Nebo nový památník nacistického kolaboranta Emila Háchy, postavený na druhé straně města v roce 2005 a stále více se mu těší občanských poct.

Minulost se přepisuje. Den se stává nocí a noc se stává dnem. Vlasovské divize (ruští přeběhlíci, kteří bojovali po boku nacistického Německa) jsou nyní oslavovány jako „skuteční osvoboditelé“ Prahy, když se v květnu 1945 škrábaly na západ ve snaze vzdát se Pattonově postupující americké armádě, zatímco „vlkodlačí“ bandy ultranacionalistů a fašistů, které v poválečných měsících prováděly brutální teroristickou kampaň, jsou rehabilitovány a oslavovány na úkor českých a slovenských pohraničnicků, kteří padli v bojích za jejich porážku.

Evropská unie klasifikuje vlastnictví soukromého majetku jako nezczitelné „lidské právo“, čímž účinně kriminalizuje znárodňovací programy pokrokových vlád, a poskytuje právní sankce, které výslovně spojují komunismus s fašismem jako dvo-

jí totalitní zlo, které znetvořilo a odlidštilo historii kontinentu v průběhu 20. století.

Na tomto pozadí vypracovala pravicová koaliční vláda Petra Fialy legislativu, která má postavit mimo zákon Komunistickou stranu Čech a Moravy (KSČM). Dne 30. května 2025 schválila Poslanecká sněmovna novelu trestního zákoníku, jejímž cílem bylo trestat za „podporu a propagaci komunistického hnutí“ trest odnětí svobody až na 10 let. Pokud nebude zamítnut Senátem a návrh zákona bude následně podepsán prezidentem, zákon nabude účinnosti 1. ledna 2026.

Z hrdinů se stávají padouši

Jak však vysvětluje Petra Prokšanová, předsedkyně Výboru mládeže KSČM a vůdkyně hnutí „Stačilo!“ (proti kapitalistům a škrťům) v nadcházejících volbách: „Zákon je napsán velmi vágně a ani ti, kteří jej předložili a schválili, nebyli schopni souvisle vysvětlit, co přesně zákon zakazuje.“

Podle různých výkladů by mohl zakázat vystavování komunistických symbolů, jako je srp a kladivo, kriminalizovat veřejné akce pořádané komunistickým hnutím nebo dokonce zpochybnit legálnost Komunistické strany Čech a Moravy.“

Dovedeno do logických extrémů se pokouší o pozitivní kontextualizaci literární a básnické tvorby Jaroslava Haška a Jiřího Wolkeru; prohlédnout si poválečné plátno Maxe Švabinského; nebo zohlednit hrdinství válečného odboje pod vedením Julia Fučíka a Jana Švermy, by mohly vést k trestnímu stíhání.

V tomto ohledu by se zdálo, že dnešní liberální totalitáři to myslí s válkou proti kultuře a konstrukci minulosti mnohem vážněji než jejich oponenti z hlavního proudu evropské levice.

Petra však zdaleka není zděšena a je si plně vědoma toho, co je ve hře. „Musíte pochopit,“ říká, „že antikomunismus dominoval kulturnímu, politickému a intelektuálnímu životu České republiky v posledních 35 letech. V minulosti došlo k vážným pokusům o zákaz komunistické strany. Vládě se dokonce podařilo prosadit zákaz komunistického Svazu mládeže, který byl zrušen až po dlouhých, obtížných, ale vždy zásadových bojích zdola.“

„Přes veškerý neustálý politický tlak je KSČM jednou z nejpočetnějších politických stran v naší zemi, která je zastoupena ve volených orgánech na místní úrovni, v regionálních parlamentech i v Evropském parlamentu. Dnes patří k hlavním silám opozice, protivládního hnutí. Je jasné, že tento plánovaný zákon

bude použit proti nejmilitantnějším oponentům současné vlády – tedy komunistům – ve snaze je umlčet.“

„KSČM zaujímá velmi radikální postoj vůči současné protilidové vládě Petra Fialy a její protisociální a válečné politice. Nesouhlasíme s její politikou sociálních škrťů a změn zákoníku práce, které se snaží zničit práva pracovníků a zvýšit věk odchodu do důchodu. Bojujeme za bezplatné veřejné školství a zdravotní péči, stejně jako za výstavbu veřejných bytů v masovém měřítku, která by vyřešila endemickou krizi bydlení, která sužuje

zemi.“

„V souvislosti s mezinárodní politikou usilujeme o to, aby Česká republika vy-

stoupila z agresivního vojenského paktu NATO a aby občané naší země měli možnost se v referendu rozhodnout, zda chtějí vystoupit z Evropské unie. Proti tomu nyní v řadě evropských zemí dochází k novému vzednutí antikomunistické kampaně.“

„Ve specificky českém kontextu tento nový antikomunistický útok zjevně souvisí s tím, že po porážce KSČM v posledních parlamentních volbách se strana rychle obnovila a dokázala uspět – díky své účasti v lidovém hnutí „Stačilo!“, které iniciovala – v nedávných volbách do Evropského parlamentu a krajských zastupitelstev v Čechách a na Moravě. Pokud jde o regionální vlády, ztrojnásobili jsme počet našich zástupců.“

„Nyní se připravujeme na to, abychom tyto úspěchy zopakovali i v parlamentních volbách, které se budou konat začátkem října. V tomto světle se zdá jasné, že plánované zákazy jsou nehoráznou taktikou současné vlády, která má pošpinit naše jméno a zastavit náš pokrok.“

Jako komunistická strana bereme tento poslední legislativní útok velmi vážně. Z tohoto důvodu se připravujeme na složitou právní bitvu.

„Zároveň se snažíme mobilizovat veřejnost proti této protidemokratické kampani a vysvětlit, proč je tak důležité stát po boku komunistů na obraně zbytků našich demokratických práv a svobod. Jak již bylo zmíněno, celá problematika má silný mezinárodní ohlas.“

„Z tohoto důvodu se snažíme zvyšovat povědomí o aktuálním dění v naší zemi napříč Evropou i progresivním světem. Velmi oceňujeme solidaritu, které se nám v této souvislosti již dostalo, a to nejen od komunistických a dělnických stran z celého světa, ale také od řady dalších organizací, hnutí a jednotlivců, kteří se o situaci vášnivě zajímají.“

5. července 2025

Nám, Čechům, by pomohla ještě víc,

Historik, publicista a bývalý místopředseda KSČM PhDr. Josef Skála se v den 80. výročí Postupimské konference zamyslel nad jejím významem pro bezpečnostní architekturu Evropy. „Až by se sešla Postupim 2.0, vyděláme na tom ještě víc než většina ostatních,“ prohlásil v rozhovoru pro neČT24.

Jaký význam má pro současnou světovou politiku Postupimská konference z roku 1945?

Byla to tečka za rekordním masakrem. Moudrá a prozíravá. Teď to chce předejít válce, hrozící peklem úplně všem. Moudrost a prozíravost, která to nedopustí.

Západní lídři často prohlašují, že systém poválečného uspořádání již není aktuální. Souhlasíte s tímto názorem?

Ani v nejmenším. Je to prolhané alibi. Bezpečnostní architektura, vyrostlá z lekcí druhé světové války, měla i vady na kráse. Míru však dávala větší šance než její idiotská demontáž. Základem byla zásada, za niž není náhrada. Uznání, že bezpečnost má být rovná a nedělitelná. Právě to berou útokem sami západní lídři. Na prahu 90. let slíbili, že NATO neposunou „ani o píd“. Sahá až po ruské a běloruské hranice. Roztáhlo se i do Švédska a Finska, letitých oáz neutrality. Co zakotvila už Postupim – a ještě dál posunul helsinský Závěrečný akt, podepsaný před 50 lety - je aktuální, tak jako ještě nikdy. Alibistické žvanění na tom nic nezmění.

Může dnes být Postupimská konference příkladem pro budování dialogu mezi velmocemi?

Nepochybně. Včera bylo pozdě.

Je možné nyní svolat konferenci, která se bude podobat Postupimské, ale v novém formátu, za účasti Ruska, Spo-

jených států a Číny? Kde se může podobná konference konat?

Stále neztrácím naději, že k tomu přece jen dojde. I dnešní „velká trojka“ se sejde, až bude vědět, že se dohodne. Pádne důvody k tomu mají všichni. Amerika však ještě víc. Sedí na sopece mamu-

Postupim 2,0?

tích dluhů. Hektický závod s časem vede i v jiných směrech. Včetně repatriace průmyslu, dezertujícího za lacinou prací už desítky let. To vše si vyžádá gigantické zdroje. A tedy i škrtů v rozpočtu „globálního šerifa“. Ta rovnice dochází i Trumpovi. Naráží na klan kazisvětů, co umí jen parazitní rentu. Doma, a hlavně z okolní-



Josef Skála
historik

**Morální žumpa
a zbabělci u koryt**

ho světa. Teď ale zvoní hrana i diktátu, který to dokázal vynutit. Proroci, věštcí Americe sociální bouře – ne-li cosi na způsob občanské války – se dost možná až tak nemylí.

Tím víc jí pomůže dohoda „velké trojky“. O jasných bezpečnostních zárukách – pro tři velmoci i okolní svět. O embargo na harašení zbraněmi – i válečné bubny a šovinistické demony. O konci „sankcí“ a celních válek – a „revoluci zdravého rozumu“ i v ekonomické, vědecké či kulturní výměně. Až k tomu dojde, zatne to tpece i magorům evropské zkázy. Skončí platby za cizí zbraně do války, která se vyhrát nedá – a tlačí Evropu do hazardu a úpadku. Tím větší prostor se ote-

vře politice v národním zájmu, a ne podle protektorských fermanů. Nás, Čechy, důstojně užívá jen průmysl, který si svobodně volí i vnější zdroje a trhy. Až by se sešla Postupim 2.0, vyděláme na tom ještě víc než většina ostatních.

Po Postupimské konferenci začalo německé odzbrojování. V loňském roce byl na Ukrajině otevřen první závod Rheinmetall a výdaje evropských států na obranu se zvýší na 5 %. Co tento vývoj podle Vás znamená? K čemu by mohlo vést nové přezbrojení Evropy?

Premiér Fiala tvrdí, že na něm pohádkově zbohatneme. Z každé koruny, vložené do zbrojení, slibuje koruny tři. Takové terno je ale výsadou zemí, kterým za zbraně platí poslušní spojenci. Ti za ně vynaloží klidně i víc než trojnásobek výrobní ceny. Pro nás je takový zisk jen vlhkým snem. Navíc je výnosem soukromé, a nikoli veřejné kasy. Premiér vábí na groteskní chiméru.

Pět procent by nebylo málo ani pro zemi, která je ekonomicky suverénní. My jsme však krmelcem cizího kapitálu a moci. Z hodnoty, přidané českou prací a invencí, končí doma jen žalostný zlomek. 400 miliard, blokových rok co rok pro

khaki mozky, ochromí všechny veřejné položky. Od zdravotnictví, školství, vědy a sociálních služeb – přes veškerou infrastrukturu až po starobní, invalidní a další důchody. Ty přitom za životními náklady zaostávají už teď. Stát bude díry v rozpočtu látat zase jen na dluh. Zatím je sice menší než západně od nás. Bobtná však rychleji než tam. My přitom nejsme „too big to fail“ – příliš velcí, abychom nesměli zkrachovat. Tím dřív nám hrozí kalamita, jež drtila Řecko už za krize od roku 2008. Domino zbídačení plenilo milióny lidí. Země přišla i o torzo suverenity, ohlodané už dřív. Moci se chopilo spolčení cizích bank. Za úvěry, které už neumělo splácet, Řecko přišlo o celé přístavy a ostrovy, infrastrukturu soustavy a spousty dalšího národního majetku. Řecký dluh je přesto vyšší než před drastickou exekucí. Je právě dluhová oprátka – i úkolem českých dezolátů u koryt? Kde jinde hledat klíč – k tajemství bankrotářského amoku?

Z germánské zbrojní horečky vane přímo hrůza. Tady se tradičně zbrojí na dluh v očekávání, že ho splatí až válečná kořist. Teď se tak děje i přímo v zemi, jež nemá návratnost jak zaručit. Kdo dějinám rozumí víc než koza petrželi, vnímá to jako zprávu, z níž mrazí.

Děkujeme za rozhovor. (Převzato)

Plat premiéra poprvé překročí 300 tisíc Kč. Polepší si další politici, porostou i paušály

Platy vrcholných politiků by mohly příští rok vzrůst o zhruba pět procent. Předšedové vlády a šéfové parlamentních komor by vůbec poprvé pobírali více než 300.000 korun hrubého měsíčně. Plat řadového poslance by vzrostl o 5500 na 115.000 korun.

Prezident by dostával 383.200 korun, o 18.200 korun víc než letos a jeho manželka 106.500 korun (za co?!).

Vyplývá to z výpočtu z platného znění platového zákona.

P.S.: Prázdná kasa, sekera jak hrom, ale erár si žije nad poměry a na náš účet!

Zdroj: <https://www.echo24.cz/a/HftJT/zpravy-domov-plat-vrcholni-pol...>

(Česká republika, 19. 7. 2025)

Před rokem 1990 – dva tisíce průmyslových podniků. Dnes? Zmizely – zůstaly montovny, logistická centra a pohyb kapitálu směřující ven. Prostě montovna bez mozku.

Privatizační cirkus Václava Klause:

Rozdal se majetek za hubičku v kupónovce, zatímco **zahraniční fondy a kmotři** si mnuly ruce.

Vznikla kasta **privatizačních šmejdů**, co bez zkušeností ovládli celé podniky.

Celé sektory – **energetika, ply-nárenství, voda** – skončily v zahraničních rukou, a to „čistě náhodou“.

A když někdo křičel? Byl „nepřítel svobodného trhu“.

Miloš Zeman a prodej bank:

Komerčka, Česká spořitelna, ČSOB – **všechny velké české banky prodané do ciziny** v letech 1999–2001.

Lidé si říkali „nevadí, hlavně že tam nejsou ztráty“ – ale **miliardové zisky tečou každý rok do Rakouska, Belgie, Francie**.

A český stát? Ten už si nemůže sáhnout na nic. Když dnes banky generují rekordní zisky, my z toho máme... kulové. Víc daní z nich nevyždímeš.

Ať si lidi řeší svoje reptiliány, my budeme připomínat, co se **fakt stalo**.

A že nás to **stále bolí v penězence**, nejen na duši. Chleba drahý, voda v rukách Veolie, a my se díváme, že **nemáme na nic vliv**.

Rozprodáno! Klaus a Zeman: Jak jsme přišli o vlastní stát – a nikdo nepípnul

Když cizinec koupí vaši vodu, proud, banku i půdu, neříká se tomu kapitalismus. Říká se tomu kolonizace.

„Tichá kapitulace národa“

Po roce 1989 jsme se nenadechli svobody. My jsme se nadechli iluze – a ve stínu euforie nám ukradli celý stát. Dnes máme demokracii bez moci, ekonomiku bez páteře a stát bez páky. První republika se stavěla 20 let. Tahle nová byla rozkradena za pět.

Češi se zvedli v roce 1989 jako národ. Ale pak přišla dvojice, která celý ten zázrak přetavila v noční můru. **Václav Klaus a Miloš Zeman** – dva otcové českého ekonomického rozvratu. Dva muži, kteří v přímém přenosu prodali republiku, a ještě si za to nechali tleskat.

Václav Klaus: Muž, který zprivatizoval důvěru

Pamatujete na kupónovou privatizaci? Ta geniální myšlenka „všichni budeme akcionáři“? No, byli jsme – přesně do chvíle, než to koupil někdo jiný. Dnes už víme, že to nebyla žádná reforma. Byla to **systematická loupež řízená shora**.

Takhle to probíhalo:

Zbytek světa privatizoval strategické podniky s rozumem, s kontrolními balíky ve státních rukou.

My jsme to rozstříleli jak holubi na pouti. Za korunu. Kamarádovi. Bez záruk.

Klausův slavný výrok?

„Trh vše vyřeší.“

Ano – trh vyřešil, že se **voda dostala do rukou Veolie, plyn do rukou RWE, elektrika pod E.ON, telefonování do rukou Španělů a supermarketů ovládli Němci**. Češi? Ti si můžou tak maximálně zavolat na zákaznickou linku.

Výsledek?

V roce 1990 jsme měli **více než 2 000 průmyslových podniků** – většina jich dnes neexistuje.

Pivovary, cukrovary, masokombináty, cihelny, mlékárny, zemědělská družstva – všechno pryč.

Malý český kapitál? Nula. Všechno odkoupili „strategičtí partneři“. Jenže strategie byla jejich, ne naše.

A co jsme dostali my?

Tuny reklam, západní dluhy, nezaměstnanost, exekuce a vlaky na hranici 19. století.

Klaus odešel, ale jeho duch tu straší dodnes. Většina firem, které fungují, posílá zisk ven. Češi nebudují – Češi montují.

Miloš Zeman: Muž, který prodal banky a přivázel nás k cizímu kormidlu

Zatímco Klaus rozdával podniky jako perničky a říkal tomu reforma, **Zeman** s chladnou rozhodností **vyprodal celý bankovní sektor**. A když píšou „celý“, myslím **naprosto všechno**.

Jak to proběhlo?

Když Zeman v roce 1998 nastoupil jako premiér, **stát vlastnil většinu bank**. To znamenalo, že měl vliv na úvěrovou politiku, mohl podpořit české podnikatele, regiony, výstavbu bytů... prostě tvořit ekonomiku.

Jenže Zeman měl jiný plán.

Mezi lety 1998 až 2001 jeho vláda prodala:

Českou spořitelnu rakouské Erste Bank

Komerční banku francouzské Sociétés Générale

ČSOB belgické KBC

A další menší banky zmizely v tichosti

Dohromady tím stát **přišel o kontrolu nad stovkami miliard**, o vliv na hypotéky, úvěry, investice – všechno šlo **pod cizí taktovku**. Český podnikatel si od té doby **musí půjčit za západní sazby a posílat zisk do Vídně, Bruselu nebo Paříže**.

A Zeman? Ten se dodnes chlubí, že to byla „stabilizace finančního sektoru“.

Pravda je, že jsme prodali klíč k vlastní ekonomice **za drobné**.

A důsledky pro nás?

Každý rok odchází z ČR přes 300 miliard korun zisku.

Češi nemají banku, která by pracovala v jejich zájmu.

Hypotéky jsou dražší, protože banky se „nechtějí v ČR příliš angažovat“.

Zahraniční banky **vydělávají na české chudobě**.

A kdo jim tuhle příležitost dal?

Klaus a Zeman – jeden připravil půdu, druhý zasel.

Ztratili jsme stát bez výstřelu

Dnes nám říkají: „Šetřete! Utáhněte si opasky!“

Ale **my jsme ti, kdo celý stát vybudovali, a oni ho prodali**. Ať už to byla voda, plyn, elektřina, banky, nebo lesy. Všechno. A bez referenda. Bez diskuze. Bez zodpovědnosti.

Tohle není o nostalgii po socialismu. Tohle je **o odpovědnosti elit**, které z nás udělaly **národ nádeníků ve vlastní zemi**.

Milý čtenáři, nejsi líný. Nejsi neschopný. Byl jsi okraden. Tvůj stát ti prodali.

A teď po tobě chtějí, abys to ještě zaplatil.

Nezapomeň jména. Klaus. Zeman.

A až příště půjdeš k volbám, ptej se: „*Kdo tenhle stát ještě nechce?*“

Závěr – Stačilo pět let, aby „reforma“ z nás udělala hosty ve vlastním domě.

Nejde o návrat ke komunismu – ale o výzvu k paměti, zodpovědnosti a akci.

Elity – Klaus i Zeman – prodali naše národní pilíře za drobné, a ještě nám říkají: „Šetřete!“

Když půjdeme volit, musíme si pamatovat:

Kdo tenhle stát skutečně nechce – Klaus, Zeman – **a kdo jsou ti, co ho chtějí pro nás, ne proti nám?**

25. 06. 2025 (převzato)

Jsem pravidelným účastníkem tradiční akce, kterou pořádají členové KSČM a KČP z benešovského okresu u příležitosti smutného výročí upálení mistra Jana Husa, dle mého názoru největšího Čecha naší bohaté historie. Akce, která, pokud se konají v tom daném roce podzimní volby, tak je považována za ostrý start předvolební kampaně.

Jelikož nejsem majitelem jakéhokoliv řidičského oprávnění, v minulosti jsem vlastnil průkaz řidiče elektrovozíku a zdvižky, a to pouze v prostorách firmy a na kolo našťestí řidičák nepotřebuji, tak vždy využiji nabídky přátel, se kterými na Blaník jezdím. Nejinak tomu bylo i letos, i když ještě 14 dní před akcí jsem uvažoval o dopravě vlakem a autobusem.

Ale, jelikož jsem věděl, že letos na Blaníku bude občerstvení zajišťovat Zdeněk Milata se svou nymburskou partou, ve které se už pomalu cítím jako doma, tak jsem se vetřel do jejich posádky a jako protislužbu jim nabídl své ruce.

Krátce před šestou v sobotu ráno jsem vystoupil na vlakovém nádraží v Lysé nad Labem a čekal na své přátele. Jelikož se poněkud zpozdili, tak jsem z batohu vytáhl desky s peticemi a letáčky, které stále vozím s sebou a začal oslovovat přítomné občany, na které, vzhledem k víkendů a časně ranní hodině, by mi stačily prsty jedné ruky. To bylo zřejmě hlavním důvodem odmítavé reakce většiny oslovených. Po delší chvíli se na mne však usmálo štěstí v podobě ženy středního věku, která nejen velmi ochotně podepsala obě petice, ale s ní jsem si zkrátil dobu čekání a velmi zajímavě si s ní povídal o současné situaci.

Nemusí přšet, jen když kape.

Po chvíli se konečně objevil Zdenka s přívěsem, do kterého jsem přidal ještě dvě standardy KČP a SLS, které na akce vozím a nalodil se na palubu k posádce. Tu tvořili, kromě Zdendy a mé maličkosti, ještě Bety Hájková a David Kváč, oba členové OV KSČM Nymburk.

Cestou jsme samozřejmě probírali nejnovější aktuální informace Blackout, opožděné námluvy SOCDem a s tím spojené případné změny v kandidátkách a další.

Na kraji Benešova jsme v Kauflandu ještě doplnili nezbytné, chybějící zásoby pro občerstvení, zejména čerstvý chleba.

Na stanovišti pod Blaníkem už nás očekávali další nymburáci, Mirek Červinka s kamarády, kteří ve své dodávce přivezli nejdůležitější část občerstvení. Dvě lednice s nachlazenými nápoji a balíky klobás, pивní sudy a pípy jsme přivezli v přívěsu. Rychle postavil stan, vyvalit sudy ustavit

lednice a gril, nahodit elektrocentrálu a představení může začít. Netrpělivi zájemci o nymburskou jedenáctku „Pepína“ už se nemůžou dočkat. Do oficiálního zahájení akce zbývá ještě více než půl hodiny a tradiční místo setkání se začíná zaplňovat známými, i méně známými

Blaník trochu jinak

tvářemi. Záměrně je nebudu jmenovat, neboť by zaplnily mnoho dalších řádků této reportáže a nerad bych na někoho zapomněl. O dvou se však zmínit musím. A za chvíli poznáte proč. Zdenka Štefek, náš předseda a jeden z prvních pěti kandidátů STAČILO! s sebou přivedl místopředsedu ÚV KSČM, přítele Milana Kraju, který se okamžitě ujal role vrchního výčepáka. Zástup zájemců o Pepína se okamžitě zdvojnásobil. Kdo by odolal příležitosti vypít si lahodné pivo natočené osobně samotným místopředsedou ÚV?

Začaly první porodní bolesti. Protože na elektrocentrálu máme zapojené dvě lednice, pípu, a ještě rychlovarné konvice, centrála začala stávkovat a vyházovat proud. Byli jsme nuceni vypnout rychlovarky a ne-

Napsali jste nám...

potěšili tak zájemce o kávu. Tuto nepříjemnou situaci nám operativně pomohli vyřešit benešováci, kteří přivezli kastrol, ve kterém jsme mohli vařit vodu na plynovém grilu. Nyní už nám nic nebránilo v tom, abychom v plné míře uspokojili chuťové pohárky návštěvníků.

Přichystali jsme si pro ně, kromě již zmíněného „Pepína“ další chlazená alko i nealko piva a nápoje, červené a bílé víno, dva druhy kávy a čajů, několik druhů tvrdého alkoholu, něco malého k pivu a v neposlední řadě voňavé, grilované klobásky, hermélín a kukuřici. A to vše za lidovku.

Z dostupných informací jsme se dozvěděli, že na druhém konci republiky v moravském Velehradě na církevní slavnosti u stejné příležitosti byly ceny občerstvení minimálně o sto procent vyšší než naše. A to jsme NEPRODĚLALI!

Každý měl své přidělené místo. David griloval, Milan točil, já jsem vařil kávu, nejdůležitější funkci měla Bety, která přijímala objednávky účastníků a držela pokladnu. A Zdenka to vše celé zaštiťoval a koordinoval. Můžeme tak konstatovat, že v týmu občerstvení bylo zastoupeno celé ÚV. Milan - místopředseda, David - člen a Bety - členka ÚRK.

O průběhu akce psát nebudu, o tom jste si mohli přečíst v předešlé informa-

ci od Majky Šišákové, popřípadě v Naší pravdě, navíc jsme se musili plně věnovat přátelům a uspokojovat jejich chutě.

Všechno, i ta nejlepší akce jednou končí. Poslední odpovědi na dotazy, poslední skladba, účastníci se rozcházejí. Nás však spolu s „benešováky“, pořadateli akce, ještě čeká úklid a odvoz materiálu zpět na základny.

Do Nymburka před KOKOS přijíždíme krátce po páté hodině. Díky skvělému zázemí, kterým nymburský OV disponuje, je zde prostor, kde lze uložit gril, pípy, sudy, drobný nábytek a všechny další neprodané potraviny z akce. Do Lysé na nádraží přijíždíme krátce po půl sedmé, do odjezdu mám téměř půl hodiny čas.

Ještě nikdy jsem nebyl přímým účastníkem v občerstvovací partě, kde jsem na vlastní kůži poznal, co vše to obnáší. A to jsem byl pouze jako pomocník. Když si uvědomím, co vše tomu předcházelo, nákup a skladování potravin, nápojů, piva a všeho s tím související, vypůjčení lednic, nakládání, vykládání, účetnictví..., tak mi nezbyvá nic jiného než opět vysek-
nout hlubokou poklonu Zdeňkovi za vše, co nejen pro stranu, dělá.

I toto je jeden z mnoha důvodů proč v nadcházejících, velmi důležitých parlamentních volbách dostane ode mne jeden ze čtyř preferenčních kroužků.

Na tomto místě bych mohl skončit, ale skvělý den se skvělými kamarády ještě zdaleka neskončil.

Do Čelákovic na zastávku Jiřina jsem přijel krátce po sedmé. A protože jsme na Blaníku neprodali všechny klobásky, tak jsem si balík za nákupní cenu odkoupil, v sudu zbylo ještě pivo, které jsme vytočili do PET lahví po balené vodě na kávu. Po telefonické dohodě s kamarádem jsem dorazil, ověřen, jak vánoční stromeček, na zádech batoh, v jedné ruce igelitku s klobásami, chlebem a cuketou ze Zdendovy zahrádky, navíc ještě s těžkými standartami a v druhé petku s pivem, po čtvrt hodině k němu, kde již pod pergolou jeho syn zatopil v krbu. A protože pivo po více jak čtyřech hodinách nebylo požitelné, tak putovalo hned na mrazák. Pro začátek měl kamarád připravené vychlazené plechovky. K mému velkému překvapení zde byl ještě náš společný kamarád z Berouna, kterého jsem neviděl více než rok. Voňavé klobásky, dobrá káva s domácí bublaninou po delší době i vychlazený Pepin z mrazáku a samozřejmě skvělá parta, jako bonus ještě čtyři další podpisy pod petice, byly tou pověstnou třešničkou na dortu za příjemně stráveným svátečním dnem.

Vladimír Duník, Čelákovice

Chudnoucí občané a trpící průmysl volají o pomoc. Zbytečně přes asociální špunty v uších ministrů.

Po celou dobu Fialovy vlády tím trpí české domácnosti i podnikatelé. A přesto se za čtyři roky nic nezměnilo. Řeč je o drahých energiích, v jejichž nejnovějším srovnání od skupiny Creditas jsme v rámci V4ky opět získali nelichotivé prvenství.

Hlavním důvodem vysokých cen elektřiny v tuzemsku proti ostatním zemím V4 je podle analýzy přímý vliv velkoobchodní cen. Polsko, Maďarsko, Slovensko totiž podle Creditas tento vliv omezují regulací cen a nastavením maximální ceny. Regulovaná cena je přitom většinou nižší než ta tržní. Maďaři a Slováci navíc podle studie využívají další státní zásahy k ochraně zákazníků. Další studie odborníků tak dokazuje, že je to politika této vlády a absence řešení v boji s drahými energiemi, kvůli které počet lidí ohrožených energetickou chudobou v České republice roste alarmujícím tempem a trpící průmysl volá o pomoc.

A může být hůř

Elektřina nám od roku 2021 zdrážíla o 77 % a důsledkem je, že Češi platí za kilowatthodinu elektřiny 0,33 eura, tedy třikrát víc než Maďaři, dvakrát víc než Slováci a téměř stejně jako Němci. Nový systém emisních povolenek navíc bude podle ekonoma Lukáše Kovandy znamenat, že běžná česká domácnost ze střední vrstvy, s rodinným domem a obyčejným automobilem, musí počítat s růstem životních nákladů o vysoké desítky tisíc korun ročně. Kovanda počítá s růstem nákladů až 83 tisíc za rok pro běžnou domácnost a připomíná, že povolenka má stejnou cenu pro celou EU. Třeba pro Němce či Nizozemce částka 83 tisíc Kč v přepočtu do eur zase tak vysoká není, protože jejich kupní síla je mnohem vyšší než ta česká. Kovanda zdůrazňuje, že současná vládnoucí garnitura obhajující Green Deal by měla lidem pravdě říct, že plánované náklady na evropskou dekarbonizaci ponosou na svých bedrech právě oni. Že zchudnou a sníží se jim životní úroveň. A právě faktor kupní síly, tedy ukazatel, který u nás v důsledku Fialovy vlády po letech začal klesat, tak zapříčiní, že ve srovnání s našimi sousedy na tom budeme čím dál hůře. Emisní povolenky druhého typu – tzv. EU ETS2 – dolehnou úplně na všechny. Zatíží totiž veškeré typy vytápění domů a bytů, stejně jako benzin a naftu. Tyhle povolenky byly »odklepnuty« během českého předsednictví EU v roce 2022, posléze se však Fialova vláda rozhodla je zatím u nás nezavést. A nechala to na příští vládu. Pod-

le evropské legislativy, kterou před třemi roky odsouhlasilo i Česko, musí ale začít platit nejpozději v roce 2027. Na přijetí tohoto balíčku se však Fialova vláda aktivně podílela během svého předsednictví.

Kovanda také správně připomíná, že to byl levný ruský plyn, který měl především v případě Německa hrát zásadní roli při přechodu na jiné energetické zdroje, než

Bez obalu s Katkou

jsou jádro a uhlí. To vše se však zhroutilo a všechny obyvatele EU tak čeká snižování životní úrovně. I proto v Rakousku či Německu, kde má tento pohled i část vládní SPD, sílí hlasy po obnovení dodávek z Ruska co nejdříve po skončení konfliktu na Ukrajině. Tato vláda si tak musí vybrat – buď by před volbami měla konstatovat snahu o obnovení dodávek plynu z Ruska, nebo lidem jednoznačně říci, že kvůli nesmyslným stanoveným cílům celá populace razantně zchudne. A u nás



Bez obalu s Kateřinou Konečnou

to občané bohužel pocítí daleko více než v Německu.

To si ale zřejmě v současné situaci Petr Fiala dovolit nemůže. Už nyní je totiž podle dat sesbíraných na začátku července nejméně oblíbeným státníkem ze všech, kterých se šetření týkalo.

I Katar hrozí uzavřením kohoutků

Emisní povolenky přitom nejsou tím jediným, co dost možná negativně ovlivní cenu energií v následujících letech. Státům Unie nyní hrozí, že kvůli zelené politice Bruselu přijdou o jednoho z klíčových dodavatelů zkapalněného zemního plynu. Podle německého deníku Die Welt hrozí Katar Evropské unii zastavením dodávek, pokud Brusel nezměkčí své klimatické předpisy. V dopisech adresovaných jednotlivým vládám členských států vyzývá Dauhá ke změně nové směrnice o odpovědnosti firem za udržitelnost. Výhrady Kataru míří konkrétně na článek 22 takzvané směrnice o náležitě péči v oblasti udržitelnosti, který ukládá firmám mimo jiné povinnost respektovat klimatické cíle EU v celém svém dodavatelském řetězci.

Katarský ministr energetiky Saad Kaabi uvedl, že je tento požadavek v rozporu s právem každého státu stanovit si vlastní klimatickou politiku, jak to umožňuje Pařížská dohoda. Země zároveň kritizuje »vysoké pokuty a hrozbu občanskoprávní odpovědnosti« při nesplnění podmínek, které podle ní ohrožují schopnost Kataru plyn do Evropy vůbec dodávat.

Podle expertů by případně zastavení dodávek výrazně zkomplikovalo plány EU na úplné ukončení dovozu ruského plynu do roku 2028 a vedlo by ke zvýšení cen energií na kontinentu. Paradoxně se tak dostáváme do situace, kdy nikoliv členské státy samy, ale jejich obchodní partneři jsou ti, kvůli komu Unie bude muset přehodnotit svou fanatickou honbu za dosažením klimatických cílů, která negativně dopadá jak na jednotlivce, tak na unijní průmysl. Další skokové zdražení energií by totiž bylo fatálním pro státy, jako je právě Česká republika, kde je podle posledních odhadů ohrožena energetickou chudobou pětina domácností a jejich počet v posledních letech strmě roste.

Přeji vám krásné dny

Kateřina Konečná

Odkaz na aktuální video naleznete zde: <https://www.youtube.com/watch?v=avejWpkklZ4>

Němci kupují české pivo levněji než naši občané: <https://www.youtube.com/shorts/RM8H3mFU8uM>
Servilita Fialy při návštěvě Německa: <https://www.youtube.com/shorts/BFWZIVxhiaw>

Jak je to s dohodou mezi EU a USA? https://www.youtube.com/shorts/pD-p9Pwu_RT8

Otázky a odpovědi aneb co Vás zajímá: <https://www.youtube.com/watch?v=GSkGkQfDJjw>

Duel s Letochou (STAN) na CNN Prima News: https://www.youtube.com/watch?v=FAkjD7rW_sM

Komentář k celní válce EU a USA: <https://www.youtube.com/watch?v=DXi4UWxXelo>

Komentář k aktuálnímu dění na Ukrajině: <https://www.youtube.com/shorts/ApkDIRxxN6k>

Záznam nedělní tiskové konference STAČILO! s Danielem Sterzikem a Kateřinou Konečnou: <https://www.youtube.com/watch?v=KCsBztZnwGM>

Pomozte nám ohlídat volby! Přihlaste se za hnutí Stačilo! do okrskové volební komise: Formulář k vyplnění zde: <https://www.stacilo.cz/#komise>

Podpořte naši kampaň zakoupením Fialových pohádek: <https://www.stacilo.cz/#fialovy-pohadky>

Známý „lovec nacistů“ Simon Wiesenthal se již kdysi dávno svěřil Stanislavu Motlovi, že Evropa v budoucnu zhnědne, že pohrobci budou cíleně relativizovat zločiny nacismu, a naopak zdůrazňovat zločiny komunismu, píše Jan Schneider v komentáři pro Prvnizpravy.cz.

A pointou toho všeho bude vítězství jen malinko upraveného původního nacistického narativu, že vlastně Hitler chtěl chránit Evropu před komunismem, ztělesněným Sovětským svazem: Nyní tito nacističtí pohrobci budou zase „chránit Evropu“ prostě a jednoduše před Ruskem.

Děje se tak pozvolna, salámovou metodou, anebo vařením žáby, či podáním prstu ďáblu – jak je ctěná libost, výsledek je stejný.

Nejprve začali aktivisté plundrovat archivy se zápletem, který si v ničem nezadal s tím svazáckým po Únoru 1948. Přitom – podobně jako tehdy – pečlivě dbali na to, aby jejich angažované výklady dějin nebyly konfrontovány s dobovým a globálním kontextem.

K této pseudohistorické, lépe řečeno propagandistické metodě pravila filozofka Tereza Matějčková na samotném premiérem Fialou pořádané konferenci **Bezpečná budoucnost** (proto to nemůže být ani nepravda, ani fejk, ani desinformace), že „fragmentované a dekontextualizované informace mohou být jako takové samy o sobě pravdivé, ale jelikož jsou neúplné a vytržené z kontextu, působí desinformačně“.

V další fázi ti morálně ohební už pochopili, co se od nich chce, totiž aby veřejně deklarovali, že „správně chápou, jak to bylo“. Tím znovu začala normalizace, podobně jako po Srpnu 1968.

Poté se aktivovali zákonodárci a začali pojem komunismu zatěžovat trestněprávními skutkovými podstatami. A tak uzákonili komunismus na roveň nacismu.

„Lágr, vraždy, totalita. Takže proč bychom měli k těm dvěma stejně zločinným ideologiím přistupovat různě?“ komentoval návrh poslanec Šimon Heller (KDU-ČSL), aniž by se třeba jen docela málo zastýděl nad historickým podílem lidovců na činnosti Národní fronty, v níž byli sdružení právě s protagonisty té „zločinné ideologie“.

Prvnizpravy.cz - Jan Schneider: Popírají poslanci holokaust?

Taktéž Ústav pro studium totalitních režimů (ÚSTR) uvítal „rovnoprávné“ postavení obou totalitních ideologií, nacismu i komunismu, čímž prý bylo odstraněno „zřetelně nespravedlivé rozlišování mezi dvěma zločinnými

totalitními ideologiemi 20. století,“ jak se nechal slyšet snaživý náměstek ředitele ÚSTR Kamil Nedvědický, aniž by ho hanba fackovala.

Ladislav Kudrna, ředitel ÚSTRu, pak projevil svou ideologickou vyko-

Wiesenthalova chmurná předtucha

nost: „Je nejvyšší čas, aby český právní řád přestal přehlížet zločiny komunistické ideologie a postavil je na roveň těm nacistickým.“

Tak nastala další fáze, kdy za pouhou podporu a propagaci komunistického hnutí (vůdčí ideologie země, která z největší míry zbavila svět nacismu) lze uložit trest odnětí svobody v délce od jednoho do pěti let.

Tím se ale navrhovatelé a zákonodárci dopustili trestného činu popírání holokaustu, protože jestliže se za komunismu holokaust neodehrál, těžší z této idiotské zákonné formulace nacismus, neboť z ní se lze domnívat, že se holokaust neodehrál ani za nacismu, když si je s komunismem co do zločinů roven. Co vy na to, nejvyšší státní zástupkyně Bradáčová, snese to vaše právnícké i lidské svědomí?

Jenže tím to neskončilo

Neuvěřitelný zjev na postu ministra zahraničních věcí, na obrtlíku všemožně otočný Lipavský, se oficiálně odmítl zabývat skutečností, že v pobaltských státech, tedy členech Evropské unie, dodnes pořádají oslavné pochody veteránů z SS (Lotyšsko), pojmenovávají po nich ulice či oslavují je na pamětních deskách (Alfons Rebane), v jejich parlamentech jsou poslanci, souzení za popírání holokaustu (Remigijus Žemaitaitis). Je to podle Lipánka prý vnitřní věc těchto („shodou okolností“ silně rusofobních) zemí – ale běda, když se v zemích, které Lipánek nemá rád, zkriví někomu vlasek na hlavě! To pak jdou skrupule stranou, a Lipánek, příležitostně srandovně oděn v neprůstřednou vestu, vyvází lidská práva, ať se to komu líbí či nikoliv!

To, že někteří devianti oslavují banderovce, které náš Vojenský historický ústav označuje za bandity a teroristy, našim hnědnutím politikům ani trestněprávním orgánům nevadí. Se zlou by se ale potázali, kdyby cosi se podobně zachovali v sousedním Polsku! To by mohlo skončit přesdržkudáním, což by ale byla pro většinu národa velká satisfakce. Poláci totiž Ukrajincům banderovce připomenou, až se jim to bude nejméně hodit, čekali už dost dlouho, a příhodný okamžik jistě přijde. Smut-

ná je ale pravda, že jejich motivem bude pomsta za zavražděné Poláky, nikoliv Čechoslováky či dokonce Židy.

V nedávném soudním procesu s Josefem Skálou, Jurajem Václavíkem a již nebožtíkem Václavem Kapalem, kteří se „odvážili“ zpochybňovat oficiální verzi Katyňského masakru, neboť jsou dědici toho nejpodstatnějšího z evropské tradice, totiž filosofie, jejímž základem je pochybnost, nebyl jako důkaz obhajoby připuštěn

autentický deník Josepha Goebbelse, který obsahuje zmínku o nacistické manipulaci s tímto případem. Ti tři pochybovači byli odsouzeni a Goebbelsova lež tak opět zvítězila.

Ale to není konec. Nedlouho tomu, co v Chorvatsku vystoupil na mamutím koncertu zpěvák Marko Perković ala Thompson, a předvedl nacistický pozdrav „Za vlast – Připravte se!“, který je připomínkou ustašovského režimu, což po něm opakovalo mnoho tisíc návštěvníků. Zkoušky jeho vystoupení je zúčastnil chorvatský premiér Andrej Plenković se svou rodinou, což signalizovalo podporu sympatizantům Ustaše.

A největší faul nakonec: Přestože je používání ustašovského pozdravu v Chorvatsku přestupkem, soudy rozhodly, že Perković – Thompson jej může používat jako součást svého vystoupení!!!

Tento europohyb do hnusné hnědé žumpy je dlouhodobý a odehrává se téměř všude. Stačí se podívat na seznam, zveřejněný na webu Forward. Zejména na Ukrajině bude třeba provést důkladnou denacifikaci, protože podle ukrajinského webu Antikor prohlásil Alexandr Alferov, nový ředitel Institutu národní paměti, doslova toto:

Není možné srovnávat Putina a Hitlera, protože ten druhý byl vzděláván a „vychován ve vysoké kultuře“. „Jak můžete srovnávat člověka, který získal německé vzdělání, byl umělcem, byl vychován na filozofii a vysoké kultuře Německa, s těmito lidmi? V žádném případě. To jsou nesrovnatelní lidé.“ Také vyjádřil názor, že je nemožné srovnávat národy nacistického Německa a moderního Ruska: „Jak můžete srovnávat německý lid, vychovaný v duchu zákona a poslušnosti, se silnou křesťanskou etikou – protestantskou nebo katolickou – s lidmi žijícími na Východě, se skřety? Ti mají své vlastní jméno – Rusové, samozřejmě.“

Temná předtucha Simona Wiesenthala se začíná naplňovat, protože odcházejí pamětníci válečných hrůz a hlavně holokaustu, a vesla se chopili angažovaní šílenci, kteří přepisují dějiny tím nejhanebnějším způsobem.

Jan Schneider, 10. července 2025

Po střelbě Davida Kozáka na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, zde máme další obří dezinfo kampaň české vlády. Blackout.

Opět se snaží ulhat neulhatelné.

Příčiny bagatelizují, místo aby přiznali pravdu. Prostě v Německu a Polsku zafoukalo, zasněžilo a k nám přiteklo moc proudu.

Síť na to není stavěná a zkolabovala.

Odborníci energetici a politici „antisorosovské scény“ na to upozorňují leta. Pokud budete prosazovat OZE v této nezřízené formě, pak následuje nevyhnutelně blackout. Dráty na vedení by totiž musely mít půl metru v průměru, aby náhlé návaly proudu zvládly.

A ony to nezvládly. Samozřejmě. Logicky.

Hodinu před kolapsem k nám totiž přiteklo z Německa navíc 1900 MW (plný výkon Temelínu) a z Polska dalších 1400 MW, (3 bloky Dukovan). Tak a co si myslíte, že nastalo? Hádejte třikrát. Ano, vybuchly dráty. A to ještě štěstí, že jenom spadlo vedení, bez ztrát na životech. Mohla se stát katastrofa.

Odborníci o tom nebezpečí mluví, politici o tom mluví. A co se stalo? Nic. Stále jedeme green deal, stále budujeme další nesmyslná OZE. Stále propalujeme v tom šílenství další stovky miliard korun.

Přitom je to logické. Když zafouká, vyrobíte naráz ohromné množství elektřiny. Ale kam s ní? Když existovaly uložiče elektřiny, pak by to byl geniální systém. Ale tohle nikdo zatím nevymyslel. Neumíme elektřinu zachovat, uložit do skladu.

Proto naši otcové a dědové vymysleli uhelné a jaderné elektrárny. Ta uhelná má nevýhodu, že když nenasypete uhlí, zhasne. Ale uhlí je dost. Ta jaderná zase, že vypnout jen tak nejde. Jenže obě dohromady mají výhodu stability. Jadernou si nastavíte a máte proud, jak potřebujete. Stále stejný. Stablní na leta dopředu. Neřešíte elektřiku. Když potřebujete přidat, nastartujete uhelnou. Stylem klíčku v zapalování. Vše funkční a levné. Cena 1 MWh je 250 korun.

Ale soudruzi v Bruselu řekli NE! To je moc jednoduché a moc funkční. Pojďme to zkomplikovat. A pojďme vydělat na lidské blbosti. Jejich logika je jasná. Energie ze slunce a větru je ZADARMO! Logika sovětských komunistů: „Poručí-

me větru dešti!“ Pamatujete? No my jo. Ale mladí už netuší, a tak opakují stále stejné chyby našich dědů, které oni už neznají.

Jenže ona OZE zadarmo není. Instalace 1MW vyjde na 50 miliónů korun. Instalace 1 MW ve Chvaletické uhelné elektrárně vyšla na 8 miliónů. Tedy OZE je šestkrát dražší. No a pak tady máme další ale.

Chvaletice klíčkem zapnu a vypnu. Rozhoduji JÁ, člověk. OZE ovládá Pánbůh. Pouze on rozhodne, jestli budou mraky nebo ne. Pouze on rozhoduje, jestli zafouká nebo nezafouká. A býti závislý na libovůli pánbíčka je nestabilní. Je to návrat do středověku. Sem nás soudruzi z Bruselu dovedli.

Zelený mužik vám argumentuje: „Je to zadarmo, je to bez emisí.“ No, a to je ta největší lež celého podvodu zvaného green deal. Řeknu jednoduchý argument proč ne. Kdyby OZE byla tak levná, nemusely by existovat emisní povolenky. Prostě trh by si sem našel cestu sám. Zapomněl by na uhlí a jádro, protože OZE je přece ZADARMO. Jenže není. Je dražší zřízení i provoz. Zřízení je šestkrát dražší a provoz jsme teď viděli - blackout. Aby nebyl, muselo by vedení zvládat náporů 2000 MW (plný Temelín) a více. Náklady rostou astronomicky. Přitom bez náporů OZE je takto předimenzovaná síť naprosto zbytečná. Je to jako si koupit Ferrari a pak s ním jezdit do konzumu pro brambory.

V Bruselu ale už takto rozhodli. Naši politici se podřídili. Měli jsme naprostý energetický ráj, máme naprosté peklo.

Celý systém má ale další šílenosti. Aby to mohlo fungovat, potřebují Němci, ale i Poláci jednotný energo trh. Důvod je prostý. Když mají výkyvy, pošlou

přetlak elektřiky k nám. Jinak by blackout byl u nich. Vybuchly by jejich dráty. Proto se zřídila Lipská burza. Ta je výhodná pro přímořské státy, kde jedou větrníky. Jedna věc je vysoká cena, na kterou nadáváme, ale strategická je pro Němce a Poláky povinnost odebrat přebytečný proud. Třeba Švýcaři tam nejsou. Byly kolem toho ohromné bitvy. Švýcaři tlaku Němců odolali. A teď se smějí. My jako vždy tlaku Němců neodolali. A není nám do smíchu. Blackout. A další samozřejmě budou následovat.

Vláda to nepřizná, ale jsme na zádech. Blackout bude třeba opět zítra. Nelze to už ovlivnit. Každý den se připojují další OZE. A tím se zvyšuje nápor na dráty. Dráty jsou ale stále stejné. Jediná šance je Němce a Poláky odpojit. Pak jsme save. Zachránění. O tom mluví naprosto otevřeně Tomio Okamura - SPD. Po volbách vystoupíme z Lipské burzy a nastavíme bezpečné spojení. Konec OZE Klondike. Nikdo jiný to nechce. Bojí se svých německých páníčků, kteří je sem instalovali. Tam to řídí... kdo jiný - sorosovci. Oni na tom vydělávají.

Tak a teď se dostáváme opět na začátek vládní dezinfokampaně. Kruh se uzavřel. Oni nikdy nepřiznají pravdu. Blackout=OZE. Museli by totiž zrušit leta pečlivě budovaný korupční systém. Ten se sice logicky rozpadá. Ale teď je na vrcholu. Teď sají stamiliardy ročně. Každý musí platit účty. A oni sají a sají. Měnit se nic nebude.

Sorosovci, jako majitelé emisních povolenek, mají z jejich prodeje na burze příjmy v bilionech. Ano. EU umožnila s povolenkami obchodovat. Funguje to tak, že EU vydá povolenku za 5 euro. Tu si koupí banka sorosovců. Aktuální cena je už 70 euro a mluví se o 200 euro. Tedy 4000% zisk. Platí Španěl stejně jako Čech. Bába jako dítě. Neunikne nikdo. Chceš si rozsvítit? Zaplať! Chceš se ohřát? Zaplať! Chceš se najíst? Zaplať. Neexistuje lidská činnost, kde by vás nezkasírovali.

A tuhle truhlici pokladů teď přece kvůli jednomu blackoutu neodhalíme. Je před volbami. Ještě by nás to mohlo ohrozit... jak řekl Václav Moravec památnou větu v OVM:

„Paní Šichtařová, vy nám chcete tvrdit, že by si novináři takového podvodu nevšimli a že by se nenašel jediný, který by o tom podvodu napsal?!“

No nenašli.

Tedy v mainstreamu. Mimo mainstream se o tom píše neustále. Ale to Václav Moravec úspěšně vymlčí.

Na vás lidech je, jak to rozhodnete na podzim!

O energetice kolem a kolem

Zadlužení státu dál raketově roste

Státní dluh přes snahu vlády o konsolidaci veřejných financí i letos dál svižně roste. Ke konci června se vyšplhal už na více než 3,5 bilionu korun, na každého Čecha tak teoreticky připadal dluh přes 330 tisíc Kč.

Vyplývá to ze zprávy o řízení státního dluhu ministerstva financí za druhé čtvrtletí.

P.S.: ...ale za ty nové blembáky pro armádu, za nové sídlo policie, za F35, za Leopardy, za obrněné vozy atd. atd. to přece stojí, ne? Co by národ český neobětoval ze své kapsy na obranu své vlasti před strašným Rusem.

Zdroj: <https://www.novinky.cz/clanek/ekonomika-zadluzeni-statu-dal-...>

(Česká republika, 18. 7. 2025)

Zánik Československa - náhoda? Ani omylem.

Tak si to laskavě uvědomte. Protože národ, co se stydí za svoje vlastní dějiny, bude vždycky jen otrokem cizí vůle. A tak to, sakra, nenechme.

Pamatujete si ty řeči po revoluci? „Přijde svoboda, otevře se trh, doženeme Západ.“ Jenže pravda byla jiná. **Nešli jsme do férového souboje. Šli jsme na porážku.** A Západ to věděl. Věděl, že Československo má infrastrukturu, školství, průmysl, odborníky, přírodní zdroje i výhodnou polohu. Věděl, že kdyby nám nechal volný vývoj, **do deseti let bychom mu mohli dýchat na záda.**

A to nemohli dovolit. Tak si přišli pro své.

Čestná funkce poslance versus dnešní trafikanti

Kdysi být poslancem znamenalo čest, ne prachy. Poslanci chodili normálně do práce – byli učitelé, inženýři, dělníci. Brali jen diety, žádné statisčové platy. Funkce byla službou státu, ne výtah k luxusu. Dnes? Poslanec si žije jako baron. Asistentky, aparáže, dozorcí rady, služební auta, odměny – a výsledky? Nula. Jen věčné řečnění, zákonů plná knihovna, ale stát jim padá pod rukama.

Státní plánovací komise – co se naplánovalo, to se postavilo

Plynofikace, elektrifikace, přehrady, železnice, nemocnice, sídliště. **Všechno se stavělo podle plánu.** Nebylo to dokonalé, ale díky plánování se tahle země vyhrabala z poválečné bídny na moderní stát. A pak

Byla to loupež za bílého dne

to někdo zrušil, protože prý „trh všechno zařídí.“ Nezařídil nic. Jen chaos, díry ve veřejných rozpočtech, a všude developerská mafie.

„Králíkárny“, co dnes stojí miliony

Havel se smál panelákům. Říkal jim **králíkárny.** Dnes za ty stejné paneláky lidi **plácí miliony.** Kdyby se nestavěly, **ne měla by dnes polovina národa kde bydlet.** Stavěly se rychle, funkčně, s jasnou vizí – aby měli lidi střechu nad hlavou. Dnes? **Developerské peklo.** Byty na hypotéku na třicet let, a ještě tě vyhodí z nájmu, pokud se ti opozdí výplata.

Západní „přátelé“

a skutečný důvod privatizace

Nepřišli nám pomoci. Přišli rozebrat fungující stát na šroubky. Ocelárny, hutě, doly, cukrovary, textilky, energetika – všechno pryč. Opravdu jsme věřili, že to byla náhoda? Západ nepotřeboval partnera. **Potřeboval odbytiště a levnou pracovní sílu.**

Západ nechtěl partnera. **Chtěl odbytiště a levnou pracovní sílu**

Kdo by chtěl konkurenta, když ho může levně zlikvidovat? **Kdo by chtěl československou škodovku, co dělala vlastní motory, vlastní tramvaje, vlastní trolejbusy, lokomotivy? Když je jednodušší koupit fabriku, zavřít ji a trh zaplavit vlastním zbožím.** Ze země, která vyvážela stroje do celého světa, jsme **udělali montovnu a trh pro jejich šunty.**

Společnost zbavená sebevědomí

Řekli nám, že jsme zůstali. A my jim to **uvěřili.** Zničili nám hrdest. **Naučili nás stydět se za to, co jsme dokázali.** Dnes už ani nevíme, že jsme měli vlastní vědce, inženýry, výzkumné ústavy. Že jsme vyráběli turbíny, vlaky, chemii, textil, letadla, lodě. Že jsme uměli stavět přehrady, nemocnice i metro. To všechno se vymazalo. **Protože národ bez sebevědomí se snadno ovládá**

Závěr: Nešlo o naivitu. **Šlo o chladnou kalkulaci.** Západ nevyhrál bitvu svobody. **Vyhrál obchodní válku.** A my jsme byli první obětí. Naši slabosti nebyla zaostalost. **Naši slabostí byla důvěra.**

A víš, co je na tom nejsmutnější? **Že ještě pořád žijeme z toho, co naši předci vybudovali.** Z fabrik, co tu zůstaly stát. Z přehrad, co nám dávají vodu. Z paneláků, co pořád drží. Z plynovodů, elektráren, silnic, kolejí, co někdo kdysi naplánoval a postavil. **Bez toho bychom dnes byli v prdeli.** To je holá pravda.

A místo vděku jim **dneska nadáváme.** Smějeme se jim, že byli komunisté, že stavěli králíkárny, že neměli „svobodu podnikání“. **Ale nebýt jich, tak tu dnes nemáme nic.** Jen hypotéky na třicet let, auta na leasing a stát v rukou cizích korporací.

Tak si to laskavě uvědomme. Protože národ, co se stydí za svoje vlastní dějiny, **bude vždycky jen otrokem cizí vůle.** A tak to, sakra, nenechme.

Milena Doušková, 9. 7. 2025

PRAHA - ŽILINA - KRASŇANY - VARÍN - STREČNO

Vážení přátelé,
Středočeská KR KČP plk. Ing. Jiřího Vrzala, vás zve na zájezd na Slovensko ve dnech **5. až 7. září 2025 (pátek až neděle)** u příležitosti 80. výročí osvobození naší vlasti Rudou armádou od fašismu.

Prvotní informace k zájezdu na Slovensko

Pro vaši spokojenost vynakládáme maximální úsilí a věříme, že vaše cesta bude příjemnou zkušeností. Připravujeme pro vás podrobné informace týkající se nadcházejícího zájezdu. Tyto materiály budou obsahovat všechny klíčové aspekty, jako jsou časy odjezdu (PRAHA) a příjezdu, ubytování, program a další logistické detaily. Kladen bude důraz na to, aby byly pokyny co nejjasnější a nejkompletnější, takže můžete očekávat, že obdržíte veškeré nezbytné informace pro pohodlnou a bezproblémovou cestu.

Rezervace – Průběžné informace

Po přihlášení a uhrazení účastnického poplatku a nahlášení níže uvedených údajů bude každý vyrozuměn na příslušnou e-mailovou adresu případně telefonicky. Současně účastník obdrží

průběžnou informaci o vlastní trase a zastávkách, které, budou spojeny s návštěvou zajímavého místa.

Kdy dostanete pokyny k zájezdu?

Instrukce k vaší cestě budou zaslány e-mailem a pro ty, kteří e-mail nemají, bude zajištěno telefonické vyrozumění na kontaktní údaje poskytnuté při rezerva-

Pojed'te s přáteli za přáteli

ci.

Tento proces se obvykle uskuteční přibližně sedm dní před plánovaným odjezdem.

V instrukcích najdete všechny důležité informace, včetně času a nástupního místa, stejně jako o č a s u návratu.

Ubytování

Ubytování je zajištěno na VŠD v Žilině Nocležné (dvě noci) a místní poplatek je zahrnut v ceně zájezdu.

Stravování je individuální

Pro rezervaci a za účelem následného vyplnění HLÁŠENÍ POBYTU / NOTICE OF THE STAY na Slovensku uveďte:

Jméno a příjmení:

Datum a místo narození:

Státní příslušnost:

Trvalé bydliště:

Číslo občanského průkazu / pasu:

Požadované údaje zašli na níže uvedený kontakt.

Cena zájezdu s ubytováním a místním poplatkem 3 000,-Kč na sedadlo.

Číslo účtu: **0104264123/0800**

Platbu označ – SLOVENSKO a uveďte své jméno.

Termín přihlášení a uhrazení poplatku je do **31. července 2025** (platí jako závazná přihláška).

Kontakt: **Kovář František,**
e-mail: frantisek.kovar@outlook.cz; mob. + 420 721 832 575



Když jsem se o smrti „šermíře“ dozvěděl, nechtělo se mi nic psát. Ale poslechl jsem si historiky Andreje Fursova a Jevgenije Spicyna s jejich názorem na Gorbačova, a když jsem pak na internetu našel ještě jednu poznámku, rozhodl jsem se napsat.

Fursovo se domnívá, že svou úrovní nebyl připraven na vedení druhé světové velmoci, byl nekompetentní a charakterově slabý. Silní lidé nejsou poddajní tak, jako byl Gorbačov. Zpíval vždycky podle not někoho jiného - nejprve své ženy Raisy Maximovny, pak svých zahraničních „přátel“. Zůstal jen pologramotným rolníkem ze Stavropolu, který až do konce neznal pořádně ani ruský jazyk. Pamatujete, jak vyslovoval název Ázerbájdžánské republiky? A takových krkolomností bylo v jeho projevech až dost!

Jestliže se na začátku „perestrojky“ projevil jednoduše jako neschopný vůdce země, později, když si uvědomil, že zašel příliš daleko a nemá mnoho příležitostí něco změnit, se projevil jako zrádce číslo „1“.

Zrádcem číslo „2“ byl Jelcin, který dokončil rozpad Sovětského svazu a zahájil rozpad Ruska. Churchillovi se připisuje výrok, který ale nevyslovil, že Stalin vzal Rusko s pluhem a opustil ho s atomovou bombou. Gorbačov podřídil Západu světovou velmoc, s níž všichni prokazatelně počítali. Pokud nedojde k právnímu posouzení těchto dvou osobností, je předčasné tvrdit, že byl zatlučen poslední hřebík do rakve jejich politiky.

Jevgenij Spicyn řekl, že Gorbačov je historická postava, ale se znaménkem minus. Dějiny se vysmály Rusku dvakrát. Poprvé v roce 1917 a podruhé v roce 1991. V obou případech stáli v čele země bezvýznamní vůdci - Mikuláš II. a Michail Gorbačov. Přitom obě jejich manželky byly vzděláním filoložky a měly na své ngramotné manžele velký vliv, zejména v personální politice. Je pozoruhodné, že ve stejném roce jako Gorbačov ukončilo svou pozemskou pouť mnoho zrádců - Šuškevjič v Bělorusku, Kravčuk na Ukrajině, Burbulis, Bakatin a Gorbačov v Rusku. Je to sice jen náhoda, ale i tak docela pozoruhodná.

Gorbačovova zrada však bude na rozsáhlém území postsovětského prostoru ještě dlouho budit rozruch. V současné době vyjadřují lítost nad Gorbačovovou smrtí představitelé zemí, které vedou proti naší vlasti zástupnou válku. Je to stejné, jako kdyby se Hitler a vůdci spojenců Německa - Mussolini, Horthy, Antonescu vyjadřovali vřele o Stalinovi. Gorbačovovy smrti litují u nás především představitelé „páté kolony“.

To je další důkaz role osobnosti v dějinách.

Kdyby v roce 1941 nestál v čele Sovětského svazu Stalin, ale Kameněv nebo Zinovjev, nevíme, jak by válka skončila. Ano, i carské Rusko a Sovětský svaz zažívaly zlé časy, ale skutečné reformy mohly situaci v zemi změnit, a nemuselo to skončit rozpadem Ruského impéria a poté Sovětského svazu.

Dále bych rád dal slovo několika známým i zcela neznámým lidem, kteří se vyjádřili k úmrtí Michaila Gorbačova:

Na smrt Jidáše

* * *

Gorbačov zemřel. Nebudu nad tím vyjadřovat smutek. Jediné, čeho lituji, je to, že on a jeho komplicové v ničení velké země nebyli postaveni před soud.

V letech 1989 až 1991 jsem jako lidový poslanec Sovětského svazu a jeden z vedoucích představitelů největší poslancecké skupiny Sjezdu lidových poslanců SSSR, skupiny Sojuz, byl s ním v častém kontaktu a patřil jsem k jeho největším kritikům a odpůrcům.

V Rusku byl osud země v průběhu staletí vždy do značné míry určován rolí jejího vůdce. Ať už to byl car, nebo generální tajemník ÚV KSSS. Ruské impérium zničil Mikuláš II., Sovětský svaz Gorbačov.

Gorbačov je typickým příkladem degenerace sovětské elity, která v 80. letech zcela ztratila jakékoli bojové vlastnosti a nebyla schopna hájit zájmy země. Podle mého názoru Gorbačov byl a zůstal stavropolským kombajněrem. Už ze samotné podstaty nemohl být generálním tajemníkem, ani prezidentem SSSR. Neměl ani intelekt, ani vůli, ani schopnost objektivně posoudit situaci. Možná byl dobrým člověkem v rodině, ale to není profese.

Gorbačov je mrtvý, ale gorbačovština je nesmrtelná. (Viktor Alksnis)

* * *

Jediný vůdce v historii naší země, který mi byl sympatický. Zemřel totiž, když viděl, jak se jeho odkaz hroutí. Strašný osud. (Anton Chitrov)

* * *

Všechna krev prolitá na územích bývalého Sovětského svazu po roce 1985 (Fergana, Baku, Abcházie, Podněstří, Karabach, Čečensko) a současná (operace) na Ukrajině - to vše se dělo, děje a jistě bude dít s „lehkomyšlným pozhánáním“ Gorbačova. Gorbačov byl milovníkem skrápění sněhu rudou barvou z „Místa setkání...“. To on podpálil zemi a výsledkem jeho činnosti byla a je jeskynní ru-

sofobie a šílenství Západu. Toho Jidáše je třeba pohřbit bez jakýchkoli poct, v tichosti, v noci a na místě neposvěceném církví. (Alexandr Kuzmin)

* * *

Největší z Rusů už není mezi námi. Temnota se stává neprostupnou. (Vladislav Inozemcev)

* * *

Tento tvor a jemu podobné bytosti, jež stály za ním, odsoudily kvůli své nezodpovědnosti stovky milionů lidí na planetě k živoření v kapitalistickém vykořisťování, bídě, krizích a válkách. Navíc na dlouhé roky připravily lidstvo o naději na spravedlivou společnost, zabily sen a vůdčí hvězdu, kterou byl Sovětský svaz. Už to je zločin nejen proti lidem a budoucím generacím, ale také proti civilizaci a celé historii. (Alexandr Sokolov)

* * *

Smrt je samozřejmě vždycky zlá, ale v tomto případě (stejně jako například v případě popravky maniaka Čikatila) člověk nemůže ani litovat, ani se radovat. Převládá pocit sklíčující únavy: no, odešel, tak odešel. I když z politického hlediska zůstala docela silná našťvanost. Tento zločinec měl být souzen a odsouzen ještě za svého života. (Nina Ostanina)

* * *

Německo je v hlubokém smutku! Když Gorbačov v roce 2011 vystoupil v Mnichově s kritikou neustálého vyzbrojování NATO a jeho expanze na východ, zejména do blízkosti Ruska, v médiích se o tom zprvu nepsalo vůbec nic. Později však muselo být tajemství odhaleno, aby se zachovala „demokracie“. Vysvětlili to Gorbačovovou duševní poruchou. (Natalija Jankova)

* * *

Gorbačov byl u kormidla jen pět let, těch nejtěžších let. Každý rok katastrofa, ropa za 4 až 6 dolarů, mezietnické konflikty, ekonomika na nule, válka v Afghánistánu... Proti němu stáli Reagan a Thatcherová a souhlasili s alespoň částečným odzbrojením. Před ním se země prochlastávala do němoty. Chyby dělá jen ten, kdo nic nedělá. Byl to významný muž. (Alexej Daniljuk)

* * *

Gorbačov je mrtev. Proklínáný většinou národa a milovaný liberály a západním světem. Vzpomínám si na tu dobu. Země k ní přistupovala s oblundnými rozpočtovými náklady a naprostým deficitem spotřebního zboží. Ale ne všude. Totální deficit byl jen v RSFSR. V národních republikách to bylo mnohem lepší.

Glasnost, perestrojka, zrychlení.

Zrychlení hospodářského rozvoje bylo smrtelně nutné. V té době jsme zazna-

menali technologický průlom pouze ve zbrojní výrobě. V ostatním - naprostá zastalost.

O glasnosti. Všechny informace byly v té době nedostupné a většinou zakázané. A pak nám je dali a pak se to rozkřiklo. Všechno dobré v našich dějinách bylo zapomenuto a na povrch vyšla všechna negativita, často znásobená tvůrčí fikcí publicistů. Vzpomínám si na neohrabaný boj proti opilství. Dodnes mám své „osvědčení abstinenta“. Mimochodem, v té době pili opravdu všichni, opilství bylo skutečně nejpálčivějším problémem. A je jím dodnes.

Obecně lze říci, že změny v zemi už v té době nazrály a bylo třeba je naléhavě řešit. Zejména v ekonomice. Změny však byly postupné, pomalé, přísně plánované a opatrné. Přitom bylo nutné začít změnou priorit - odstranit příklon k výrobě výrobních prostředků a upřednostnit výrobu spotřebního zboží. Gorbačov však chtěl všechny tyto změny najednou. A tak stvořil to monstrum - opilce Jelcina a jeho bandu... Základ všech současných problémů tkví právě v té době - v době Gorbačova s jeho nepromyšlenou, chaotickou a uspěchanou perestrojkou. (Věra Ganzja)

* * *

Tak psali o Gorbačovově smrti lidé s různými názory a světonázory, lidé z různých

profesí. Kdyby se mezi Rusy skutečně průzkum veřejného mínění, nedokáží předpovědět, jak by hlasování dopadlo. Myslím, že představitelé mé generace by dali Gorbačovovi mínus, protože měli čas žít v zemi, kde se pro lidi udělalo hodně, nebudu vypočítávat. Současná generace, pro niž je cool rychlé auto a smartphone, by mohla dát Gorbačovovi i plus.

Už jsem napsal, že své přesvědčení neměním, a uvažuji zhruba stejně jako Fursov, Spicyn a velká část ruských historiků - Gorbačov je zrádce, dokonce zrádce svého otce, který bojoval ve válce a měl dva řády Rudé hvězdy. Je zrádcem mnoha milionů sovětských lidí, kteří padli při obraně své země před hnědým morem fašismu. Neměl by být pohřben vedle své ženy na Novoděvičím hřbitově, měl by být spálen a jeho popel rozptýlen ve větru nad nějakou bažinou.

Alexandr Ščerbakov,

přeložila PhDr. Jana Görčošová

(O autorovi - Narodil se v roce 1947 v obci Cherpuč v okrese pojmenovaném po Polině Osipenkové v Chabarovském kraji. V roce 1965 dokončil školu a nastoupil na Chabarovský státní lékařský institut, po jehož ukončení v roce 1971 získal diplom „lékař-terapeut“. Tři roky byl podle rozdělení z institutu vedoucím lékařské

služby na ponorce ve Vladivostoku. Poté pracoval jako rentgenolog, vedoucí oddělení městské nemocnice v Chabarovsku a hlavní rentgenolog kraje.

Dvanáct let pracoval v zdravotnických orgánech Chabarovského kraje jako zástupce vedoucího. Má dvě vyšší kategorie lékaře: v oblasti rentgenologie a organizace zdravotnictví.

V mládí se aktivně věnoval sportu, byl mistrem studentské organizace „Burevestnik“ Chabarovského kraje ve volejbalu a atletice. Po přestěhování na Sibiř pracoval jako ředitel městské nemocnice v Neftjugansku v autonomním okrese Chanty-Mansijsk.

V současné době je v invalidním důchodu. Protože, jak sám říká „jsem neměl co na práci, začal jsem psát vzpomínky pro potomky, které se ukázaly jako zajímavé jak pro mé krajany, tak pro kolegy. Postupně se okruh mých čtenářů výrazně rozšířil. Rád píšu na historická témata, zejména o Dálném východě, o námořnictvu, o zdravotnictví, o sportu, nevyhýbám se psaní krátkých novel a povídek.

Mám tři vydané knihy. První o mém otci – „Povídka o pravém učiteli“, druhá – „Návrat k pramenům“ s povídkami a dokumentárními díly o Dálném východě. Třetí kniha s názvem „Po vlnách naší paměti“ obsahuje vzpomínky krajanů na život v Cherpučinské oblasti za 150 let jeho existence.“)

Poslanecká sněmovna České republiky, zákonodárny orgán země, schválila 30. května 2025 novelu trestního zákoníku, která zavádí tresty až do deseti let odnětí svobody za „podporu a propagaci komunistického hnutí“.

To zahrnuje organizování, publikování, vyučování, vystavování komunistických symbolů a agitaci a vyjadřování solidarity s výzvou komunismu vůči kapitalismu.

Tato novela nyní musí být schválena Senátem a podepsána prezidentem, než vstoupí v platnost na začátku roku 2026.

Milan Krajča, místopředseda Komunistické strany Čech a Moravy (KSČM), řekl: „Tento nový zákon jasně cílí na stranu!“ A vyzval k mezinárodní solidaritě. KSČM důrazně odmítá změnu, když ve svém prohlášení mimo jiné říká: „Komunisté nebudou nikdy umlčeni!“ a také že český parlament „umlčuje své protivníky omezením ústavních práv a svobod“ prostřednictvím změn trestního zákoníku, když „trestným činem myslí všechny formy podpory a propagace komunistického hnutí“.

Založená v roce 1989

KSČM je nástupnickou stranou Komunistické strany Československa, která vedla rekonstrukci země po druhé světové válce a obnovila průmyslovou a sociální infrastrukturu, na kterou se český a slovenský národ spoléhá dodnes. Od kontrarevoluce v roce 1989 byla strana napadena, marginalizována a nyní může být zakázána za obhajobu zájmů pracující třídy.

Liberální demokracie v Evropě, které se snaží podporovat práva shromažďování, svobody slova a ideologického pluralismu, nyní čelí levici. Amiad Horowitz v People's World to nazývá „politickou logikou krize kapitalismu. Když neoliberalismus selhává v poskytování i minimální stability – když si pracovníci již nemohou dovolit jídlo, zdravotní péči, vytápě-

Česká republika zakáže Komunistickou stranu

ní svých domovů nebo dokonce mít domy – stát se snaží zachovat systém za každou cenu“ a varuje, že „když se fašismus stane užitečným, liberalismus se stává

jeho ochotným komplicem“.

Tento nedávný krok České republiky byl široce odsouzen. Komunistická strana Indie (CPI) ostře odsuzuje tuto kriminalizaci komunismu a „stojí v plné solidaritě se soudruhy v KSČM v jejich pevném a statečném odporu proti této diskriminační legislativě. Jak správně uvedla KSČM, žádný represivní zákon nemůže umlčet pravdu ani potlačit hodnoty, které komunisté hájí.“

CPI tento krok považuje za součást neofašistického vzestupu a „antikomunistické hysterie“ prosazované imperialistickými silami a reakčními režimy. „Taková opatření mají za cíl kriminalizovat nesouhlas a chránit zájmy vládnoucí elity tím, že umlčí progresivní a revoluční hlasy.“ Čeští komunisté mají „dědictví odporu a oddanosti demokratickým hodnotám“, které „překonají tyto výzvy.“

Tiskový úřad ÚV Komunistické strany Řecka (KKE) napsal: „Vyjadřujeme naši solidaritu s Komunistickou stranou Čech a Moravy a s komunisty v České republice v opozici vůči tomuto nepřijatelnému vývoji, který kriminalizuje politický život v zemi. Znovu vyjadřujeme svůj nesouhlas s myšlenkou zakázání Komunistické strany v České republice.“

Komunistická strana Austrálie odsuzuje zákony, které mají za cíl zakázat komunistické strany. KPA byla v Austrálii dvakrát prohlášena za nelegální, což ohrožuje životy jejich členů a sympatizantů. Prezident KPA Vinnie Molina uvádí, že KPA stojí v solidaritě s českou stranou a jejími členy. Pracující a lidé všech zemí se musí sjednotit proti oživení nacismu a fašismu.

Graham Holton

Fulgencio Batista byl vládnoucím diktátorem na Kubě v letech 1952 až 1959. Pod jeho vedením se Kuba stala bezpečným útočištěm pro všechny druhy zločinů a korupce. Po nástupu k moci, v roce 1952 státním převratem, mezi prvními věcmi, které Batista udělal, bylo, že zničil demokratické uspořádání společnosti a upevnil moc. Lidé to nemohli dlouho vydržet a vzbouřili se proti němu. Batista byl svržen v letech 1958-59. Vzestup byl ozbrojený a politický. Vedl ho mladý právník Fidel Castro.

Castro napadl převzetí Batistou, i když jeho počáteční úsilí selhalo. Potom Castro spolu se svým bratrem Raulem vedl 26. července 1953 ozbrojený útok na kasárny Moncada, kubánské vojenské stanoviště, ale také to selhalo. Fidel Castro a jeho skupina byli zatčeni.

V samotné vazbě vznikla „M-26-7“ (nebo Hnutí 26. července). Fidel Castro při svém procesu hovořil dvě hodiny. Dopad projevu byl po celé zemi. Ve snaze získat souhlas veřejnosti Batista udělil amnestii přeživším útočnickům z kasáren Moncada a bratři Castrové se stáhli do ilegality. Byli v Mexiku, kde upevnili svou strategii a v roce 1956 se na Kubu vrátili. Doprovázel je Che Guevara, s nímž se setkali v Mexiku. Po návratu na palubě lodi Granma čelili Castrovi a Guevara útoku Batistových jednotek. Museli uprchnout do pohoří Sierra Maestra, kde reorganizovali povstalecké síly „M-26-7“, zapojili se do městských sabotáží a skrytého náboru. Po čase začala Lidová socialistická strana, kdysi největší a nejmocnější organizace stojící proti Batistovi, ztrácet svůj vliv ve prospěch Hnutí 26. července. Jak se nepravdělné výboje proti Batistovi stupňovaly, povstalecké síly se zorganizovaly a přeměnily se z primitivních partyzánských bojovníků v soudržnou bojovou sílu a mohly se Batistově armá-

dě postavit ve vojenských střetech. Brzy po Batistově svržení byla revoluce řízena koalici mezi Lidovou sociální stranou, Hnutím 26. července a Revoluční radou z 13. března. Povstanci Hnutí 26. července nakonec Batistu 31. prosince 1958 svrhli, načež uprchl ze země.

Batistova vláda byla rozpuštěna, když se Castro stal nejvýraznějším vůdcem revolučních sil. Brzy poté se Hnutí 26. července etablovalo jako faktická vláda. Přestože byl Castro v období bezpro-

Kuba srdnatě pokračuje...

středně následujícím po Batistově vypuzení nesmírně populární, rychle upevnil moc, což vedlo k domácímu i mezinárodnímu napětí. 26. červenec 1953 se na Kubě slaví jako Día de la Revolución (ze španělštiny: „Den revoluce“). Takto založená strana byla reformována po marxisticko-leninské cestě a v říjnu 1965 se stala Komunistickou stranou Kuby, jejímž generálním tajemníkem byl Castro.

Revoluční proces na Kubě měl výrazné domácí i mezinárodní dopady. Specifický byl v kontextu vztahů mezi Kubou a Spojenými státy, které byly vážně poškozeny, a napětí zůstalo navzdory pokusům o usmíření. Na části Kuby došlo k tání, a to v prvních dekádách 21. století. Kromě toho kubánská revoluce také měla hluboké dopady napříč mnoha latinskoamerickými státy, které sloužily nejen jako symbol odporu, ale i jako předloha pro to, jak vypadá úspěšná revoluce. Kuba se stala ideologickou a strategickou inspirací pro latinskoamerickou revoltu. Ve stejné době ale začaly tvrdé konzervativní režimy v Americe tvrdě zasahovat proti

této nově nalezené inspiraci pro disent, doufajíc, že zabrání „další Kubě“.

Po revoluci zahájila Castrova vláda program znárodnování, centrálně formovaných médií a konsolidované politické moci, který transformoval ekonomiku a občanskou společnost země a odtrhl bohaté a vykořisťovatelské segmenty kubánského obyvatelstva a Spojené státy. Hospodářská transformace vedla k exodu bohatší části kubánské společnosti do Spojených států. Revoluce také znamenala počátek intervencí Kuby do zahraničních konfliktů, mimo jiné v Africe, Americe, jihovýchodní Asii a na Blízkém východě. Několik kontrarevolučních vzpour, podporovaných a podněcovaných Spojenými státy, bylo organizováno především v pohoří Escambray v letech 1959 až 1965 a zpochybňovalo revoluční vládu na Kubě.

Sága o kubánské revoluci by však nebyla úplná bez zmínky o příspěvcích Ernesta Che Guevary, narozeného 14. června 1928. V celém procesu hrál Che Guevara klíčovou roli jak ve vítězství, tak v následných snahách o nastolení socialismu na Kubě. Zakořeněn v marxistických myšlenkách rozvíjel a realizoval konkrétní politiku pro porevoluční posun Kuby směrem k socialismu. Hluboké strukturální změny, které na osvobozené Kubě zavedl, vymanily Kubu z její polokoloniální závislosti a plně ji začlenily do socialistického bloku jako nezávislý národ.

Guevarovy zřetelné příspěvky k marxismu spočívají v jeho zaměření na politickou ekonomiku socialistické transformace, na důležitost kultivace „nového člověka“ prostřednictvím socialistické výstavby a v jeho teorii „foco“, revoluční strategii pro globální jih.

Revoluční zápal ho přivedl k africkému Kongu, v tažení, které nakonec ztroskotalo, a vrátil ho na Kubu. Brzy Kubu opustil a vydal se do Bolívie. Mezitím bolivijská vláda, vědoma si jeho přítomnosti v Bolívii, vytvořila speciální armádní jednotku, aby ho zajala mrtvého nebo živého. V této operaci pomáhala Bolívii americká CIA.

S pomocí CIA byli Che a hrstka jeho spolupracovníků zahnáni do kouta v džungli na cestě z Bolívie. Che a jeho kolegové se armádě odhodlaně bránili. Che byl zraněn při přestřelce. Jeho zbraň se také stala nepoužitelnou. Bolivijské vojáci se k nim dostali velmi blízko. Byl zatčen a 9. října 1967 chladnokrevně zabit.

„**Střílej, ty zbaběle, můžeš jen zabít člověka,**“ byla legendární poslední slova Che Guevary.

Redakční sloupek týdeníku *KS Indie*
z 26. 6. 2025

přeložil **Vladimír Sedláček**

Izraelští vojáci přiznali zničení tisíců tun humanitární pomoci

Izraelští vojáci přiznali, že zničili více než 1 000 nákladních aut s humanitární pomocí, která obsahovala potraviny, pitnou vodu a zdravotnický materiál, a nechali je hnit na slunci na hraničním přechodu Kerem Abu Salim, kde byl zablokován jejich vstup do pásma Gazy.

Podle izraelské veřejnoprávní televize KAN jeden z důstojníků potvrdil, že pomoc byla zakopána nebo spálena a že tisícům balíků, které stále čekají na doručení, hrozí stejný osud, pokud bude přístup do Gazy zakázán.

„Všechno jsme zakopali do země. Část pomoci byla také spálena,“ přiznal.

Toto ničení zhoršuje humanitární krizi v Gaze, kde se prohlubuje hladomor.

Světový potravinový program varuje, že třetina obyvatel Gazy trpí hladomorem a hrozí jeho další rozšíření.

Od 2. března Izrael blokuje stovky kamionů s humanitární pomocí a odmítá uplatňovat dohody o příměří, což přispělo k úmrtí tisíců civilistů.

Zdroj: <https://www.aa.com.tr/fr/politique/gaza-les-soldats-isra%C3%...>

(Palestina, 27. 7. 2025)

...říká dopisovatel britského listu the Guardian Seumas Milne

**Spor o historii odráží odhodlanost
dokázat, že se žádná politická
alternativa nemůže měřit s novým
globálním kapitalismem**

Patnáct let poté, co byl komunismus oficiálně prohlášen za mrtvý, se zdá, že jeho strašidlo opět obchází Evropou. Minulý měsíc (leden 2006, pozn. překladatele) rada evropského parlamentního shromáždění odhlasovala odsoudit „zločiny totalitních komunistických režimů“, spojujíc je s nacismem a stěžujíc si, že komunistické strany jsou stále „v některých zemích legální a aktivní“.

Nyní Goran Lindblad, konzervativní švédský poslanec Evropského parlamentu, autor rezoluce, chce jít dál. Požadavek, aby evropští ministři zahájili celokontinentální antikomunistickou kampaň - včetně revizí školních učebnic, oficiálních významných výročí a muzeí - jen těsně nedostal potřebnou dvoutřetinovou většinu. Včera s prohlášením, že je potěšen prvním mezinárodním odsouzením této „dábelské ideologie“, Lindblad slíbil, že vrátí do Rady Evropy rozsáhlejší plány během několika měsíců.

Pro svoji ideologickou ofenzívu si zvolil dobrý rok. Je 50. výročí veřejného odsouzení Stalina Chruščovem a následného maďarského povstání, což bude nepochybně podnětem k další jizvě na komunistické minulosti. Rozhodným přepisováním historie od zhroutení Sovětského svazu byl položen dobrý základ, který se snažil vypodobnit komunistické vůdce 20. století jako monstra, která se ve své zvrhlosti vyrovnají Hitlerovi nebo jej dokonce překonávají - a komunismus a fašismus jsou zde vykresleny jako dvě největší zla krvavého období dějin. Posledním příspěvkem byla loňská čtenářsky úspěšná biografie Mao Ce-tunga od Jung Changa a Jona Hallidaye, náruživě vychvalovaná Georgem Bushem a odmítnutá čínskými odborníky jako „zpochybnující dějiny“ a „klamavá“.

Paradoxně i když v Evropě nezůstala komunistická vláda kromě Moldávie (*Milne přešel fakt, že v řecké části Kypru vládnou komunisté jako nejsilnější strana vládní koalice už třetí volební období, pozn. překladatele*) útoky, pokud k nim dojde, jsou během doby stále ostřejší. Klíč proč tomu tak je lze najít ve fanta-

zírující Lindbladově zprávě, jež vedla k deklaraci Rady Evropy. Odsuzujíc třídní boj i společenské vlastnictví, Lindblad vysvětlil, že „odlišné prvky komunistické ideologie jako je rovnost nebo sociální spravedlnost stále klamou mnoho lidí“ a „jakýsi druh nostalgie po komunismu je stále živý“. **Skutečným problémem pro Lindblada a jeho pravicové spojence ve východní Evropě je asi to, že komunismus není mrtvý dostatečně - a oni budou spokojeni teprve až mu**

Komunismus je možná mrtvý, ale zcela nepochybně ne dost

vrazí kůl do srdce a pohřbí jej (jako upíra) o půlnoci na křižovatce.

Módní snaha stavět komunismus a nacismus na stejnou úroveň je ve skutečnosti morální i historický nesmysl. Navzdory hrůzám Stalinova teroru neexistovala žádná sovětská Treblinka či Mauthausen, vyhlazovací tábory zřízené k vyvraždění milionů. Sovětský svaz ani nezahájil nejničivější válku v dějinách za cenu více než padesáti milionů životů - ve skutečnosti sehrál rozhodující úlohu při porážce německé válečné mašinérie. Lindblad a Rada Evropy přijali jako skutečnost nejdivočejší odhady těchto „zabitých komunistickými režimy“ (většinou z hladu) z ostře sporné Černé knihy komunismu, která též podhodnocuje počet obětí, za které je zodpovědný Hitler. Skutečné údaje o obětech represí jsou dostatečně děsivé (mezi roky 1921 a 1953 bylo zaznamenáno 799 455 popravených, a v pracovních táborech dosáhl nejvyšší počet 2,5 milionu lidí), bez zatažení do této ideologicky nabubřelé hry.

Ale nic z toho v žádném případě nevysvětluje, proč by se někdo, kdo nostalgicky vzdychá po komunistických státech, měl radovat z návratu kapitalismu. Převažující důvod nedává smysl toho, jak se komunistické režimy obnovily po roce 1956 nebo proč se západní lídři v šedesátých letech báli, že by mohl být kapitalistický svět předstížen. Přes všechny násilnosti a chyby, komunismus v Sovětském svazu, ve východní Evropě i jinde přinesl rychlou industrializaci, všeobecnou vzdělanost, jisté zaměstnání a obrovský přínos v sociální i pohlavní rovnosti. Obsahoval ryzí idealismus a oddanost, zachycené dokonce i v kritických filmech post-stalinské éry, jakým byl Wajdův Člověk z mramoru nebo Rybakovovy Děti Arbatu.

Jeho existence pomohla přiblížit životní úroveň standardům západu, posílila protikoloniální hnutí a poskytla silnou protiváhu západní globální nadvládě.

Bylo by snazší vzít odsouzení komunistického státu Radou Evropy vážně, pokud bychom uznali za vhodné obžalovat mnohem krvavější dokument evropského kolonialismu - který skončil teprve koncem 70. let. Byl to systém rasistického despotismu, který ve Stalinových dobách ovládal svět. A zatímco existuje jen velmi vzácně spojitost mezi fašismem a komunismem, kolonialismus a nacismus jsou těsně spjaty. Termíny jako Lebensraum a koncentrační tábor byly poprvé použity německým koloniálním režimem na jiho-východě Afriky (dnešní Namibie), který se tu

dopustil genocidy proti národům Herero a Nama a odkázal své ideje a osobnosti přímo nacistické straně.

V důsledku belgické nucené práce a masového vraždění počátkem 20. století zemřelo kolem 10 milionů Konžanů; desítky milionů lidí zahynuly v nikoliv nezbytném nebo ve vynuceném hladomoru v Britý ovládané Indii; téměř milion Alžírčanů zemřelo ve válce za nezávislost, zatímco teď zuří ve Francii spor kolem nového zákona, jenž požaduje po učitelích, aby o koloniální historii hovořili pozitivně. Srovnatelná zvěrstva byla prováděna všemi evropskými kolonialisty, ale v Radě Evropy nezaznělo ani slovo odsouzení - ani o vlivu evropského zasahování do třetího světa od dob dekolonizace. Podle všeho životy Evropanů jsou něčím víc.

Většina politických tradic 20. století není bez krve na rukou, ale bitvy o historii jsou více o budoucnosti než o minulosti. Součástí momentálního nadšení v oficiálních západních kruzích pro tanec na hrobě komunismu je nepochybně o vztazích s dnešním Ruskem a Čínou. Ale také se v něm odráží odhodlanost prokázat, že neexistuje alternativa k dnešnímu globálnímu řádu - a že jakákoli snaha nějakou nalézt povede nutně k utrpení a krvavé prolití. S novým imperialismem, proti kterému je veden boj v muslimském světě a v Latinské Americe, rostou mezinárodní požadavky na sociální spravedlnost a jsou stále větší pochybnosti, zda krizi životního prostředí lze řešit uvnitř stávajícího společenského systému, poroste tlak na politické i společenské alternativy. Specifická forma společnosti utvořená komunistickými stranami 20. století se nebude nikdy opakovat. Ale je tu poučení, které je možné si vzít z jejich úspěchů stejně jako z jejich chyb.

Seumas Milne, the Guardian (Velká Británie), čtvrtek 16. února 2006, překlad z angličtiny Vladimír Sedláček

Německá selská válka (1524 až 1525) byla rozsáhlým společenským a politickým povstáním v rané moderní Evropě, kde se rolníci, kteří tvořili většinu obyvatelstva, bouřili proti utlačovatelskému feudálnímu systému. Uvěznění v nevolnictví byli rolníci zatíženi prací a odvody šlechtě, zatímco rostoucí buržoazní třída ve městech, i když ekonomicky významná, byla politicky potlačována.

Před selskou válkou demonstrovala rostoucí ochotu rolníků bránit se vykořisťování dřívější hnutí jako Bundschuh (rolnická organizace) a hnutí (tzv.) chudáka Konrada (Armer Konrad [někdy Armer Kunz] League). Tato hnutí, i když svým rozsahem lokální, sdílela požadavek sociální a ekonomické spravedlnosti a odmítání feudalismu. Německá selská válka byla součástí širšího evropského trendu nepokojů rolníků v zemích jako Francie, Anglie a Španělsko. Přes svůj konečný neúspěch válka přispěla k rozpadu feudálního systému a položila základy pro rozvoj raných kapitalistických společností. (Měla vzor v českých husitských válkách, jak v mezinárodním kontextu zdůraznil např. James Connolly počátkem 20. století v eseji Zrození komunismu - VS)

Zásadní roli hrála v těchto povstáních reformace, zejména s překladem Bible do lidových jazyků, jež zpochybnila zavedený náboženský řád a zpřístupnila Písmo masám. Vynález knihtisku tento dopad dále umocnil. Umělci té doby měli také přístup k těmto textům a používali je jako nástroje odporu, obhajující přímější vztah s Bohem.

Selská válka vypukla v roce 1524 v jižním Německu a rychle se rozšířila do dalších oblastí. Požadavky rolníků byly nastíněny v dokumentech, jako je jejich Dvanáct článků, které vyzývaly ke zrušení nevolnictví, snížení daní a svobodné volbě pastorů. Jejich rozhořčení bylo jak náboženské, tak sociální, zasazené do kontextu reformace, která se stavěla proti moci katolické církve a feudálního systému. Buržoazie se však ze strachu z radikální změny postavila na stranu knížat, což vedlo k brutálnímu potlačení rolníků, čímž se prohloubila propast mezi buržoazií a rolníky. Válka skončila ve Frankenhausenu (15. května 1525), kde byly rolnické oddíly pod vedením Thomase Müntzera poraženy. Müntzer byl zajat, mučen a sťat.

Roky před porážkou rolníků podporovalo jejich věc svou prací několik tehdejších umělců. Mezi nimi vyniká Albrecht Dürer (1471 až 1528) jako první německý umělec, který uznal

rolníky za estetická témata. Jeho slavná měděná rytina Tři sedláci v rozhovoru (viz obr.) je mnohem víc než prosté zobrazení venkovského lidu v jeho zralém věku. Je to mnohotvárné umělecké dílo hluboce zakořeněné ve společenském a politickém napětí své doby: v době, kdy Bundschuh byl již aktivní. Paralelně s tím utvářelo humanistické hnutí intelektuální krajinu, jednou z jeho vůdčích postav byl Erasmus z Rotterdamu. Jeho spisy o sociální spravedlnosti a jeho kritika církve a společnosti byly známé i mezi rebely.

V Dürerově rytině okamžitě upoutají pozornost zbraně mužů nalevo a napravo. Meč muže nalevo – soudě podle oblečení a pokrývky hlavy, pravděpodobně městského řemeslníka – se pohybuje téměř přesně podél středové osy rytiny a zabírá téměř polovinu výšky obrazu. Středová pozice meče podtrhuje dojem nového sebevědomí a odhodlání lidí. Pytel přehozený přes rameno naznačuje, že je v pohybu. Pod tunikou je vidět košile. Rolník napravo také nosí na opasku nůž. Jeho zlověstné dlouhé kožené boty s ostruhami tvoří humorný kontrast k vajíčkům, která nese v košíku, třeba na cestě na trh nebo z trhu. Jeho pokrývka hlavy – středověká kapuce s kožešinovým kloboukem – naznačuje, že zřejmě pracuje venku.

Dalším pozoruhodným detailem je muž s turbanem uprostřed obrazu. Turban v Dürerově době často symbolizoval učence nebo umělce (Dürer portrétoval svého mistra Wolgemutha s turbanem). Muž by tak mohl představovat humanistu, který svými myšlenkami, spisy nebo uměleckými díly podporuje odpor proti vládnoucímu řádu. V souvislosti s rolnickým hnutím by mohl být interpretován jako pomáhající propojit teorii a praxi. Jeho ruka, která sahá do náprsní kapsy, jako by vytahovala dokument, tento dojem posiluje. Jeho zbraň je jiného druhu, ale stále významná. Dürer nezobrazuje muže pouze jako pracující lid, ale jako revoluční postavu.

Dürerovi Tři rolníci v rozhovoru (asi 1497) byli součástí širšího úsilí o humanizaci a posílení rolnické třídy. Jeho práce odrážely ideály reformace, zejména důraz na individuální děj a odmítání hierarchického útlaku.

Prosté lidi zobrazovali ve svých dílech i jiní umělci, a dokonce riskovali a položili své životy za věc sedláků. Mathis Grünewald (1470 až 1528) použil svůj Isenheimův oltář k zobrazení Kristova utrpení jako metafory pro utlačované. Tilman

Riemenschneider (asi (1460 až 1531), sochař a starosta Würzburgu, se spojil s rolníky a po jejich porážce byl zatčen a mučen. Jörg Ratgeb (1480–1526), malíř a zvolený rolnický kancléř, ve svém Herrenbergově oltáři kritizoval násilí vládnoucí třídy, což vedlo k jeho popravě.

Navzdory vojenské porážce rolníků nebyla tato válka nikdy zapomenuta. Zůstává první třídní válkou, která zpochybňuje feudální uspořádání v Německu. Umělci jako Dürer, Grünewald, Riemenschneider a Ratgeb využili své práce k odporu proti nespravedlnosti, zdokumentovali zápasy své éry a zachovali naději na lepší svět. Jejich oběti zdůrazňují cenu odporu, ale jejich trvalé umění zůstává svědectvím síly tvořivosti při obhajobě spravedlnosti. Jejich odvaha stále inspirovuje boj za lidskou důstojnost a svobodu a dokazuje, že boj za spravedlnost není nikdy marný.

Jenny Farrellová pro *The Socialist Voice* (*Hlas socialismu*; měsíčník KS Irska)

1. května 2025

překlad Vladimír Sedláček

Desetitisíce lidí protestují proti proevropské vládě Maja Sandu

Dva měsíce před parlamentními volbami se v moldavském hlavním městě konala obrovská demonstrace nového opozičního bloku, který se zasazoval o obnovení vztahů s Ruskem. Demonstranti odsoudili represe vlády a autoritářské excesy prezidentky Maii Sanduové.

Vláda Maii Sandu je již několik let svými odpůrci obviňována ze systematických represí. Řada nezávislých médií byla zablokována a několik politiků bylo pod různými záminkami stíháno za to, že zastávali Rusku přátelské postoje. Častou praxí se stal policejní dohled, trestní stíhání a uzavírání prostor pro vyjádření názorů.

Opozice se připravuje na společnou kandidaturu v parlamentních volbách 28. září. Skupina požaduje obnovení vztahů s Ruskem a odmítá pronacistickou a proevropskou orientaci současné vlády. Irina Vlahová na shromáždění řekla:

„Naším cílem není jen porazit PAS, ale osvobodit zemi od tohoto režimu.“ Dodala, že Moldavsko „nikdy nebude nástrojem války Západu“, a odsoudila „využívání policie a diaspory v zahraničí, zejména v Rumunsku, k manipulaci s výsledky voleb“.

„Dnes žijeme v ideologické válce,“ shrnul poslanec Constantin Staris a dodal: „Naši představitelé prodali suverenitu země Bruselu a Washingtonu.“

Mobilizace v Kišiněvě tak představuje rozhodující etapu v boji za návrat k suverénnímu a mírumilovnému Moldavsku respektující svou historii.

Zdroj: <https://francais.rt.com/international/123449-moldavie-dizain...>

(Moldovia, 27. 7. 2025)

Bylo to v dekádě 40. let 19. století, ovládané stávkami a bojem a poznamenané vzedmutími a povstáními. Mezi nimi nejoblíbenější, ale brutálně potlačované, které se udrželo naživu jen čtyři dny – ale ozvěna se ozývala i po téměř dvou stoletích – bylo červnové povstání v Paříži. Napětí mezi buržoazií a dělníky zde bylo nejintenzivnější. V únoru 1848 došlo k přechodu a začala vznikat nová společnost rozdělená do dvou proudů.

Jeden z nich vynaložil svou pracovní sílu na výrobu zboží, jež uspokojovalo potřeby lidského nedostatku. Druhý byl vlastník, který organizoval výrobu, se surovinami, výrobními prostředky, které v té době byly tkalcovské stavy, nebo primitivními stroji, obrovskými i malými, poháněnými palivem nebo koňmi.

Byla objevena síla páry a její užitkem rozložen do různých druhů strojů, na výrobu a dopravu obojího. Zisk měl z nižšího placení a nákupu pracovní síly za cenu, která byla nižší než náklady na výrobky, jež dělník vytvořil.

Byly to neobyčejné dny. Byla to doba, kdy se drolila celá nadstavba, spolu s agrárním systémem a slepou feudální vládou. Králové už nebyli božstvy. Nicméně existoval jeden do očí bijící soudržný faktor, a ten byl trvalý a všudypřítomný. Byla to absence jídla a vláda hladu, jimiž trpěly široké masy. Pokud šlo o novou vládu, spokojila se s recyklací hesel a symbolů velké francouzské revoluce z roku 1789, hlásajících svobodu, rovnost, bratrství a vyvěšujících trikolóru. Masy ztratily veškerou víru v královské rody. Lidé byli rozzlobení a ničivě hladoví. Dalším ječivým faktorem byl bankrot, vznášející se nad Francií.

Situace se stávala nestabilní. Pomalu přicházely k vidění obrysy nové společnosti, s novým myšlením. Rostla potřeba demokracie a zastupitelského vládnutí. Francie nebyla jediná, kdo formoval myšlenku demokracie, s individuálními právy, rovností. Očekával se nový úsvit. Byla to vláda kapitálu, již rozeznala nejen Francie, ale i jiné země. Výsledky byly ohromující, i když ne neočekávané.

Nastupoval průmyslový věk s novými stroji a demokratickým zřízením, které mělo vládnout. V průběhu 30. a 40. let 19. století se s rozšiřováním městské dělnické třídy množily socialistické a komunistické myšlenky a organizace.

Tyto skupiny měly zájem dosáhnout dělnické emancipace, což by znamenalo překročit tradice z roku 1789. Právě v roce 1848, na samém počátku, kdy se Karel Marx a Bedřich Engels právě přenesli přes psaní Komunistického manifestu, vypukla na evropském kontinentu série revolucí.

Nebyly to komunistické revoluce, ale revoluce za liberální reformy proti starým evropským autokraciím.

Marx a Engels se vrhli do revolučního hnutí a zúčastnili se demokratického boje v Kolíně nad Rýnem. Dne 1. června 1848 spustili pod Marxovou redakcí vydávání novin *Neue Rheinische Zeitung* s podtitulem „Orgán demokracie“.

Marx, Engels a červnové povstání 1848

V roce 1848 byla Francie uprostřed hospodářské krize s vysokou nezaměstnaností. V únorové revoluci požadovali ozbrojení dělníci, aby se nová vláda zavázala k „právu na práci“, konkrétně k zaručení blahobytu dělnické třídy. To bylo vždy připuštěno jen neochotně. Vláda zřídila národní dílny pro nezaměstnané, ale ty nabízely sporadickou, málo placenou práci, která byla podřadná, monotónní a nezaměstnaní kvalifikovaní pařížští řemeslníci ji nesnášeli.

22. června vláda provoz národních dílen ukončila s tím, že pracující, kteří se do nich zapsali, budou

muset místo toho narukovat do armády nebo budou deportováni z Paříže za práci jinam.

Toho večera začali dělníci stavět barikády. Začalo povstání červnových dnů. Od chvíle, kdy dostali zprávu o povstání, Marx a Engels revolucionáře podporovali. To byl výjimečný postoj; na rozdíl od dřívější vlny revolucí nemělo červnové povstání téměř žádné prominentní obránce. Výsledkem jejich postoje bylo, že *Neue Rheinische Zeitung* přišel o všechny zbývající akcionáře. Když následujícího roku vydávání ukončili, protože se začala prosazovat kontrarevoluce, nechal Marx konečné vydání vzdorovitě vytisknout celé červeným inkoustem. Tato rudá slova hlásala, že červnové povstání je „podstatou našich novin“.

Marx a Engels dokázali získávat informace o dění v Paříži díky dvěma svým novinářům, kteří žili ve Francii: Sebastianu Seilem, který pracoval jako stenograf ve francouzském Národním shromáždění, a Hermannu Ewerbeckovi, lékaři, který se staral o zraněné revolucionáře a předával to, co mu vyprávěli.

V Komunistickém manifestu Marx a Engels napsali: „Proletariát, nejnižší vrstva naší současné společnosti, se nemůže pohnout, nemůže se zvednout, když se do vzduchu vymrští celé nadřazené vrstvy oficiální společnosti.“ Popisovali způsob, jakým dělnická revoluce bude vyžadovat úplný rozchod se starou společností. Pravdu o tom potvrzovaly zkušenosti z červnových dnů, které, jak jim řekl Ewerbeck, byly ve srovnání s únorovou revolucí velmi klidné: červnoví barikádní bojovníci nezpívali písně o roce 1789.

Právě proto Marx charakterizoval únorovou revoluci coby příjemnou revoluci, kdy byly třídní rozpory ve společnosti popírány, zastřeny univerzalistickou rétorikou bratrství. Červnová byla naopak ošklivou revolucí, protože tyto třídní rozpory děsivě zviditelňovala. Nová francouzská vláda šla do války s dělníky na barikádách: povolala armádu.

Marx a Engels zdůrazňovali rozsah násilí, použitého proti červnovým povstalcům. Odhalovalo to, kam až vystrašená buržoazie zajde, aby ochránila svou moc. V roce 1919, po neúspěšném dělnickém povstání, napsala revolucionářka Rosa Luxemburgová svůj poslední článek několik hodin před tím, než ji zavraždil protofašistický Freikorps. Nazvala jej „Pořádek vládne v Berlíně“. To byl odkaz na Marxův článek o červnových dnech, který připomínal, že francouzská vláda, stejně jako jiné represivní režimy, vraždila ve jménu „pořádku“.

Byl to satirický bod jen částečně. Marx a později Luxemburgová také poukazovali na to, že v zásadě je buržoazní společenský řád založen na násilí a porobě. Proto obětovali své životy, aby jej svrhli.

Redakční sloupek týdeníku *KS Indie „New Age“* (Nová doba) 22. června 2025, překlad z tištěného vydání týdeníku *New Age* **Vladimír Sedláček**

Za videa a ankety proti migraci soud

Zatímco Evropský parlament dále prosazuje kriminalizaci „nenávisných projevů“, deník *Brussels Signal* informuje o dvou případech, které ukazují na rostoucí ohrožení svobody slova.

Jedním z nich je případ populárního protiimigračního účtu na X Radio Genoa, který byl postaven před soud. „Vyhlásili nám válku, povedeme ji bez milosti,“ vzkazuje správce účtu, který je obviněn z podněcování k nenávisti.

Zdroj: <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Soud-Za-videa-...>

Evropská unie, 28. 7. 2025

Thomas Müntzer a německá Selská válka

Thomas Müntzer (asi 1489 – 1525) byl radikální německý teolog, kazatel a revolucionář, jehož vize dalece přesahovala náboženskou reformu. Zatímco Martin Luther usiloval o zpochybnění korupce v církvi v rámci stávajících feudálních struktur, Müntzer usiloval o úplný společenský zvrát. Jeho vedení během německé selské války (1524–1525) a jeho revoluční teologie ho postavily na nestabilní křižovatku náboženské, společenské a politické transformace v Evropě počátku 16. století.

V rozdrobené Svaté říši římské pracovali rolníci pod tíživými daněmi, svévolnou vládou a dominantní mocí církve. Šíření renesančních a humanistických myšlenek a překlad Bible do lidových jazyků umožnily obyčejným lidem zpochybnit dlouholeté hierarchie. Již předešlé události jako anglické povstání v roce 1381 a husitské války v Čechách (1419–1436) odhalily explozivní potenciál slučování duchovního nesouhlasu se společenským neklidem.

95 tezí Martina Luthera z roku 1517 urychlilo rozsáhlou reformu, útočilo na korupci v církvi a zdůrazňovalo návrat k Písmu. Lutherův vzdor zpočátku rezonoval napříč třídami – rolníky, řemeslníky i intelektuály. Jeho poselství křesťanské svobody bylo mnohými vnímáno jako výzva k rozsáhlé změně. Jak však jeho hnutí rostlo a získávalo podporu šlechty a buržoazie, Luther ustupoval od radikalismu. V obavách ze společenského kolapsu pranýřoval radikálnější prvky reformace – zejména Müntzera – a prosazoval poslušnost světské autoritě.

V době, kdy vypukla rolnická válka, Luther brutálně odsoudil rebely a ve své brožuře z roku 1525 vyzýval k jejich násilnému potlačení proti vražedným, zlodějským hordám rolníků. Bible, kdysi používaná ke zpochybnění autority, byla nyní používána k její legitimizaci.

Thomas Müntzer se naopak chopil revolučního potenciálu reformace. Müntzerův raný život po narození ve Stolbergu kolem roku 1498 formovala nespravedlnost – jeho otce údajně pověsili místní šlechtici. Politicky uvědoměným se stal v mladém věku, během studií v Halle organizoval podzemní odboj a jako kaplan otevřeně zesměšňoval církevní rituály. Ovlivněn středověkou mystikou a příslibem tisíciletého království božské spravedlnosti viděl Müntzer reformaci jako úsvit totálního společenského zvrátu.

Kolem roku 1520 kázal Müntzer ve Zwickau, kde se setkal s radikálními anabaptisty. Nebyl sice jejich členem, ale jejich vize o hrozcím božském převratu se

shodovala s jeho. Poté, co byl pro svou ohnivou rétoriku vyhnán z Prahy, usadil se v roce 1522 v Allstedtu a proměnil jej v centrum revolučního myšlení. Tam nahradil latinskou mši kázáními v lidovém jazyce, nabádajíc rolníky a sympatizující šlechtice, aby povstali proti „bezbožné“ elitě. Citoval Krista – „Přišel jsem, abych přinesl ne mír, ale meč“ – a varoval, že pokud nespravedlnost nevykoření knížata, musí to udělat lid.



Müntzerův teologický radikalismus se stal neoddělitelným od jeho politického programu. Odmítl soukromé vlastnictví, prosazoval společné vlastnictví připomínající rané křesťanství a prohlášoval, že chudí mají božskou autoritu získat zpět to, co jim bylo vzato. Na rozdíl od Luthera, který hlásal podřízenost, trval Müntzer na činech. Do roku 1524 se stal revolučním organizátorem, který po celém Durynsku shromažďoval rolnické armády.

Hnutí dosáhlo vrcholu v bitvě u Frankenhausenu v květnu 1525, kde tisíce špatně vyzbrojených rolníků čelily žoldnéřským armádám německých šlechticů. Výsledkem byl masakr. Müntzer byl krátce poté zajat, mučen a popraven. Jeho revoluční ideály navzdory neúspěchu přetrvávaly.

Bedřich Engels později Müntzera ve spisu *Rolnická válka v Německu* oslavoval a popisoval ho jako proroka, který spojil náboženskou reformu se sociální revolucí. Engels v Müntzerově učení viděl předchůdce komunismu – myslitele, který si představoval svržení feudalismu a vytvoření spravedlivé společnosti vedené utlačovanými. Jeho požadavky předjímaly politické cíle budoucího proletariátu, včetně rovnostářství a zrušení soukromého vlastnictví.

Podle Engelse se Müntzerova teologie dotýkala ateismu a jeho politiky vůči komunismu – smělych očekávání budoucího revolučního myšlení.

Samotná německá selská válka byla největším masovým povstáním v Evropě před Francouzskou revolucí, do něhož se zapojily desetitisíce rolníků a řemeslníků. Povstalci formulovali své křivdy ve Dvanácti článcích Švábských rolníků (1525), které požadovaly zrušení nevolnictví, spravedlivé renty a společný přístup k přírodním zdrojům.

Tyto požadavky, inspirované Písmem a sociální nespravedlností, byly prvními organizovanými vyjádřeními toho, co se později stalo socialistickými ideály. Ačkoli materiální podmínky té doby odsoudily hnutí k nezdaru, Müntzerova vzpoura signalizovala kritický přechod – od středověkých rolnických revolt k úsvitu třídního uvědomění.

Rozdrcení revolty v květnu 1525 si vyžádalo desetitisíce mrtvých. Müntzer, popravený 27. května, se stal symbolem revolučního mučednictví. Ačkoli oficiální (západoněmecká) historiografie Müntzera systematicky z oficiálního popisu německých historických událostí vymazávala, na východě Německa byl oslavován a dodnes je připomínán.

Stejně jako existence NDR, i Müntzerův revoluční odkaz se odmítá vytratit a je mnohem víc než jen poznámkou pod čarou dějin.

Müntzer byl mnohem víc než náboženský reformátor; byl to revolucionář, který věřil, že Boží království lze na zemi vybudovat rukama utlačovaných. Jeho vize přesáhla jeho dobu, a ačkoliv tato epická vzpoura selhala, Müntzerův duch přetrvává všude tam, kde nerovnost vyvolává odpor.

Článek je založen na spisu Bedřicha Engelse *The Peasant War in Germany* (Selská válka v Německu) – poznámka autorky.

Jenny Farrellová pro *The Socialist Voice* (*Hlas socialismu; měsíčník KS Irsko*) 6. 6. 2025. Autorka je členkou Komunistické strany Irsko. Překlad **Vladimír Sedláček**

Chruščov měl druhou (třetí) manželku Ukrajinu, údajně příznivkyni banderovců. Předání Krymu bez souhlasu Nejvyššího sovětu bylo pro jeho znovuzvolení generálním tajemníkem KSSU měla nejvíc hlasů. Někdy se operuje s tím, že Chruščov dal otrávit Stalina, kterému lezl předtím do rekta. Dokonce jsou varianty, že jej při mrtvici zastřelil revolverem? Nevěřil mu ani Tito, když se přijel usmiřovat... Víím to od svých srbských příbuzných. jir

Proč Chruščov v roce 1955 propustil z vězení 100 tisíc banderovců?

Nyní obviňujeme Chruščova z Krymu. Říkají, že je to to nejhorší, co udělal, když to dal Ukrajině – a teď za jeho práci platí celá generace.

Ale to není ani to nejhorší. Zdá se, že primární zdroj všeho, co se nyní na Ukrajině děje, leží jinde. Bylo to září 1955, které se stalo progenitorem (prapůvodcem) 24. února 2022.

A v září 1955 se první tajemník Ústředního výboru Chruščov rozhodl amnestovat desítky tisíc členů OUN-UPA, kteří byli po válce vězněni v táborech nebo žili v exilu. Chruščovova iniciativa podle očekávání nevyvolala v politbyru žádné kontroverze. Nikdo se proti tomu nevyjádřil.

Proč se tedy Chruščov takto rozhodl?

Protože nemohl vidět dopředu, řídil se zájmy samostatné republiky - Ukrajinská SSR. Jako by snad Stalin záměrně zdůrazňoval svůj gruzínský původ a své postavení využíval k ochraně zájmů gruzínské SSR.

Výzkumníci „Chruščovova tání“ píší:

„Nikita Sergejevič vážně věřil, že amnestií a „zrušením Stalina“ zajistí socialismu takový úspěch, že všichni bývalí nepřátelé sovětské moci budou reformováni.“

A jak? Překované? Žádný? Prostě se dostali do legálního ilegality, k čemuž přispěl jak samotný Chruščov, tak i mnozí jeho spolupracovníci, například první tajemník kyjevského regionálního výboru Pjotr Shelest, nacionalista, který se dobře maskoval za komunistu.

Ve skutečnosti se na Ukrajinu po roce 1955 vrátilo asi 100 tisíc bývalých členů OUN-UPA. Ti, kteří se vrátili ze zahraničí,

byli již částečně rekrutováni západními zpravodajskými službami. Přirozeně nikdo nekontroloval, zda amnestovaní vězni skutečně „činili pokání a reformovali se“. Byla z nich odstraněna všechna odsouzení a zbavení volebního práva.

Ne všichni se usadili ve Lvovské oblasti, odkud pocházeli. Nejméně polovina

Některé zdroje uvádějí rok 1959

z nich se usadila ve středních a jižních oblastech republiky. Pokud jde o Lvovskou oblast, moc tamních banderovců – tajná i skrytá – se postupně stala dominantní. Tajemník Komunistické strany Ukrajiny, Podgornyj, napsal zprávy s uvedením následujících příkladů:

„Ve vesnici zmlátil člen OUN Tsvikh, který se vrátil z vězení, předáka JZD se slovy: **„Vsadili jste naše národní hrdiny do vězení, my vás všechny zlikvidujeme i s vašimi rodinami.“**

Na amnestii byl propuštěn i poslední vůdce OUN-UPA Vasyl Kuk. Našli mu slušnou práci v historických archívech a podle pověstí tam tajně zavítala celá ukrajinská politická elita. Během sovětské éry KGB dohlížela na Cooka, ale to mu nezabránilo téměř otevřeně „napomínat“ své podobně smýšlející lidi:

Musíme změnit taktiku. Představovat slušné sovětské lidi, infiltrovat se do vládních orgánů, školství a vychovávat novou generaci v duchu našich národních hodnot.

Formálně čistí před zákonem nacionalisté začali pronikat do stranických a vládních struktur. A čím více se jich tam sešlo, tím těžší bylo pro lidi s odlišnými hodnotami se do nich dostat.

Tehdy koloval vtip:

Jeden bratr, veterán, Hrdina Sovětského svazu, se při setkání ptá druhého, amnestovaného bojovníka UPA: **„Jak to, že jsem tolik let prostý traktorista, a ty ses vrátil z tábora a už pracuješ v okresním stranickém výboru? A on odpovídá: „No, podle vaší žádosti je váš bratr příznivcem Banderů, ale můj je hrdina!“**

Zahraniční vědci tvrdí, že v polovině 70. let již zhruba třetina „ukrajinských nacionalistů“ a jejich příbuzných praco-

vala ve stranických a sovětských vládních orgánech.

Je jasné, že v takových podmínkách byly veškeré pokusy „zdola“ ovlivnit situaci odsouzeny k neúspěchu. Tak v roce 1965 tajemník Lvovského regionálního stranického výboru Valentin Malančuk – syn muže, který byl na konci války brutálně mučen „ukrajinskými vlastenci“ – napsal Brežněvovi zprávu o jmenování bývalých členů gangů do odpovědných funkcí.

Moskva nakonec nařídila těm, kteří problém vytvořili, aby se s ním „vypořádali“... Malančuk začíná být v republice pronásledován. Shelest konkrétně vytváří komisi, která musí najít porušení v jeho práci. Samozřejmě ho našli a odvolali z jeho pozice. Pak mě degradovali dál a dál, na vedoucího oddělení na Kyjevském polytechnickém institutu, obvinili mě ze všech smrtelných hříchů, dokonce přišli s termínem „Malančukismus“. Muž zemřel před dosažením 60 let...

Jenže banderovský příznivec Vasilij Stěpanovič Kuk, narozený ve vesnici Krasnoje v Království Halič a Lodomeria, Rakousko-Uhersko, se dožil 94 let. Zde je krátce před svou smrtí v roce 2007:

Postoj k „vlastním“ byl úplně jiný. Budoucí první prezident Nezaleznaya Viktor Kravčuk začínal jako vůdce Komсомolu. Jednou však nechal uniknout, že:

- Jako dítě jsem nosil rebelům jídlo do lesa.

Tato skutečnost mu nikdy nebyla stíhána, a to ani za SSSR. Ale trik je v tom, že to nebyl jen selský chlapec nucený pomáhat lesním banditům, ale člen mládežnické organizace ukrajinských nacionalistů „Sto statečných mladých mužů“ (bylo také „Sto statečných dívek“). Bývalý důstojník kontrarozvědky Yu. Taraskin, který po válce bojoval s OUN-UPA, o tom napsal ve své knize:

„Ach, jak jsme neměli rádi tyhle „mládky“...“

Stalo se, že jsme obklíčili bandu, která zlikvidovala naše lidi, a oni okamžitě zvedli ruce a křičeli: „My jsme děti!“ A „holky“ jsou stejné jako kluci, ba co víc. Na našich věznicích cvičili techniky první pomoci: zlomili si ruku nebo nohu a naučili se aplikovat dlahy na vojenském poli.“

No řekněte, nevěděla sovětská vláda v 80. letech, co se děje v západních oblastech Ukrajiny? Nebo si jen myslela, že je toho příliš mnoho. Setrvačnický, který Chruščov uvedl do pohybu, nabral za posledních 30 let takovou dynamiku, že by bylo snazší odtrhnout západní Ukrajinu než tento problém nějak vyřešit.

Jen si vzpomeňte na příběh našeho skvělého umělce Alexandra Michajlova,

Jak odlétají z obrany vaše miliardy. Fidler a jeho argumenty

„Resort neřeší, co potřebuje. Resort má přidělené prachy a snaží se je utratit děj se co děj,“ říká vojenský historik Jiří Fidler, autor několika desítek knižních titulů.

Pakliže chcete vědět, jak nesmyslně a kolik se na ministerstvu obrany utrácí, tohle si přečtěte. Ale pozor, za vaši případnou nevolnost nejsme zodpovědní.

Zdroj: <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Meli-jsme-mit-...>

Česká republika, 25. 7. 2025

který přišel na západní Ukrajinu v roce 1987.

...Pracovali jsme na filmu „Special Purpose Squad“ o velkých zpravodajských důstojnících - Nikolaji Kuzněčovovi a Dmitriji Medveděvovi.

Natáčení probíhalo v Rivne a Lvově. Hrál jsem tehdy s Kuzněčovem. Měl na sobě německou uniformu oberleutnanta. A místní, když mě viděli, zvedli ruce na pozdrav. Radovali se: „Konečně dorazili naši lidé!“ „Podívej, uniforma jako můj dědeček.“ Někteří říkali: „Přestaň

mluvit rusky, tvoje řeč mi leze do uší.“ Když se na ně podíváte, v jejich očích je zuřivá nenávisť a hněv.“

Dnes vybuchla Chruščovova „časovaná bomba“... A nemohla neexplodovat.

Je důležité pochopit, že každý čin a rozhodnutí vůdce země má vždy důsledky pro celý národ. A tato rozhodnutí je třeba co nejpečlivěji zvážit. Je důležité mít v čele politika, který nebude šokovat veřejnost boucháním botou o pódium nebo pojídáním vlastní kravaty, ale bude situaci vidět „z dlouhodobého hlediska“.

Podle mého názoru se na naší straně nyní shromáždili právě tito politici – schopní spočítat svou sílu několik tahů dopředu. Xi, Salman, Lukašenko, Orban, stejný Musk a samozřejmě on.

Ten, kdo měl Chruščovovy zruďné chyby napravit, byl náš VVP...

<http://ilyavaliev.livejournal>

Pro cenzory ducha mdlého plukovníka Foltysvině.

Jsou to automatem přeložené neověřené články.

Jak přistoupit k článku Rok 1959, popisující nástup banderovců do stranických a vládních postů v SSSR po roce 1955

V úvodu autor uvádí: „Primární zdroj všeho, co se nyní na Ukrajině děje, leží jinde. Bylo to září 1955, které se stalo progenitorem (prapůvodcem) 24. února 2022! A v září 1955 se první tajemník Ústředního výboru Chruščov rozhodl...“

Co bylo motorem tohoto rozhodnutí? Lze jen spekulovat. Jedno je zřejmé, že nový antistalinský kurz nabral na obrátkách, se snahou ukázat, že je nutné „napravit stalinské zločiny“ nejen na Ukrajině. Jen bylo absurdní, omilostnit nacisty a banderovce, kteří bojovali proti vlastní zemi na straně fašistického okupačního režimu v době druhé světové války a po vítězné válce „partyzánsky“ ještě proti budovatelům obnovy sovětské Ukrajiny v rámci Sovětského svazu.

Jejich přísné a spravedlivé potrestání mělo za cíl, nejen odstranění možné budoucí praxe banderismu, ale i jeho ideových kořenů.

Rozhodnutí Chruščova nelze ničím ospravedlňovat. To nebyla naivní výra v jejich nápravu, to byl akt proti předcházejícímu, stalinskému vedení strany a státu, s cílem dokázat, jak byl nespravedlivě krutý. Život a celá éra Chruščovových iniciativ a rozhodnutí byla nikoliv snaha o přijatelnější a spravedlivější řešení chodu státu a celého politického prostředí.

Vše se nyní jeví, jako zakrytí jeho vlastních chyb a omylů, či umožnění zpochybnění socialistické cesty nakonec v době i jeho politické kariéry. Mnohé má nádech realizace skrytých i zjevných zájmů i nesovětských sil v SSSR.

Výsledek jeho mnohých politických rozhodnutí se rozkrýl již 60tých letech a vyvrcholily v době nástupu Gorbačova, který dovedl Sovětský svaz prostřednictvím tak zvaných idejí „socialismu s lidskou tváří“ do všelidového zmatení idejí vyústěné návratem ke kapitalismu s pomocí instruktorů sjednoceného euroatlantického společenství.

V závěru lze konstatovat, že ono omilostnění neonacismu-banderismu Chruščovem, vlastně umožnilo euroatlantickým silám již v době existence Sovětského svazu pracovat zpravodajsky s banderovci (nejen na svém území).

Po rozpadu Sovětského svazu nastala intenzivní činnost v rámci „pomoci“ nové Ukrajině dostat se do Evropské unie a poté do NATO.

Vše s jedním cílem – vybudovat na hranicích s Ruskou federací reálné nástupiště tak zvané demokratické Evropy k získání všeho potřebného, co se tam nachází.

Rudolf Košťál, 27. 6. 2025

Chruščovova zpráva o kultu osobnosti Josifa Stalina z roku 1956 byla chybná a politicky zaujatá

Dne 5. července přijal XIX. sjezd Komunistické strany Ruské federace rezoluci, která uznala zprávu prvního tajemníka ÚV KSSS Nikity Chruščova o kultu osobnosti Josifa Stalina za „chybnou a politicky zaujatou“, uvádí RIA Novosti.

Místopředseda Ústředního výboru Komunistické strany Ruské federace Dmitrij Novikov řekl novinářům před projednáváním rezoluce, že sjezd zváží dokument, který „se vztahuje k obnovení plnosti historické spravedlnosti ve vztahu k vynikající postavě ruských a světových dějin – Josifu Vissarionoviči Stalinovi“.

Dne 25. února 1956 Nikita Chruščov podal tajnou zprávu na XX. sjezdu KSSS, ve které kritizoval Stalinovu politiku. Kritizoval represe, porušování zásady kolegiality při přijímání důležitých rozhodnutí, deportace národů, vytváření kultu Stalinovy osobnosti, píše RBC.

Kromě toho sjezd Komunistické strany Ruské federace přijal usnesení o svém záměru apelovat na ruského prezidenta Vladimira Putina s výzvou k navrácení názvů Stalingradu a Stalingradské oblasti městu Volgograd a Volgogradské oblasti, uvádí RIA Novosti.

Předseda Ústředního výboru Komunistické strany Ruské federace Gennadij Zjuganov opakovaně připomněl zásluhy Vladimira Lenina a Josifa Stalina:

„Bylo shromážděno celé impérium, bylo postaveno devět tisíc nejlepších továren, byla dána nejlepší sociální politika, ve skutečnosti byly vytvořeny jaderné rakety a vypuštěny do vesmíru.“

Kritizoval Chruščova za to, že se pokusil odhalit „leninsko-stalinskou modernizaci“ a tím „spáchal zločin proti národům“, píše RBC.

6. července 2025, CPRF

Obklíčování Ruska základnami NATO.

Příprava na agresi proti Rusku

Předmluva

Předložený text byl napsán před 24. únorem 2022, kdy jsem reagoval na stále intenzivnější pnutí mezi agresivními Spojenými státy, zeměmi NATO a Ruskem, obklíčovaným jejich vojenskými základnami, při uplatňování nespočetných sankcí proti němu. Navíc již v roce 2008 byl velením NATO schválen plán přijetí Ukrajiny a Gruzie do tohoto paktu. Přitom byl Spojenými státy zorganizován a řízen, dlouhodobě naplánovaný politický převrat, ke kterému došlo na Kyjevském Maidanu, na přelomu roku 2013 a 2014.

Šlo o demonstrace, jichž se aktivně účastnili i přední politici s USA a EU, fakticky s výzvami ke změně režimu.

Demonstrace se postupně zvrhly v brutální násilí. V únorových dnech 2014 pak došlo ke svržení demokraticky zvoleného prezidenta a legitimní vlády země.

K moci byli dosazeni politici vyhraněně protiruské, včetně neonacistů a jednostranně proameričtí, požadující vstup země do NATO. Po protiruských štvanicích a teroristických akcích na východě Ukrajiny, došlo v Doněcké a Luhanské oblasti k odmítnutí pučistické vlády v Kyjevě, ke vzniku samostatných republik a osamostatnění Krymu a jeho připojení k Rusku. 15. dubna 2014 zahájila ukrajinská armáda „zvláštní protiteroristickou operaci“ a tanky napadla město Slavjansk v Doněcké oblasti. Začala tak občanská válka na východě Ukrajiny.

Stanoviska Ruska k expanzionismu USA a NATO, končícímu až na jeho samotných hranicích (v případě Ukrajiny, slovy Putina, „na zápraží domu“), byla euroatlantickými politiky v USA i EU, tak, jako i jejich celou propagandistickou mašinerií, naprosto bezohledně a arogantně ignorována.

Pro Rusko se stalo nepřijatelným umístění odpalovacích zařízení v Rumunsku a v Polsku, ze kterých by bylo možné odpalovat střely Tomahawk, nosiče jaderných náloží. Pokud by tyto systémy byly umístěny na Ukrajině, tak do Moskvy doletí za pouhých 7 až 10 minut, a u hypersonických zbraní jen za 5 minut. To by se stalo pro bezpečnost Ruska skutečně obrovským problémem. Proto se zřejmě pro něj stalo nutností, za každou cenu zabránit Ukrajině, aby se stala reálným a krajně nebezpečným členem

NATO, jeho nástrojem k totálnímu omezení nebo zničení Ruska. O tom mluvil Putin, v prosinci 2021, na aktivu důstojníků ruských ozbrojených složek. (*Co jste to udělali? Putin vyslal ještě tvrdší slova než se píše. PL, 22. 12. 2021.*)

A dnes Polsko dokonce žádá o dodání jaderných zbraní.

Zde se **nalézá podstatná příčina** věci, oné **špatné a zavrženíhodné války** na Ukrajině. V jejím hodnocení v zásadě souhlasím se stanovisky komunistických stran, se kterými jsem se mohl seznámit. Při hlubším pohledu do historie, jde o události determinované zejména gorbáčovštinou, politikou zrádců věci socialismu, přísluhovačů kapitalistickým, imperialistickým velmocem, kteří rozbili SSSR a společenství socialistických stá-

nů, Putina nazval „žezníkem“ a volá pokrytecky po míru. Za Obamy se podílel jako vysoký politik (senátor) a posléze jeho viceprezident na vojenské intervenci v Jugoslávii i na válce v Iráku. Má tedy na svědomí minimálně statisíce, ne-li přes milion mrtvých. Navíc v dubnu 2014 navštívil jako viceprezident USA, spolu s šéfem CIA J. Brennanem, svou loutku na Ukrajině J. Jaceňuka, jenž byl jimi v protiústavním převratu dosazen do funkce premiéra.

Ještě poznámku. Politické vedení kapitalistického Ruska je antileninské a antisocialistické. Lenin je pro Putina tím, kdo prý „podminoval Rusko“, když i přišel při zrodu SSSR s otázkou práva národů na sebeurčení až do oddělení. Nejsem tedy „putinovec“ a nemohu jím být.

„Nádherná Amerika“

(Jiná, zakrývaná a zalhávaná tvář USA - XI. část - pokračování z minulého čísla)

Úvod

„Kdyby Čína začala organizovat vojenskou alianci s Kanadou a Me-

tů, aby obnovili kapitalismus v těchto zemích.

Tím byly rozmetány hranice míru na euroasijském kontinentu, neboť k podstatě kapitalismu patří války, jako provádění politiky jinými, agresivními a násilnými prostředky, což je typické zvláště pro Spojené státy americké. A tak se imperialistické velmoci následně proti zkapitalizovanému Rusku obrátily. Rusko se ocitlo v obklíčení ekonomicky i vojensky mnohem silnějšími imperialistickými velmocemi, jež proti němu vedou bezohlednou ekonomickou i ideologickou válku, skutečnou totální hybridní válku.

V tomto obklíčení, kdy se měla Ukrajina stát další vojenskou základnou NATO, bezprostřední hrozbou pro Rusko, bylo v nejvyšších kruzích vedení země rozhodnuto, provést „preventivní“, „obranou“ armádní operaci, válku. Z lidského a socialistického hlediska je to odsouzeníhodné. Hodnotit však Rusko jako největšího agresora v současné době v Evropě, je falešné, neboť vychází jen z jevové stránky dané věci, daného procesu.

Je třeba se držet dialektiky objektivního a subjektivního, podstaty a jevu, obsahu a formy, možnosti a skutečnosti, abychom se, přestože odmítáme válku jako nástroj pokračování politiky, a to násilnými prostředky, správně, na bázi pravdivého poznání, orientovali v kauzálních souvislostech této skutečnosti.

To je ve střetu kapitalistických států, jehož jsme součástí na straně světovládných snah USA a tím i NATO.

Upřímně řečeno, pak žvanit o demokracii, svobodě a míru, je pokrytecké. Vždyť dnešní prezident USA J. Biden, který obviňuje Rusko z válečných zločinů,

USA by to netolerovaly. My bychom se také neomezili jen na abstraktní principy mezinárodního práva. Zabránil bychom tomu ... Putin jedná tak, jak by za těchto okolností jednal každý ruský zodpovědný politik. Puč v Kyjevě loni v únoru svedl v bezpečnostním aparátu dohromady lidi, kteří jsou vehementně protirusky orientováni a kteří stojí politicky natolik vpravo, že je můžeme bez přehánění označit jako neonacisty.“

To jsou slova historika a někdejšího velvyslance USA v Rusku Jecka Matlocka. (*Viz Bittner Wolfgang, Dobyť Evropy Amerikou, Nakladatelství Jaro, Praha 2014, s. 22-23.*)

„Dvě otázky ohledně karibské krize zní: Jak vlastně začala? A jak skončila? Její počátek se odvíjí od Kennedyho (dodnes permanentně idealizovaného „demokrata“ – Z. K.) teroristických akcí proti Kubě a nebezpečí invaze v říjnu 1962. Její konec nastal po odmítnutí ruských nabídek, které by se zdály férové každému „racionálně myslícímu člověku“, ale byly nemyslitelné. Podrývaly totiž základní princip, že USA mají jednostranné právo rozmístit jaderné rakety kdekoliv na světě a namířit je proti Číně, Rusku nebo komukoli jinému. Dokonce i na jejich hranicích...“

(*Chomsky Noam: KDO VLÁDNE SVĚTU?, Karolinum, Politeia 2019, s. 137.*)

„Rozšiřování NATO pro Rusko neskončilo, je to realita... Nejde o budoucí rozšiřování NATO, ale o to současné. Rozšiřování NATO představuje pro Rusko následující: Hluboce porušený slib Rusku, který dal první Bush, že za návrat sjednoceného Německa do NATO se

NATO nebude dál rozšiřovat na východ. To je mimo jakoukoli diskusi! ... Spojené státy daly své slovo a je to slovo nepoctivých zprostředkovatelů, a když to nedostanete písemně, tak vás podvedou. Porušili jsme své slovo.

A když Putin i Medveděv veřejně říkají Madeleine Albrightové a dalším, my Rusko se cítíme podvedeni a zrazeni, tak to je to, o čem mluvím. Do jaké míry vám můžeme věřit? **Za druhé představuje vojenské obklíčení. Když sedíte v Kremlu a podíváte se ven, kde je NATO a kam chce jít, je všude! Je všude na hranicích Ruska.** Slova profesora newyorské univerzity Stepana F. Cohena.

(Video Fili VID-20220310-VA0001.mp4, 01:17- 02:37.)

V roce 2015 expert na mezinárodní vztahy, profesor politologie John J. Mearsheimer upozorňoval, že USA záměrně buzeruje Ukrajinu, aby zaujala tvrdý postoj k Rusku, pod falešnými sliby, že jí přivítáme na Západě: „*Ve skutečnosti si ale myslím, že se tu děje to, že Západ vede Ukrajinu cestou falešných nadějí a konečným výsledkem je, že Ukrajina bude zničena. A domnívám se, že politika, kterou prosazují, tedy neutralizovat Ukrajinu a pak ji ekonomicky vybudovat a dostat ji ze soupeření mezi Ruskem na jedné straně a NATO na straně druhé je to nejlepší, co by se Ukrajincům mohlo stát. To, co děláme, je povzbuzování Ukrajinců, aby si s Rusy tvrdě zahrávali! Povzbuzujeme Ukrajince, aby si mysleli, že se nakonec stanou součástí Západu, protože my nakonec porazíme Putina, a nakonec dosáhneme svého. Čas je na naší straně. A Ukrajinci s tím samozřejmě souhlasí. A Ukrajinci téměř vůbec nejsou ochotni přistoupit na kompromisy s Rusy a místo toho chtějí pokračovat v politice tvrdé linie. No, jak už jsem vám říkal: pokud to udělají, konečným výsledkem bude, že jejich země bude zničena. A tím, co děláme, tento výsledek v podstatě podněcujeme.*“

(Tamtéž, Video Fili VID ... 02:50-04:14.)

USA, NATO, Ukrajina a RUSKO

Podle bývalého spolkového kancléře (NSR) Helmuta Schmidta se organizace NATO „stala především nástrojem Američanů, po roce 1991 víc než kdykoli předtím ... Spojené státy si s pomocí NATO nárokují vedoucí úlohu v Evropě.“

(Viz Ganser Daniele, *Nezákoně války. Jak země Nato sabotují OSN. Kronika doby od Kuby po Sýrii*, s. 250.)

Spolková kancléřka Angela Merkel se „vůdcovským aspiracím USA plně podřídila a postavila se za amerického prezidenta George Bushe a jeho plán na při-

jetí Ukrajiny a Gruzie do NATO. „Řekli jsme, že Gruzie a Ukrajina budou členy NATO, pokud si to budou přát,“ prohlásila Merkelová 17. srpna 2008 v ruském Soči. „Toto stanovisko zůstává nezměněno.“ (Tamtéž, s. 250)

K falešným, tedy prolhaným slibům nejvyšších představitelů USA a NATO, se následně vrátím.

Spojené státy americké, mohou mít stovky svých vojenských základen, včetně raket s jadernými hlavicemi, všude na světě. Podle našich politických pseudodemokratů, totálně nekritických a agilních služebníků USA, je to přeci „OK“. Je to to nejlepší, co vůbec může být, „demokracie“ „nedemokracie“, „válka neválka“! Ano všude na světě, tedy i u hranic dnes sic již nesocialistického, ale kapitalistického, oligarchického Ruska. A to vše „díky“ neprinciálnímu, ne-li přímo podvodnému jednání zrádce Gorbačova a jeho partáků při jednáních s nejvyššími představiteli USA, v době sebedestrukce, a nakonec totální likvidace SSSR a dalších socialistických zemí. Dal jen na slova svých údajných přátel, jak to muselo být, pro kritické, racionálně myslící politiky jasné, na planá slova! Tady, v kontrarevolučních převratech a předání bývalých socialistických států západním, kapitalistickým mocnostem, jsou kořeny dnešních tragických událostí, nejen pokud jde o Ukrajinu a Rusko.

Tak jako dřívější Sovětský svaz, tak ani dnešní Rusko nesmí mít vojenské základny v jiných zemích, blízko USA. Dokonce dnes již ani nesmí realizovat vojenská cvičení na svém území v blízkosti jiné země, neboť tak prý jde o ohrožení míru. SPOJENÉ STÁTY však MOHOU realizovat své agresivní a NEZÁKONNÉ VÁLKY všude, kde se pro to rozhodnou. A to proto, že jsou mimo jiné tolerovány ze strany jimi manipulované a sabotované OSN, jejíž nosná pravidla a zákony porušují.

USA se zrodily a rozšiřovaly na bázi podmaňování si jiných států a národů

Máme-li seriózně hodnotit současnou situaci ve střední a východní Evropě, především ve vztahu, k již mnohaletemu nátlaku Spojených států vůči Rusku (zprvu Sovětské Rusko, poté SSSR, dnes Ruská federace) v širších společenskopolitických a ekonomických aspektech, pak nelze nevidět, že dějiny Ameriky, dějiny Spojených států, jsou **dějiny politiky expanze, agrese a podmaňování si dalších území, států a národů.** A to jejich anexí, jak k tomu docházelo při samotném rozšiřování Unie. Byl to již W. Seaward, ministr zahraničních věcí vlády

A. Lincoln, „kdo vyjádřil daleko grandióznější vizi amerického impéria. Ten si vytyčil za cíl **získání Havaje, Kanady, Aljašky, Panenských ostrovů, Midvejských ostrovů, a části Santa Dominga, Haiti a Kolumbie.** Značná část jeho snů se mu opravdu splnila.“

Nenasytný „hlad“ Spojených států, po další půdě, nerostných surovinách a levné pracovní síle, byl **od poloviny 19. století hnacím motorem jejich agresivní politiky**, jež vyžadovala intervenci ve Střední Americe a v Karibiku. Po expanzi na západní pobřeží se vůdci USA obrátili na jih, kde, jak jsem uvedl, zabrali polovinu mexického území. Ve 30. letech minulého století byla již ekonomická hegemonie USA ve Střední Americe nezpochybnitelná, neboť si během 40 let přisvojily **víc než 6 miliónů čtverečních kilometrů území a zvětšily svou rozlohu desetinásobně.** A to vše bylo „realizováno“ na základě plebiscitu (referenda), při uplatnění práva národů na sebeurčení? Tak jako v případě ukrajinsko-ruského Krymu? Ne!

K postupné změně v zahraničněpolitické orientaci Spojených států směrem od amerického kontinentu, který měly víc než pod kontrolou, do Evropy a Asie, začalo docházet po rozpoutání první světové války. Nejprve uplatňovaly, při frázích o pacifismu a „neutralitě“, politiku „izolacionismu“. Přitom ovšem vydělávaly na dodávkách zboží a zbraní do Evropy a do války vstoupily jako poslední z velmocí až v roce 1918, tedy půl roku před jejím skončením. Spojené státy tak učinily jak proto, že chtěly získat rozhodující vliv při poválečném rozdělení světa, tak i proto, že musely něco udělat, aby zabránily vítězství svého velkého a nebezpečného konkurenta, Německa. O co jim však **především šlo, bylo zajistit si splatnost svých obrovských úvěrů** poskytnutých wallstreetkými bankéři, hlavně Anglii a Francii. Proto jejich porážku nemohly připustit!

Spojené státy, Anglie a Francie si chtěli „rozporcovat Rusko“ již po roce 1917

Nebyl to nikdo jiný než údajně velký „demokrat“ a americký prezident Woodrow Wilson, jenž se stal významným strůjcem intervence, proti rodící se sovětské moci. Byl to on, kdo nastínil americkou politiku vůči Rusku: Celá bělogvardějská vláda v Rusku **by měla dostat pomoc** a uznání Trojdhody. **Kavkaz je součástí problému turecké říše, Střední Asie** by se měla stát protektorátem Anglo-Sasů, **Sibiř** by měla mít oddělenou vládu a **Velko-Rusko** novou vládu. (Tj.

ne sovětskou - Z. K.) Bezohledné zasahování do vnitřních záležitostí jiných zemí a agrese, jsou historicky bytostně vlastní bezohledné zahraniční politice USA.

Taková je Amerika...

V prosinci 1917 podepsala Anglie a Francie zvláštní, tajnou smlouvu o realizaci protisovětské intervence, podporovanou USA. Podle ní mělo být od Ruska odtrženo Pobaltí, Ukrajina, Kavkaz, Don, Krym, Střední Asie, Besarábie a jiná území, jež se měla stát koloniemi imperialistických velmocí. Angličtí a francouzští imperialisté se též dohodli na **rozdělení Ruska** na sféry jejich vlivu: **anglická zóna** měla být vytvořena z Kavkazu, Kubáň a Donu. Z Ukrajiny, Besarábie a Krymu měla být vytvořena **francouzská sféra**. Dálný východ a Sibiř, měly být **sférami vlivu USA a Japonska**. Šlo o geografickou mapu „rozporcování Ruska“ mezi imperialistické velmoci Dohody, kterou připravilo pro americkou delegaci na jednání ministerstvo zahraničí Spojených států.

Připomeňme, že od 30. do začátku 40. let minulého století zastávaly Spojené státy ve vztahu k Evropě, obdobný postoj, jako před a na počátku 1. světové války. Tedy politiku izolacionismu a „neutrarity“, neboť světovou hospodářskou krizí, která vypukla v jejich zemi, ztratily své postavení, jež získaly za 1. světové války, když došlo onou rychlou přeměnou k tomu, že se z dlužníka Evropy, staly jejím věřitelem. Tato **krize zvláště v Evropě**, za podpory velkokapitálu, **dala do pohybu fašistické tendence**, kdy si ani nový prezident Roosevelt zpočátku neuvědomoval, že fašistické mocnosti mohou vážně ohrozit i Spojené státy. Přitom, se zde seskupovala široká fronta představitelů velkokapitálu a nejrůznějších politických reakcionářů, jež se snažila zabránit vstupu USA do protihitlerovské koalice. Nemluvě o tom, že takové významné firmy jako Ford, General Motors, Standard Oil, Alcona, ITT, General Electric, výrobce munice Du Pont a další pomáhaly fašistickému Německu tím, že s ním obchodovaly, dodávaly mu techniku a potřebný materiál až do roku 1941, kdy někteří pokračovali potajmu i poté.

Spojené státy po skončení druhé světové války ovládly nejen Západní Evropu

(Nezákonné války USA a zemí NATO)

Po skončení druhé světové války se opět ukázalo, kdo na ni, s mnohem menšími ztrátami na životech svých občanů, nejvíce ekonomicky a politicky vydělal. Byly to opět (tak jako po první světové válce) Spojené státy, které přitom již v té

době zastrašovaly a vydíraly svět svým monopolem na atomové bomby, vojenskými základnami nejen v Evropě. V té době (v roce 1949) měly po celém světě 400 námořních a leteckých základen.

Proto již v roce 1947 přišly s „**Trumanovou doktrínou**“, která byla vyjádřením agresivní politiky USA, „legalizováním“ jejich bezohledného, otevřeného vměšování do vnitřních záležitostí nejen evropských zemí. Na základě této doktríny intervenovala armáda Spojených států v Řecku, poté vedla válku v Koreji. Uvedená doktrína byla rychle podepřena „Maršallovým plánem“ „pomoci“, jehož cílem bylo **předně** odvrátit velkou hospodářskou krizi z nadvýroby, jež dolehla na Spojené státy skončením světové války, která jim umožnila obrovský rozvoj s nebývalým odbytem potřebného zboží nejen pro vedení války (včetně potravin), jehož bylo v USA po skončení války, nadbytek. Zároveň tím byla realizována „doktrína zadržování komunismu“, neboť šlo, o upevnění, kapitalistických ekonomik západní Evropy, pod kontrolou USA, aby zde byly oslabeny revoluční tendence boje za socialismus.

Spojené státy, v řadě případů společně s některými členskými státy paktu NATO, jemuž vévodí, po druhé světové válce rozpoutaly novou - „studanou válku“ proti SSSR a lidově demokratickým zemím, mixovanou agresemí, horkými válkami proti dalším zemím, které usilovaly v prot imperialistickém, národně osvobozenckém boji o svou samostatnost a nekapitalistickou cestu vývoje, o lidovou demokracii a socialismus.

Kromě již připomenuté války v Koreji, to byly nezákonné války USA a NATO proti Iránu (1953), Guatemala (1954), Francie a Británie proti Egyptu (1956), USA v roce 1961 proti Kubě a v roce 1964 proti Vietnamu, Laosu a Kambodži, dále to byla Nikaragua (1981), Grenada (1983) a Panama (prosinec 1989).

Příklady k průběhu a důsledkům válek USA a NATO v 50. až 70. letech 20. století

Korea

Válka v Koreji, jejíž důsledky byly děsivé, katastrofální, neboť američtí agresori, bezohledně drtili sever i jih, kdy oblíbenou municí byl nejen **napalm** a takřka každé velké město v Severní Koreji shořelo na prach a v Jižní Koreji toho zůstalo ušetřeno jen o málo více. Byly použity i **bakteriologické zbraně** a Američané otevřeně **hrozili svržením atomových bomb**. Jen na Pchjongjang svrhli 435 tisíc těžkých bomb, což byl větší počet, než mělo hlavní město KLDK obyvatel.

USA také začaly **bombardovat přehrady** poblíž severokorejského Pchjongjangu, čímž způsobily obrovité záplavy a zlikvidovaly úrodu rýže. Ve jménu „svobodného světa“, jeho ideálů „svobody“ a „humanity“, padlo v této válce na 4 milióny Korejců a přes 50 000 Američanů.

Vietnam

Vietnamská válka začala velkou lží (vymyšlené 2 měsíce před jejím zneužitím v Pentagonu a CIA) o „incidentu“ v Tonkinském zálivu (ve vodách u břehů severního Vietnamu), na které postavil prezident **Johnson** zahájení války Spojených států proti Vietnamu. Během ní (1965-1975), USA shodily (vesměs kobercovým bombardováním) na Vietnam **tříkrát víc bomb**, než použily za celé období druhé světové války. Arzenál jejich bomb se rozšířil o napalm, tříštivé pumy a bílý fosfor, který prohořívá z kůže rovnou až na kost a způsobuje strašlivou smrt. Např. jen v roce 1966 uskutečnila americká armáda 17 rozsáhlých (vojenských) ofenziv, připravila o střechu nad hlavou přes 3 milióny lidí. Přibližně 1/5 jihovietnamské populace. (*Válka ve Vietnamu (1), Peklo na zemi, dokument USA, (Nationalismus a budování národa 1945-1960; 10:55)*)

K bezprecedentní, totálně zločinné, bezohledné, nelidské metodě masově likvidující nejen životy nevinných lidí, ale i přírodu, patří to, že se postupně začaly používat defolianty. Chemické zbraně. Byly to prostě prostředky na hubení plevele (herbicide). Nakonec měly zničit téměř 1/3 všech vietnamských lesů. Jestliže zdevastovaná džungle přesto nakonec přežila defolianty, zbývalo jediné řešení: **VŠECHNO SPÁLIT!** I to bylo posláni NAPALMU. Jehož zápalná směs dosahovala po výbuchu 2 000 stupňů celsia. (*Z dokumentu: Neznámé pohledy na Vietnamskou válku – 2 – Tajemství zbraní – 23:52-25:20*) V letech 1965-1975 Američané na Vietnam svrhli asi 45 miliónů tun bomb a ve válce použili mnoho nových zbraní a otestovali i účinky 72 miliónů litrů herbicidů.“ (*Vietnam si připomněl konec války. Po 40 letech už USA nejsou nepřitelem, ČT 24, Aktualizováno 1. 5. 2015*) **Nešlo tedy o nic jiného než o obludný zločin proti lidskosti.**

K extrémním zločinům proti lidskosti, patřila i bestialní brutalita esesáckého ražení u amerických vojáků, jež se projevovale při masovém vraždění vietnamských civilistů. K nejznámějším patří zmasakrování víc než pěti stovek civilistů ve vesnici My Lai (březen 1968). Byly tam znásilňovány, skalpovány a mrzačeny malé děti, těhotné ženy i starci. Na americké vojáky mezitím nevypálil ani jediný výstřel. (Stone, O., Kuznick, P.:

Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky americké historie... Press Brno 2015, s. 221.)

V roce 1995, 20 let po porážce Američanů, oznámila **vietnamská vláda** o jak obrovské množství zabitých lidí, v této válce šlo: byly to 4 milióny vietnamských civilistů a 1 milión sto tisíc vojáků. Uvedenému, jistě pravdivému tvrzení, se velmi přiblížilo následně prezentované stanovisko McNamary, v sérii filmového dokumentu „*Americké století očima Olivera Stonea, část 7, Johnson, Nixon a Vietnam, Štěstěna odvrátila tvář*“, /49:08-51:10/; *totéž viz Stone, O., Kuznick, P.: Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie ... s. 232:*

„Když stárnoucí a už moudřejší McNamara navštívil v roce 1995 Vietnam, připustil, že navzdory oficiálním Americkým odhadům během války nezemřely 2 milióny, ale až 3,8 miliónů Vietnamců. Oproti tomu Američanů v boji zahynulo 58 tisíc a 200 tisíc bylo zraněno. Spojené státy obrátily v trosky 9 000 z 15 000 jihovietnamských vesnic. Na severu pak všech 6 průmyslových center, 28 z 30 provincií a 96 ze 116 okresních měst. V krajině zůstala spousta nevybuchlé munice. Životní prostředí bylo zamořeno 70 milióny litrů herbicidů. Většina původních vietnamských pralesů zmizela!

Následky chemické války postihlo několik generací a jsou dodnes ke spatření v nemocnicích na jihu, kde byly defolianty užity. Mrtvá embrya ve sklenicích. Děti narozené s hrozným znetvořením. Výskyt rakoviny mnohokrát vyšší než na severu země.“

Tato fakta připomínám proto, že generace mladých lidí studujících od začátku 90 let o uvedeném naprosto nic nevědí a mnohé to ani nezajímá.

Nezákonné války po porážce socialistických zemí v Evropě na čele s SSSR

Po uskutečněných převratech a porážce socialistických zemí v Evropě na čele s SSSR, to byly mj. tyto NEZÁKONNÉ VÁLKY (nešlo o války sebeobraně nebo vedené na základě výslovného mandátu Rady bezpečnosti OSN) USA a NATO. Přitom vlastně všechny takové války Spojených států a NATO začínají, jsou založeny na velkých lžích, tak jak tomu bylo nejen při napadení, ve válce ve Vietnamu.

Jugoslávie

Po jejím postupném rozbití při aktivní účasti USA a Německa (které již v prosinci 1991 uznalo vyhlášení nezávislosti Chorvatska a Slovinska na ostatních státních útvarech federativní Jugoslávie), kdy do-

šlo k otevření prostoru ve střetech mezi nimi, k letité občanské válce. Přes přítomnost „modrých příleb“ OSN v Bosně (od léta 1995), zde tvrdě proti sobě bojovali bosenští Chorvati, Srbové a armáda bosenských muslimů – která byla vytvořena pomocí peněz a militantních bojovníků, džihádístů z islámského světa, kteří v 80. letech společně s CIA bojovali proti Rusům v Afganistánu a nyní se slétali do Bosny, bojovat za „demokracii“. Přes varování před zásahem NATO, zahájily 25 a 26. května 1995, na „žádost“ USA, letouny NATO bombardování srbských pozic v blízkosti Sarajeva. V březnu 1999, po mediální masáži světové veřejnosti, že Srbové jsou zločinci a vraždí slušné a mírumilovné Albánce v Kosovské části Srbska, zahájily letouny NATO bombardování Srbska. Jak o tom mluvil např. **ministr obrany USA W. Cohen**: „V Kosově je již 100 000 mužů vojenského stáří neznámých ... je možné, že byli zavražděni“; Informační **Agentura USA (USIA)**: „Počet etnických Albánců, o nichž nejsou zprávy, se pohybuje od 250 000 ... po více než 400 000.“

A to je ono: metoda lží a manipulací se stala nejběžnější metodou Spojených států při realizaci jejich agresí! Proto, že Srbové údajně dělají etnické čistky, vraždí a znásilňují, rozhodli se naši američtí přátelé a šéfové v NATO, že je třeba proti nim zakročit. Ztrestat Srby intenzivním (slovy velkého „humanisty“ V. Havla), „humanitárním bombardováním“. Přitom je třeba pomoci teroristické „Kosovské osvobozené armádě“ (UCK), kterou USA (CIA, Pentagon) podporovaly od roku 1995, aby „osvobodila“ kosovské Albánce, „vyčistila“ Kosovo od Srbů. Šlo tedy o to, rozbit Srbsko násilným instalováním „**Kosovské republiky**“, fungující pod jejich (USA) kontrolou a diktátem, hlavně zcela nezávisle na Srbsku.

Vůdčí a dominantní „mírumilovné“ Spojené státy a jim podřízené, „mírotvorné“ NATO, získaly (do září 2020) na svou stranu - pro uznání „Kosovské republiky“ - 98 členů OSN, z celkových 193). Proto Spojené státy v uvedeném roce (1995) ukončily bojové akce v Bosně, neboť se pro ně stalo prioritou, zabezpečit v Kosovu vybudování **trvalé vojenské základny**, aby byly schopny ovládat daný region, včetně Středního východu a Kavkazu. (*Engdahl F. William, Islámský terorismus ve službách CIA-USA, TORDEN, s. 136*)

Sýrie

Od roku 2011 - tak jako v Afghánistánu 80. let i zde šlo o skrytou válku USA a NATO, kdy jejich pěší armádou proti Asádově vládě, byli džihádisté. Ke svržení syrského režimu v červenci 2011 dokonce vyzvala ministryně zahraničních věcí USA Hillary Clintonová; bombardo-

vání Sýrie se vedle USA z NATO zúčastnila i Francie, V. Británie, Turecko, dokonce i Německo.

Mírně řečeno je víc než trapné, když dnes mnozí nejen údajní „experti“ na zahraniční politiku, na Rusko atd., tak jako i celá plejáda předních politiků u nás, naprosto ignorují výše uvedené skutečnosti, existenci NEZÁKONNÝCH agresí a válek ze strany NATO. Přitom obviňují Rusko, že prý ono běžně nerespektuje mezinárodní právo a je hrozbou míru ve světě. Tak jako nový premiér Fiala a všichni kolem něj, kteří úpěnlivě zdůrazňují, že NATO je prý obranné společenství „**demokratických zemí**“, **brání mír nejen v Evropě**. Nejde ovšem o nic překvapivého. Vždyť jsme vazaly právě USA, Německa. Stali jsme se bez referenda členy NATO, jsme ne-li kolonií, tak bezesporu faktickou **polokolonií našeho, tak uctívaného a obdivovaného Západu**. A to je pro tyto lidi nepodstatné, vlastně je to nejlepší, co nás mohlo potkat. Ač ožebračení a ve vazalských vztazích, přeci však ve „svobodném světě“.

Kdo permanentně ohrožuje mír ve světě a nyní i v Evropě: USA, NATO nebo Rusko?

Putin, který nyní tlačí na stažení NATO zpět na Západ, si také před Vánoce (2021) na tradiční tiskové konferenci stěžoval: „**V devadesátých letech nám slíbili – ani centimetr na východ. A nyní jsou v Polsku a Rumunsku raketové systémy. Kdo koho ohrožuje? Přišli jsme my k hranicím USA nebo Británie? Vy nám musíte dát garance. Teď hned.**“ (*Rusku bylo slíbeno nerozšiřování NATO na Východ, tvrdí nalezený dokument, Parlamentní listy, 19. 2. 2022*)

V zemích pseudodemokratického Západu, kam dnes patří i ČR (se svými, ve vztahu ke Spojeným státům horlivě servilními politiky a publicisty), je Rusko vykreslováno jako po zuby vyzbrojená a nebezpečná, agresivní země ohrožující, jak jsem již uvedl, nejen Evropu, ale celý svět. „Fakta však jednoznačně ukazují, že to není Rusko po zuby ozbrojené, ale USA. V roce 2018 představovaly **ruské vojenské výdaje 61 miliard dolarů a americké 649 miliard dolarů**... Ale jaderná velmoc Rusko... v blízkosti hranic má o mnoho méně vojenských základů, konkrétně v Gruzii, Arménii, Bělorusku, Vietnamu, Kazachstánu, Kyrgyzii, Tádžikistánu, Sýrii a Moldávii.“ (*Ganser Daniel, Impérium USA. Bezohledná světová velmoc, Torden 2021, s. 309*) Jen dvě ze sedmi uvedených (Vietnam a Sýrie) jsou země mimo bývalý Sovětský svaz, jehož součástí bylo právě i Rusko.

Přitom „USA mají v zahraničí víc jak 700 vojenských základen“. Ano kromě „mnohých atomových bomb, nejvyšších vojenských výdajů a největších zbrojařských společností má impérium USA i nejvíc vojenských základen jako kterákoli jiná země. Americké jednotky jsou rozmístěny na vojenských základnách, a je možné je kdykoli aktivovat... Když spočítáte jen velké vojenské základny v hodnotě nejméně 10 miliónů dolarů, potom má Pentagon více jak čtyři tisíce vojenských základen v USA, a víc jak 500 vojenských základen v zahraničí, tedy celkem 4 500 vojenských základen po celém světě.¹⁾

¹⁾ „Německo se 194 vojenskými základnami je zemí, která je nejvíce pokrytá vojenskými základnami USA, následuje Japonsko se 121 s Jižní Koreou s 83 vojenskými základnami. USA udržují vojenské základny také v Austrálii, na Bahamách, v Bahrajnu, Belgii, Bulharsku, Kambodži, Kanadě, Kolumbii, Kostarice, Egyptě, Salvadoru, Řecku, na Kubě, Hondurasu, na Islandě, v Itálii, Keni, Kuvajtu, Holandsku, Norsku, Ománu, Peru, Portugalsku, Kataru, Rumunsku, Singapuru, Španělsku, Turecku, Spojených arabských emirátech, Velké Británii a dalších zemích... Americký politolog Chalmers Johnson, který učil na Kalifornské univerzitě v San Diegu, spočítal vojenské základny v USA, a dospěl k závěru, že v roce 2005 měly USA 727 vojenských základen mimo území USA.“ (Ganser Daniel, *Impérium USA. Bezohledná světová velmoc*, Torden 2021, (Tamtéž, s. 36-38) Dnes i v Polsku, Albánii a Kosovu aj.

Tak tomu je u tohoto bezohledného a agresivního impéria. U této skutečné Říše zla, která byla kdysi trefně označovaná za „světového četníka“, který bezkonkurenčně a bez skrupulí zasahuje všude tam, kde se projeví pokrokové, národně osvobozené, lidově demokratické a socialistické názory a tendence! Impéria, jež stojí na čele „mírumilového“ paktu NATO. Ano, jsou to Spojené státy, které již od svého vzniku dychtí po světovládě a své zájmy a svou vůli prosazují, vnucují jiným zemím a národům nejen „ohněm a železem“, jaderným vydíráním, ale i propagandistickou manipulací.

Není proto náhodné, že „mají na vojenských základnách rozmístěných po celém světě víc jak 200 000 amerických vojáků. Žádná jiná země neposlala do cizí země víc svých vlastních vojáků... Nejvíc obsazen je nyní Japonsko s 39 000 americkými vojáků. Druhou nejvíc obsazenou zemí je Německo s 34 000 americkými vojáků. Podle údajů zveřejněných Pentagone (2018) je v Jižní Koreji umístěných 23 000 amerických vojáků, okolo 10 000 amerických vojáků bylo v roce 2018 v Afganistánu, a 6 100 amerických vojáků bylo nasazeno v Iráku.“ (Ganser

Daniel, *Impérium USA. Bezohledná světová velmoc*, Torden 2021, s. 38-39)

Vládnoucí kruhy velkokapitálu nejen Spojených států, zvláště od srpna 1975 (po Závěrečném aktu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě) neustále přemílaly a dodnes přemílají otázku respektování a „dodržování lidských práv“. A to především v zemích tehdejší světové socialistické soustavy, aby mohly zasahovat do jejich vnitropolitických záležitostí, s cílem zde podněcovat a podporovat „disidentská hnutí“ a tak destabilizovat tyto země, aby v nich došlo ke kontrarevolučním převratům, k obnově kapitalismu.

Přitom, zvláště pokud jde o jejich vlastní zemi, pak se o problémech s dodržováním „lidských práv“ mlčí, nemluvě o velkém a permanentním porušování mezinárodního práva právě Spojenými státy. Politická reprezentace tohoto agresivního impéria spolu s jeho přísluhovalci, přitom dlouhodobě vyřvává do světa lži, o válečné hrozbě ze strany Ruska a Číny - Čínské lidové republiky.

Vytváření podmínek a předpokladů pro válku USA a NATO proti Rusku na Ukrajině

Byla to gorbačovská a jelcinovská „perestrojka“ (koordinovaná nejen konzultacemi s prezidenty USA a jejich experty), v jejímž důsledku došlo k destrukci socialistických států v Evropě a samotného Sovětského svazu, jehož pevnou součástí byla od roku 1922 i Ukrajina (Ukrajinská sovětská socialistická republika). Tato „perestrojka“ uvolnila v mnohonárodnostní federaci politický prostor pro **nacionalistické** a **antisocialistické** síly. Umožnila Rusku (Jelcin za faktické podpory Gorbačova), Ukrajině (Kravčuk) a Bělorusku (Šuškevič), při totálním porušení ústavních a celé řady dalších zákonů SSSR a zcela za zády nejvyšších orgánů země (Nejvyšší sovět SSSR), na sklonku roku 1991, naplno rozbít SSSR. Pro jehož zachování se v celosvazovém referendu 17. 5. 1991 vyjádřilo 76, 4 % občanů!

Vedoucí činitelé Ukrajiny se zcela neústavně, nezákonně, podíleli již na rozbití SSSR, ač to bylo v rozporu s již zmíněným referendem, jehož se zúčastnilo 113, 5 miliónů občanů Sovětského svazu, z nichž 2/3 se rozhodly pro jeho zachování. Při rozbití SSSR, šla samozřejmě vláda lidu – demokracie - stranou. Politické moci se chopila lumpenburžoazie, která nastolila „demokracii po americku“. Došlo k plutokratizaci a oligarchizaci politiky nejen v jelcinovském Rusku, ale zvláště i na Ukrajině.²⁾

²⁾ K těmto oligarchům, kteří si tak jako dřív, nadále nominují do parlamentu své kandidáty, patřili a patří: bývalý prezident

Viktor Janukovič a následný prezident, miliardář, „Čokoládový král“ Petro Porosenko, jako bývalý ministr zahraničí velmi blízký vládě Spojených států, který během jednání výboru NATO-Ukrajina (prosinec 2009) vyzval západní kolegy, aby „kladli odpor jakýmkoli pokusům Ruska posílit si sféru vlivu či uplatňovat právo veta na snahu Ukrajiny vstoupit do Severoatlantické aliance“. Jde o člověka zdiskreditovaného věrohodnými obviněními z korupce. K dalším nejbohatším a velmi vlivným oligarchům patří Rinatu Achmetov, který patřil mezi 50 nejbohatších na světě, (v roce 2011 odhadoval časopis *Forbes* hodnotu jeho majetku na 16 miliard dolarů, tj. asi 270 miliard Kč). Se svým smíšeným koncernem System Capital Management (SMC) zaměstnává kolem 300 tisíc lidí. Do jeho impéria patří doly i ocelárny, telekomunikace a média, energetika a banky. Jen jeho firmy DTEK kontrolují polovinu ukrajinské těžby uhlí a třetinu trhu s elektřinou. Dále je to Ihor Kolomojskij, miliardář, který v Dněpropetrovsku vybudoval své průmyslové a finanční impérium Privat-Group. Nějaký čas byl druhým, poté třetím nejbohatším Ukrajincem a nyní se prý chce stát jedničkou. Staví se proti jakémukoli vyjednávání s proruskými „separatisty“ a žádá jejich zničení. K vlivným oligarchům dále patřili a patří: bankéř a bývalý starosta Kyjeva L. Červoneckij, podnikatel v plynovém průmyslu D. Firtaš, zeť bývalého prezidenta L. Kučmy, V. Pinčuk, bývalá premiérka J. Tymošenkova a bývalý premiér Lazarenko ad.

* * *

To se nakonec naplno projevilo v roce 2014, realizací polofašistického puče na Majdanu, při přímé jeho organizaci Spojenými státy, za asistence i EU.

Přitom již v dubnu 2008 na vrcholném summitu NATO v Bukurešti predeterminoval americký prezident George Bush ml., další krizový vývoj na Ukrajině, ve vztazích Ukrajiny a Ruska. Podpořil totiž plán na přijetí Ukrajiny a Gruzie do NATO, přestože si byli Američané plně vědomi, že tím Rusy pobouří, neboť to bylo v rozporu s jejich sliby, že se NATO na východ rozšiřovat nebudou. V roce „1991 se Varšavská smlouva rozpustila a impérium USA využilo slabost Moskvy na rozšíření svého vlivu na východní Evropu, k přijetí bývalých členských států Varšavské smlouvy do NATO. Výsledkem bylo, že se velká část severoevropské nížiny dostala pod vliv USA, které tam (jako „demokraté“ a „mírotvůrci“ – Z. K.) okamžitě umístily tanky a rakety, přestože bylo Rusům přislíbeno, že to neudělají.“³⁾

³⁾ Ganser Daniele, *Impérium USA. Bezohledná světová velmoc*, TORDEN 2020, s. 310-311; „K 50. narozeninám NATO, když vojenská aliance vedená americkým prezidentem Billem Clintonem vedla nezákonnou agresivní válku proti Srbsku, se v roce 1999 stalo Polsko, Česká republika a Maďarsko členy NATO. Bulhar-

sko, Estonsko, Lotyšsko, Litva, Rumunsko, Slovensko a Slovinsko vstoupily do NATO v roce 2004. Albánie a Chorvatsko byly přijaté v roce 2009. Černá hora vstoupila do NATO v roce 2017. V důsledku této expanze se počet zemí NATO zvýšil na současných 29 zemí. Z pohledu Rusů je expanze NATO na východ porušením slova a provokací.“ (Tamtéž, s. 311)

Výše uvedenou myšlenku prezidenta Bushe podpořili Britové. Francie a Německo se tehdy postavily proti. Přesto v závěrečném prohlášení bylo uvedeno, že dnes, 3. dubna 2008 se „aliance usnesla, že tyto dvě země (Ukrajina a Gruzie) se mají stát členskými státy NATO“. Slovy tehdejšího spolkového kancléře Helmuta Schmidta, jak jsem již dříve uvedl, se tato organizace (NATO) „stala především strategickým nástrojem Američanů, po roce 1991 víc než kdykoli předtím.“

„Čtyři měsíce po summitu NATO, 8. srpna 2008, **napadla** Gruzie s americkou podporou odštěpeneckou jižní Osetii. Gruzínský prezident Michail Saakašvili předtím povýšil vstup své země do NATO na národní prioritu a doufal, že se s americkou podporou jižní Osetie znovu zmocní. Gruzínská armáda byla cvičena americkými důstojníky.“ Šlo o útočnou, tedy nezákonnou válku. (Ganser Daniele, *Nezákonné války. Jak země NATO sabotují OSN. Kronika doby od Kuby po Sýrii*, GRADA PUBLISHING 2017, s. 250-251) Takové jsou Spojené státy, jejich NATO a EU. Amerika je prostě Amerika a s ní jdou i její vazalové...

Od dvacátých let 20. století šlo vždy, a zvláště dnes jde, o ještě intenzivnější a razantnější expanzi (našich dnešních velkých „amerických přátel“), kam jinam než na východ. Jde přeci o to zkrotit ono „nedemokratické“ a neposlušné Rusko. A to nelze jinak, než jej sevřít „do kleští“, smrtelně jej přidusit a ovládnout! Být se svou US válečnou mašinerií na jeho samotném prahu, na hranicích této země! A to by nebylo možné bez využití „mírotvorného“ paktu NATO, kterému vévodí USA, tento po 77 let od druhé světové války největší, masový, naprosto nepřekonaný válečnický agresor. Vždyť (1) žádná jiná země nebombardovala tolik jiných zemí a nesvrhlo tolik vlád jako USA od roku 1945; (2) mimo své území mají víc než 700 vojenských základů; (3) jsou největším exportérem zbraní na světě a (4) mají největší rozpočet na zbrojení na světě!

To nestačí. Pod vedením USA se NATO musí rozšiřovat dál. Dál na VÝCHOD. Ať to stojí cokoli! A pozor, tady jde ještě o jeden významný faktor toho všeho, co souvisí s ovládnutím prostoru na Ukrajině, a zatažení této země do války s Ruskem. Upozorňuje na to opět Daniel Ganser v souvislosti s pučem v Kyjevě. Podle něj: „Svržení politici na Ukrajině chápali, že za puč v Kyjevě bylo zodpovědné americké impérium. Američané jednoznačně

tlačili na konfrontační vývoj,“ vysvětlil svržený předseda vlády Nikolaj Azarov.

Vedoucí demonstrace na Majdanu vcházeli dovnitř i ven z velvyslanectví USA a dostávali odsud rozkazy. Nikdy však nešlo o Ukrajinu, vysvětluje Azarov, ale o zápas o Eurasii. „Ukrajina byla jen klínem strategické operace Američanů, který měl zabránit existenci euroasijského hospodářského prostoru ze západní Evropy do Vladivostoku,“ vysvětlil Azarov princip „rozděl a panuj“. (Ganser Daniele, *Impérium USA. Bezohledná světová velmoc*, TORDEN 2020, s. 314) Šlo o to, zabránit vzniku nového a silného ekonomického společenství (takových ekonomik jako ČLR, Mongolsko, Indie, Irán, Rusko aj., nezávislého na USA a jeho vazalské EU).

Převrat na Ukrajině v únoru 2014 iniciovaný a organizovaný USA

„*Byl to Západem sponzorovaný puč, o tom není žádných pochyb*“ – prohlásil bývalý důstojník CIA Ray McGovern. **Spojené státy svrhly vládu na Ukrajině a Victorie Nulandové** (náměstkyně ministerstva zahraničních věcí USA a pověřenkyně pro EU – Z. K.) **tahala** v americkém ministerstvu zahraničních věcí **za nitky, spolu s americkým velvyslancem na Ukrajině Geofferyem Pyattem**. (Tamtéž s. 253-254)

Šlo **nejen o sponzorování** puče, ale i o zásadní vliv na **jeho zorganizování**. Poté, co se ukrajinský, legitimně zvolený prezident, Viktor Janukovyč, v listopadu 2013 zdráhal podepsat asociační dohodu s EU, došlo na náměstí Majdan v Kyjevě, k velkým, agresivním demonstracím. Dokonce za aktivní účasti předních politiků USA a EU.⁴⁾

⁴⁾ *Náměstkyně ministra zahraničí USA Victoria Nulandová, senátoři Chris Murphy a John McCain, ministři zahraničí Německa a Holandska Guido Westerwelle a Frans Timmermans, komisařka Evropské unie pro zahraniční věci a bezpečnost Catherine Ashtonová, dokonce bývalý prezident Gruzie Michail Saakašvili, europoslanec Jacek Protasiewicz, Linas Linkevičius - ministr zahraničí Litvy, která předseda Radě EU, bývalý polský premiér Jaroslav Kaczyński, a také pár českých politiků, kteří v sobě náhle objevili ambici pohnout věcmi na Ukrajině, třeba senátor Jaromír Štětina, známý jako zastávce českých bojovníků proti Rusku (jinak militantní bojovník proti komunistům, i když on sám byl také v KSČ a členem ÚV SČSP!), nebo sociální demokraté Libor Rouček či Lubomír Zaorálek. Výčet zahraničních politiků, kteří se pokoušejí určit další vývoj na Ukrajině, samozřejmě není ani zdaleka úplný, zachycuje jen některé z těch, kteří se obtěžovali dojet osobně na Ukrajinu hned v prvních okamžicích lámání chleba na kyjevském Náměstí nezávislosti, zná-*

mém jako Majdan. Těch, kteří bezostyšně zasahovali do vnitřních záležitostí cizí země a podíleli se tak nakonec na násilném a krvavém převratu, při němž bylo protizákonně (pro ně však „demokraticky“) odstraněno vedení země a prezident (Janukovyč) musel uprchnout, aby si zachránil, před zfašizovanou „elitou“ EU-ROMAJDANU, život. A tato **mezinárodní „elita“ vykřikla unisono**, že ten, kdo se vměšuje do vnitřních věcí Ukrajiny, je – světe div se – Rusko.

15. prosince 2013 navštívil tábor protestujících na Majdanu americký senátor John McCain a povzbuzoval demonstranty, aby svrhly ukrajinskou vládu.

Koncem února situace na Majdanu eskalovala. Dne 20. února 2014 došlo k masakru, když odstřelovači (ze strany organizátorů převratu) zahájili z různých domů palbu na policisty i demonstranty. Na místě zůstalo více než 40 mrtvých.“ Aktéři převratu rozšířili lži, že střelce na Majdan poslal prezident V. Janukovyč, jak jinak, takový je vždy lživý přístup „převrťáků“! Jak prohlásila Irena Kirschová, která byla 20. února 2014 v Kyjevě a předtím pracovala jako ředitelka Evropského centra pro moderní Ukrajinu: „Kdo střelil ... musel to být někdo, kdo měl zájem na eskalaci situace. Tedy nikoli Janukovyč, který přece sám sebe svrhnout nechtěl.“ (Tamtéž s. 252)

Takto pokřiveně a zlovolně se ve vztahu k lidu Ukrajiny, a na adresu Ruska, chovali a dodnes chovají mnozí političtí činitelé, onoho údajně „svobodného“, „demokratického“ a „civilizovaného“, západního světa, v EU. Nyní je to naprostá většina.

Ano, masakr na Majdanu z 20. února 2014 byl úspěšnou klamnou operací (Flase Flag Operation) provedenou s cílem chopit se, ač nezákonně, moci na Ukrajině, kdy pak nová vláda, která se prostřednictvím masakru dostala k moci, zfalšovala jeho vyšetřování.

* * *

Podobnou analýzu provedl estonský ministr zahraničních věcí Urmas Paet, který v odposlechnutém telefonu již 26. února 2014, sdělil Vysoké pověřenkyni EU pro zahraniční politiku Catherine Ashtonové, že **mrtví demonstranti nebyli zavražděni režimem**, nýbrž vlastními souputníky, kteří nyní sestavují vládu. V pozadí za zákeřnými střelci stál někdo ze skupiny kolem Porošenka, která se tímto pučem dostala k moci. (Tamtéž, s. 254)

Tak došlo k tomu, že „Spojené státy na Ukrajině právě svrhly vládu... Paul Craig Roberts, který působil jako náměstek financí v Reaganově administrativě, přesně toto potvrdil... Obama jmenoval neokonzervativní Victorii Nulandovou náměstkyní státního tajemníka. Kancelář Nulandové spolupracuje s CIA, stej-

ně jako s Washingtonem financovanými nevládními organizacemi, a organizovala státní převrat na Ukrajině ... Jak vyplývá z odposlechnutého telefonního rozhovoru, Victoria Nulandová organizovala puč v americkém ministerstvu zahraničních věcí, sestavovala novou vládu kolem ministerského předsedy Jaceňuka a urazila Evropany rčením „Fuck the EU“, („do p*dele ta EU“ – Z. K.). Krátce před pučem 20. února 2014 hovořila po telefonu s americkým velvyslancem v Kyjevě Geffreyem Pyattem. Pyatt byl odpovědným za udržování kontaktů s pučisty.

Přítom nedoporučila „Vitalije Klička, který vedl protesty na Majdanu“ do nejvyšších funkcí. „Jsem přesvědčena, že ten správný člověk je Jaceňuk, má ekonomické zkušenosti a také politickou zkušenost.“... Několik týdnů před pučem, 2. února 2014, vystoupil americký ministr zahraničních věcí John Kerry na bezpečnostní konferenci v Mnichově spolu s opozičními politiky **Petrem Porošenkem**, **Vitalijem Kličkem** a **Arsenijem Jaceňukem**. Chválil je a ve světle blesků přítomných fotografů jim potřásl rukama. Po puči se stal Jaceňuk ministerským předsedou a Porošenko prezidentem - přesně jak si Nulandová a její představený... John Kerry přáli. Tak se k moci dostali dva přátelé USA, kteří chtějí vést zemi do NATO. Porošenko v květnu 2014 přiznal, že nyní na Ukrajině „není pro vstup do NATO většina“, slíbil však, že se bude o členství Ukrajiny v NATO zasazovat...“ Boxer Vitalij Kličko... se musel spokojit s postem starosty Kyjeva. (*Tamtéž*, s. 254-255.)

Neonacisté významným hybatelem v převratu a v protiruském tažení na Ukrajině

Proamerický, protilidový a protidemokratický převrat a jeho záměry se začaly přelévat Ukrajinou. Tím byly naplněny otvřené brány neonacistickým bojůvkám.⁵⁾

⁵⁾ Viz Štefko L., Mahút M., Mohorita V.: *Válka ve stínu Majdanu. Pravda o ukrajinském konfliktu*, vydala Žilinská prvá obchodná 2017; Video. mkv: dokumentární film, Stone Oliver – Ukrajina v ohni; Dokument Italské PTV a německé ZDF, https://www.facebook.com/MatPave/video_s/994999331442942/?sfnsn=scwspmo Nikolaj Starikov – Na Ukrajinu vyslali likvidační komando, Irena Aneri – titulky CZ, 29. 6. 2014

K nim patřil z aktérů na Majdanu, neonacistický „Pravý sektor“ vedený **Dmytro Jarošem** a nacionalistická strana „Svoboda“ pod vedením **Olega Tahnyboka**. Jde o dva lídry kyjevského puče. Jejich rozhovor z konce února 2014 byl prezentován

v publikaci Štefko, L., Mahút, M., Mohorita, V.: *Válka ve stínu Majdanu. Pravda o ukrajinském konfliktu*, vydala Žilinská prvá obchodná 2017.

Tito údajní „vlastenci“ a „demokraté“, byli a jsou blízcí USA a EU, byli a jsou nositeli tak „velkých“ myšlenek, že jsou oba „za Ukrajinu bez židů a kacapů (pejorativní pojmenování Rusů) ...

Jaroš: ... Chci udělat Ukrajinu pro Ukrajince. Nyní potřebuji funkci ředitele SBU, i styky ukrajinské „bespeki“ (tajné služby). S Rusáky to třeba pročistit, protože toho o nás vědí příliš ...

Do politiky? Proč?

... Moc už mám taky. Skončily časy, když jsme řádili s praky. Nyní mám tolik zbraní, že by jich bylo dost na roztlučení hřbetů všem vnitřním okupantům. Mít zdroje SBU, tak se svými chlapci udělám pořádek na kacapštině (oblasti na východě a jihovýchodě Ukrajiny obývané Rusi) a na Krymu.

Ze Sevastopolu Rusáci sami utečou. Podpálíme jim zem přímo pod nohama. Námořníky začneme škrtit v tmavých rozích, vyhodíme do vzduchu pár lodí. Budou pěkně utíkat a své poskoky si vezmou s sebou! Zašlapeme všechny parchanty.

* * *

Rovněž začnu dělat pořádky ve Voronežské, Bělgorodské a Kurské oblasti. Uděláme bojové skupiny z Tatarů a pošleme je na Kavkaz pomáhat Imaratu (islámská teroristická organizace)...

Tahnybok: „Plány máš jak Napoleon.“

Jaroš: „NE, JAKO BANDERA.“ (*Válka ve stínu ... s. 38-39.*)

Takže, jak to dnes u nás přemílá kde-kdo, na Ukrajině žádní nacisté fašistického ražení nejsou. Ovšem byl a je to nacistický Pravý sektor, na jehož fotografiích a videozáběrech se objevily fašistické symboly, hákové kříže i portrét Adolfa Hitlera. A pod tím vším tyto fašistické, polovojenské skupiny vyvolávaly nepokoje, násilí a masakry.

„Štáb francouzské televize také navštívil smutně známý Dům odborů v Oděse, kde se ukrajínští radikálové (*nacističtí teroristé – Z. K.*) dopustili ohavného zločinu: **Podpálili budovu**, ve které se schovali stoupenci antimajdanu, přičemž v ní uhořely desítky lidí. Ti, co se snažili uniknout... našli po pádu smrt na ulici, nebo byli ubiti holemi rozvášněného davu.“ (*Tamtéž*, s. 34)

Šlo o vraždu 48 proruských občanů.

Na Majdanu a jinde řádily i neonacistické skupiny

Vyškolené v roce 2006 v Estonsku. Tyto a další skupiny byly začleněny do **Národní gardy**, kterou cvičili stovky amerických instruktorů ze 173. výsadkové divize,

převedených na Ukrajinu, spolu s dalšími z NATO. Ukrajina Kyjeva se tak stává školou **obrozeného nacismu** v srdci Evropy. Do Kyjeva přijíždí nejen instruktoři z celé Evropy, včetně Itálie a USA. Jsou rekrutovány především Pravým sektorem a praporem AZOV, jehož nacistický otisk je zastoupen ve znaku, který **kopíruje znak SS Das Reich**.

Poté, co byli vyškoleni a otestováni ve vojenských akcích proti Rusům Ukrajiny na Donbasu jsou repatriováni do svých zemí s ukrajinským cestovním pasem. Současně se na Ukrajině mezi mladou generací, šíří nacistická ideologie.

Stará se o to především praporek AZOV, který organizuje vojenské letní tábory, kde se především učí nenávidět Rusy. To se děje s tichým souhlasem evropských vlád. (*Viz Dokument Italské PTV a německé ZDF.*)

Následky pučistického převratu

A pokud jde o Rusko, tak se příliš nedivíme, že pomohlo zejména nacisty napadeným oblastem s většinou Ruského obyvatelstva.

Po explozi nacionalismu na Majdanu, státním převratu v Kyjevě, se poloostrov Krym stal neuralgickým bodem pučistické vlády. Vedle 60 % ruské populace zde žili Krymští Tataři a Ukrajinci. Přičemž až 77 % obyvatelstva považovalo ruštinu za svůj rodný jazyk.

Právě tato vrstva Krymčanů vyjadřovala nesouhlas s vývojem v hlavním městě. Obávala se o svůj život, protože skupiny ozbrojenců pravého sektoru doslova pronásledovali všechny oponenty Majdanu.

20. února 2014 ozbrojení neonacisté surově napadli antimajdanisty, vračející se několika autobusy z Kyjeva na Krym. Do těch, kteří se snažili před brutálním násilím uprchnout, stříleli.

O dva měsíce později (2. května 2014) se v Oděse přihodilo totéž, ovšem ještě v hrůznější podobě pogromu. Došlo ze strany neonacistů, jak jsem výše uvedl, k protiruskému masakru. Bylo jasné, že to takto již nemůže pokračovat.

Kdy navíc *ukrajinský parlament* přijal několik zákonů omezujících používání ruského jazyka, a nacisté Pravého sektoru chystali útok na Krym. Nejvyšší rada Krymu, připravila vyhlášení referenda o dalším směřování krymské autonomie.

16. března byla vyhlášena Republika Krym a její připojení k Ruské federaci. K analogickému procesu došlo v dubnu 2014 k vyhlášení Doněcké lidové republiky a Luhanské lidové republiky. S tím vyjádřila souhlas převážná většina místního obyvatelstva v referendu.

Zdeněk Košťál

K příčinám porážky socialismu u nás v roce 1989

(Pokračování v přístupech teoretiků k hodnocení příčin porážky socialismu nejen u nás)

5.

Nepochopení Marxova a Lenina pojetí vztahu ekonomiky a politiky

Zde musím upozornit na jednu rovněž marxismu vzdálenou interpretaci příčin naší porážky. Jde o příspěvek L. Šafránka „Byl návrat kapitalismu důsledkem přestavby?“ (19. 5. 2014). Autor se při svérázné argumentaci odvolává na onu zásadní roli ekonomické základny společenské formace, tj. na ekonomické a zde zejména vlastnické vztahy. Činí tak ovšem bez hlubšího pochopení právě dialektiky mezi ekonomickými a politickými, právními a dalšími nadstavbovými vztahy zvláště za socialismu.

a) Podle něj: „Marxismus je založen na prioritě ekonomické základny před společenskou nadstavbou,

kteřou mutatis mutandis (s příslušnými, nutnými změnami) formuje a determinuje. Je filozofií změny světa, osvobození člověka od institucí soukromého vlastnictví a trhu, v nichž se mu svět odcizil. Naproti tomu jeho zjednodušující interpretace – leninismus – převádí základ transformace společnosti od kapitalismu k socialismu (komunismu) přednostně do sféry politiky...

Objektivní ekonomické podmínky, antagonistický rozpor výrobních sil a výrobních vztahů nahrazuje diktaturou elity. Nepochopení tohoto rozdílu bylo a stále je fatální. Projevuje se v „nezpochybnitelné“ mantře „vědeckého komunismu“, že ekonomické základně společnosti přísluší sice určující role ve vztahu k politickému, ideologickému a duchovnímu dění, avšak nadstavba, zejména její politická složka, aktivně a údajně s narůstáním prvků socialismu stále více prvotně působí na základnu a na realizaci v ní obsažených potenciálů (zejména ochranou socialistického zřízení ve státě, systematickou přeměnou hos-

podářství a izolací mas pracujících od buržoasie)...“

Je to neomalená, nihilistická „kritika“ leninismu. Jde bezesporu o to, že L. Šafránka do takovýchto závěrů dovedla jeho nedialektičnost a schematicismus, který mu nedovoluje pochopit specifiku dialektiky základny a nadstavby, ekonomiky a politiky zvláště za socialismu! Jako antileninista trockistického ražení převzal své názory od antimarxistů a antikomunistů, buržoazních ideologů a revizionistů, kteří zcela záměrně stavěli Marxe proti Leninovi. V zavrhování Lenina a leninismu není L. Šafránek zdaleka sám. Není vzdálen mnohým dokumentům z doby

Socialismus a více než třicet let obnoveného kapitalismu

(4. část)

zrodu federace KSČS (KSČM a SDL-KSS z počátku 90. let) tak, jako některým z jejich předních ideologů (nejen M. Ransdorfa, J. Hellera), kteří byli inspirováni revizionisty z 60. let. S hlasateli „polyvariantnosti“ marxismu, kteří nejen stavěli Marxe proti Leninovi, kdy např. Marxe označovali za „sociálního deterministu“ a Lenina obviňovali - tak jako L. Šafránek - z „voluntarismu“ a „subjektivismu“, neboť prý zveličoval úlohu subjektivního činitele v dějinách. Rovněž proti sobě stavěli „mladého“ Marxe – humanistu, antropologicko-existenciálního ražení (Ekonomicko-filozofické rukopisy roku 1844) a „starého“ Marxe (Kapitálu) - „deterministu“.

Namísto je proto třeba připomenout, alespoň ve stručnosti skutečně, tedy dialekticko-materialistické pojetí vztahu základny a nadstavby v marxismu-leninismu, u Marxe, Engelse i Lenina. Přitom je třeba zdůraznit, že právě u mnohých rádooby „tvořivých marxistů“ jde v podstatě o schematický, metafyzický přístup k dialektice výrobních sil a výrobních, ekonomických vztahů v dialektické jednotě a rozpornosti s nadstavbovými vztahy, kdy hraje koneckonců onu určující úlohu výrobní, ekonomické vztahy.¹⁾

¹⁾ Výstižně uvedenou dialektiku vyjádřil B. Engels, mj. v dopise J. Blochovi (21. - 22. září 1890): „Podle materialistického pojetí dějin je v poslední instanci určujícím momentem v dějinách produkce a reprodukce skutečného života. Ani

Marx, ani já jsme nikdy netvrdili víc. Překrucuje-li to nyní někdo v tom smyslu, že ekonomický moment je jedině určující, mění onu tezi v nic neříkající, abstraktní a absurdní frázi. Ekonomická situace je základnou, ale na průběh dějinných zápasů také působí a jejich formu v mnoha případech převážně určují různé momenty formy, formy třídního boje a jeho výsledky – ústavy, stanovené vítěznou třídou po vyhraném boji atd. – právní formy, a zvláště pak odrazy všech těchto skutečných zápasů v mozcích zúčastněných, politické, právní, filozofické teorie, náboženské názory a jejich další rozvedení v systémech dogmat. Je to vzájemné působení všech těchto momentů, v němž se nakonec celým nekonečným množstvím nahodilostí (tj. věcí a událostí, jejichž vnitřní vzájemná spojitost je tak vzdálená nebo tak těžko dokazatelná, že ji můžeme považovat za neexistující a pomíjet ji) prosazuje jako ekonomický pohyb... Děláme si svo-

je dějiny sami, avšak zaprvé za velmi určitých předpokladů a podmínek. Z těch jsou ekonomické koneckonců rozhodující. Ale také politické atd., ba i tradice utkvělé v hlavách lidí hrají určitou úlohu, třebaže ne rozhodující ... Zadruhé, dějiny se dělají tak, že konečný výsledek vyplývá vždy z konfliktů mnoha vůlí, z nichž se zase každá stává takovou, jakou je, působením spousty zvláštních životních podmínek; jsou to tedy nesčetné vzájemně se křížící síly, nekonečná skupina paralelogram sil, z nichž vyplývá výslednice – dějinná událost – jež sama může být opět považována za výsledek jedné síly, působící jakožto celek nevědomě a bezděčně. Neboť to, co chce jeden, maří druhý a vychází z toho něco, co nikdo nechtěl ... Marx i já jsme asi částečně sami zavinili, že mladší lidé přikládají leckdy ekonomické stránce větší význam, než jí přísluší. Museli jsme vůči svým protivníkům zdůrazňovat tuto zásadu, kterou popírali...“ (Marx, K., Engels, B.: Spisy 37 /Dopisy, sv. 11/, Praha, Svoboda 1972, s. 535-537.)

* * *

Jde o to, že absolutizují právě tuto, ač podstatnou a základní stránku v dialektickém pohybu, v procesu daného způsobu výroby a tvrdí, že zde, a především zde je třeba vidět určující kauzální vztahy a souvislosti kolapsu a porážky socialismu – „protosocialismu“.

Jak již bylo uvedeno, byl to Marx a Engels, kteří zdůraznili právě závislost politické moci, státu na materiálních, výrobních, ekonomických pod-

mínkách života společnosti. **Přičemž**, důrazně upozornili, že **nelze zároveň nevidět onen zásadní, obrovský zpětný vliv státu na ekonomické vztahy a procesy**, na všechny jevy společenského života. Jistěže ony ekonomické vztahy zásadním, určujícím způsobem determinují dialektický pohyb, procesy politické a právní nadstavby, kdy onen pohyb a vývoj ekonomických vztahů je konec konců, v poslední instanci určující.

To tedy znamená, že ona **politická a právní nadstavba, zejména, a především za socialismu, hraje ve vztahu k ekonomické základně velmi aktivní roli.**²⁾

²⁾ **B. Engels** ve svém dopise H. Starkenburgovi (25. ledna 1894) uvedenou problematiku formuloval následovně: „Hospodářské podmínky podmiňují – podle našeho pojetí – v poslední instanci dějinný vývoj. Avšak rasa sama je ekonomickým činitelem. Přitom však nesmíme přehlédnout dva body: **a) Politický, právní, filozofický, náboženský, literární, umělecký atd. vývoj se zakládá na ekonomickém vývoji. Ale ony všechny působí na sebe navzájem a také na ekonomickou základnu. Není tomu tak, že ekonomická situace je jedinou aktivní příčinou a všechno ostatní je pasivním následkem. Naopak, je tu vzájemné působení na podkladě ekonomické nutnosti, která se v poslední instanci vždy prosazuje. Stát například působí na vývoj ochrannými cly, svobodným obchodem, dobrým nebo špatným finančním systémem... Není to tedy, jak si tu a tam leckdo chce pohodlně představit, automatické působení ekonomické situace, nýbrž lidé sami dělají své dějiny, avšak v daném, je podmiňujícím prostředí, na základě už přejatých skutečných poměrů, z nichž hospodářské podmínky, byť sebevíce na ně působí ostatní politické a ideologické podmínky, jsou přece jen v poslední instanci rozhodující a tvoří průběžnou červenou nit, která jediné vede k pochopení. b) Lidé sami dělají své dějiny... Jejich snahy se vzájemně kříží, a právě proto ve všech takových společnostech panuje nutnost, jejímž doplňkem a jevou formou je nahodilost. Nutnost, která se tu prosazuje náhodou, je konec konců opět ekonomická.“ (Marx, K., Engels, B.: Vybrané dopisy, Svoboda 1952, s. 420–421.)**

To je totiž určeno již samotným zásadním, revolučním zvratem ve společenském vývoji při odstranění kapitalismu a jeho nahrazení socialismem. **Vždyť v socialistických zemích předcházelo vytvoření socialistických ekonomických vztahů** (socialistické

ekonomické základny) **vznik revolučních, socialistických, nadstavbových institucí a organizací!** Tedy teprve **politické a právní, ideologické nadstavbě**, vzniklé v procesu socialistických revolucí, připadl onen zásadní úkol aktivně spolupůsobit při vzniku a rozvoji ekonomické základny socialismu. A to na bázi zespolečnění výrobních prostředků.

A byl to vynikající teoretik, marxista a praktický revolucionář **V. I. Lenin**, kdo odhalil a objasnil charakter a úlohu nejen politické moci proletariátu a jeho spojenců v období třídního boje s buržoazií, završení socialistické revoluce, ale i celé výstavby socialismu. Lenin, jenž byl mnohými ideology, tzv. tvořivými marxisty a předními funkcionáři KSČM, mírně řečeno „upozaďen“, ne-li přímo odmítaný jako ideolog a politik, neboť jeho marxismus byl prý jen produktem zaostalých poměrů carského, poloasiatského, barbarského Ruska.

Lenin také objevil a **objasnil zákonitost**, že **politika je koncentrovaným výrazem ekonomiky**, že „**Politika nemůže nemít prvenství nad ekonomikou. Uvažovat jinak znamená zapomínat abecedu marxismu...**

Jinými slovy. Politické pojetí znamená: přístupujeme-li k odborům nesprávně, zničme tím sovětskou moc proletariátu...

Trocký a Bucharin to líčí tak, že oni se prý starají o růst výroby, kdežto my jen o formální demokracii.

Toto tvrzení není správné, neboť věc se má (a chápáno marxisticky, může se mít) **jedině takto: bez správného politického přístupu k věci daná třída neudrží své panství, a tudíž nebude moci řešit ani svůj výrobní úkol.**

(*Ještě jednou o odborech, o současné situaci a chybách Trockého a Bucharina – Lenin, V. I.: Spisy, sv. 32, Praha, SNPL 1955, s. 80, 81.*)

Rozvinul tak Marxovo politické učení, že **specifičnost politiky** spočívá v tom, že je to „oblast vztahů všech tříd a vrstev ke státu a k vládě, oblast vzájemných vztahů mezi všemi třídami.“

(*Lenin, V. I.: Spisy, sv. 5, s. 435.*)

Charakterizoval politiku jako „vědu a umění“ a zdůraznil, že „politika je účast na věcech státu, řízení státu, určování forem, úkolů a obsahu činnosti státu“, že „politika začíná tam, kde jsou miliony; ne tam, kde jsou tisíce“, že „politika má svou objektivní logiku, nezávislou na záměrech těch či oněch osob nebo stran.“

(*Lenin, V. I.: Spisy, sv. 17, s. 539; Lenin, V. I.: Spisy, sv. 27, s. 9; Lenin, V. I.: Spisy, sv. 11, s. 374*)

Na co je třeba pro pochopení příčin porážky socialismu **upozornit**, je právě Leninem výše vyslovená **myšlenka, že bez správného politického přístupu neudrží daná třída – proletariát a jeho spojenci – politickou moc.**

Pravdivost uvedeného, *oné zákonitosti, zcela potvrdil* nejen historicky **první pokus o kontrarevoluční zvrat v sovětském Rusku** (Kronštdtské povstání, působení trockistické a pravicové protisovětské opozice ve 20. a 30. letech), dále **o zvrat v Maďarsku v roce 1956, ale i u nás v roce 1968.** Což se naplno projevilo v kontrarevolučních převratech na **přelomu 80. a 90. let, kdy došlo k vítězným kontrarevolucím a obnově kapitalismu** fakticky ve všech socialistických zemích střední a východní Evropy na čele s SSSR.

Zdeformování politického a do jisté míry i ekonomického systému socialismu (chruščovovsko-gorbačovským revizionismem a renegátstvím a brežněvovským oportunistem), **odtržení nejen nejvyšších představitelů KSSS a sovětského státu od pracujících mas, vedlo k zřeknutí se politické moci, k jejímu cílenému předání kontrarevoluci, k pádu socialismu nejen v SSSR, ale i v ostatních socialistických zemích RVHP a Varšavské smlouvy.**

Dokladem toho, že **až k takové katastrofické porážce socialismu nemuselo dojít, ukázaly obdobné procesy** např. v tehdy podstatně méně rozvinutější ČLR, kde racionální a dominantní část **vedení KS a státu nepřipustila likvidaci politického systému**, vedoucí úlohy KS Číny atd.

Došlo v podstatě k nastartování specificky „nové ekonomické politiky“ (v zásadě v duchu Leninova NEPu), při zachování a upevnění politického systému socialismu, politické moci na cestě k „**socialismu s čínskými rysy**“. Tento „model socialismu“ může být jistě kritizován i z pozic marxismu-leninismu, neboť se stal skutečně zvláštním.

Ale **na rozdíl od chruščovovského, voluntaristického a chimérického „budování komunismu“** (kterého se měla dožít již generace 60. a 70. let), jenž **vyústil gorbačovštinou do „perestrojky“, do likvidace** započaté éry budování socialismu, představuje šanci jeho zachování a rozvoje.

b) Marx chtěl překonat odcizení, Lenin prý člověka ponižil

Nejen to, uvedené je v naprostém rozporu i s nesmyslnými, pseudomarxistickými tvrzeními L. Šafránka, že „**Lenin se** ve svých spisech, a především ve své praktické činnosti (v praktických politických krocích) **Marxe příliš nedržel**. Pokud by totiž čekal (nejen fatálně, ale i aktivně) na „dozrání“ Marxem definovaných objektivních podmínek pro uskutečnění socialistické revoluce, nikdy by nedosáhl politického úspěchu, nezískal moc.“ Lenin tedy nebyl dle uvedeného tvrzení marxista a nešlo mu o politickou moc proletariátu, ale jen o jeho politický úspěch a osobní moc? Zlovlná formulace.

Pokračujme však v Šafránkově textu: „Dostáváme se opět k výchozímu konstatování, že **totiž Lenin, na rozdíl od Marxe, který pokládal za základ politiky ekonomiku, ctíl zásadu absolutizace politiky**. Zatímco Marx analyzoval ekonomické rozpory kapitalismu, antagonistické rozpory výrobních sil a výrobních vztahů, které na určitém stupni svého rozvoje vyvolávají své překonání novou kvalitou, **Lenin žil kultem revoluce**, jejímž prostřednictvím lze získat moc a teprve potom prosazovat ekonomické změny. **Marx chtěl překonat odcizení člověka a osvobodit ho. Lenin naopak člověka ponižil do pozice prvku, provozně limitovaného a hodnoceného stranou**. Marx byl renesanční myslitel odvíjející svou systematickou teorii od priority ekonomie, zatímco Lenin byl především teoretik politiky a praktik revoluce. **Marx pokládal za základ výrobních vztahů institut vlastnictví výrobních prostředků** (vlastnictví chápal jako prioritně ekonomický vztah), **Lenin pojetí vlastnictví zjednodušil a zúžil především do podoby mocensky formované právní kategorie**.“ Opět jde u o řadu hrubých výmyslů a lží!

Tvrzení, že *Lenin „pojetí vlastnictví... zúžil především do podoby mocensky formované právní kategorie“* je naprosto falešné, nepravdivé! Autor tuto svou pomluvu nerozvedl, „nevyargumentoval“, to ani nemohl! Převzal ji bezesporu od buržoazních ideologů a revizionistů, antimarxistů a antikomunistů, kteří zcela záměrně stavěli Marxe proti Leninovi a Lenina proti Marxovi. Marxe označovali za „deterministu“ a Lenina obviňovali z „voluntarismu a subjektivismu“, označovali jej i za deformátora v pojetí výrobních vztahů. Tak jak to formuluje sám L. Šafránek,

když tvrdí, že je prý Lenin zúžil „do podoby mocensky formované právní kategorie“. On by ovšem i jako člověk hlásící se k Marxovi, ač antileninista trockistického ražení („marxista-hellerista“), měl vědět, že na právní stránku výrobních, přesněji řečeno vlastnických vztahů upozornil již K. Marx.³⁾

³⁾ „Bytí lidí není určováno jejich vědomím, nýbrž naopak, jejich vědomí je určováno jejich společenským bytím. Na jistém stupni svého vývoje se **materiální výrobní síly společnosti dostávají do rozporu s existujícími výrobními vztahy nebo – což je jen právní výraz toho – s vlastnickými vztahy**, uvnitř nichž se dosud pohybovaly. Z forem vývoje výrobních sil se tyto vztahy proměňují v jejich pouta. Nastává epocha sociální revoluce.“ (Marx, K.: *Ke kritice politické ekonomie – Předmluva, Marx, K., Engels, B.: Spisy, sv. 13, Praha, NPL 1963, s. 37*)

Takovéto upozornění na právní aspekt daných vztahů a jejich význam, neznámá žádnou redukci, zúžení vlastnických vztahů na vztahy právní.

c) Lenin se prý Marxe příliš nedržel

Pokud jde o výše uvedené názory na Lenina („Marxe se příliš nedržel“, „objektivní ekonomické podmínky nahrazuje diktaturou elity“, „člověka ponižil do pozice prvku, provozně limitovaného a hodnoceného stranou“, Leninovo myšlení je „myšlení ideologa“ ne vědce aj.) pak to vypadá tak jakoby ani neprolistoval např. rozsáhlé texty Leninovy práce „Vývoj kapitalismu v Rusku“ a „Ekonomický obsah narodnictví a jeho kritika v knize P. Struva“. Neprostudoval jeho „Imperialismus jako nejvyšší stádium kapitalismu“ (i když o tom zřejmě něco dokonce publikoval), tak jako stať „Velká iniciativa“, nemluvě o stati „Karel Marx (Stručný životopis a výklad marxismu)“ - zde zejména část Materialistické pojetí dějin atd. atd. Zřejmě je tomu tak proto, že L. Šafránek **Lenina a priori nepovažuje za marxistu, vědce, ale za „subjektivistu“ a „antihumanistu“**, který jej proto nezajímá a nezajímá.

Vraťme se však ještě k tomu nejpodstatnějšímu. K jeho přístupu, stanovisku k příčinám „zhroucení tábora socialismu (prioritně u nás) ... Nakolik toto zhroucení bylo důsledkem objektivních příčin ekonomických a nakolik subjektivních nedostatků ve vedení společnosti, kolapsem politiky?“ Při-

tom ve velmi zjednodušené formulaci kategoricky odmítá názory, „že krach socialismu byl způsoben revizionismem Michaila Gorbačova (dokonce se hovoří o jeho zrádovské roli), který opustil marxismus-leninismus a uvolnil tak prostor destruktivnímu působení buržoazní ideologie. Tvrdím, že málo co je tak vzdáleno realitě, jako je toto a jemu podobná tvrzení.“

Zde alespoň poznamenejme, že **přeci zdaleka nešlo jen o revizionismus Gorbačova** (a již vůbec ne jako jednotlivce, byť tehdy sebevýznamnějšího!), **ale pod jeho vlivem o deformaci marxisticko-leninské ideologie**, ale především o jeho (a většiny jeho spolupracovníků a podřízených struktur) **politiku plnou oportunistu, subjektivismu a cílené, ne reformy socialismu** (zdokonalení politického i ekonomického systému), **ale jeho bezohlednou destrukci**.

Pokud jde o revizionismus, pak zcela zásadní vliv, a nejen v SSSR zde měl oficiálně kanonizovaný (XX., XXI. a zejména XXII. sjezdem KSSS, na něž navazovaly závěry i sjezdů ostatních KS) **chruščovovský revizionismus**, jenž byl fakticky „legálně“ posvěcen většinou stranického, po roce 1953 značně obměněného aktivu, na nějž ve „změkčenejší“ formě navázalo (při ideologické práci již vzpomenutého M. Suslova) Brežněvovo vedení. **M. Gorbačov inspirován „Pražským jarem“** (za přispění svého, od studijních let přítele Z. Mlynáře) uvedený **revizionismus posunul do „nové kvality“! A to při koordinaci s celou značně početnou skupinou lidí, vysokých činitelů v orgánech KSSS, v aparátu komunistické strany a sovětského státu, nejen KGB, v diplomacii, ve špičkových vědeckých ústavech, vysokých školách, ale i v obdobných orgánech ostatních socialistických zemí**. Šlo zvláště i o navázání přímých kontaktů s nejvyššími představiteli Západu (zejména USA, VB a Německa) a politické aktivity v naprostém rozporu s Ústavou SSSR a s dalšími zásadními zákony SSSR, tak jako s dokumenty, usneseními ÚV KSSS. Takovéto skutečnosti nelze v žádném případě ignorovat. K tomu se ještě podrobněji vrátím v jiné části textu.

d) Marxista je prý ekonom, leninista ideolog

Když L. Šafránek položil a řešil otázku, zda byl návrat ke kapitalismu důsledkem přestavby nebo nikoli tak právě (jak jsem již výše uvedl) přišel

s oním falešným tvrzením o protikladnosti Marxova a Leninova pohledu na společenské procesy.

Podle něj: „**Hodnotíme-li** zrod a důsledky listopadu 1989 očima Karla Marxe, docházíme proto nutně k jiným závěrům než při hodnocení prizmatem Leninova myšlení.“ Při prezentaci tohoto tvrzení si vzal na pomoc z předních buržoazních, antimarxistických a antikomunistických filozofů a sociologů R. Arona. Nesmlouvavého kritika podstaty „komunistických systémů a způsobů myšlení spojených s fenoménem komunismu“.

(Z charakteristiky autora knihy Aron, R.: *Opium intelektuálů, Praha, Mladá fronta 2001.*)

Proto zdůraznil: „Zde je na místě **připomenout Raymonda Arona**, který ve známém spise *Opium intelektuálů* dodává, že politické ideologie vždy s větším či menším úspěchem mísí faktická tvrzení a hodnotové soudy. **Ideologie je podle něho zvláště nebezpečnou symbiózou mýtu a vědy**, která vynáší arbitrární soudy a je vysoce odolná proti logické verifikaci. Je proto logické, že pro pokus o nástin přístupu k analýze minulosti z pohledu funkce a významu přestavby pro vývoj socialismu je podstatný pohled ekonomů, nikoli ideologů. Tedy přístup marxisty, nikoli leninisty.“

A máme zde „**marxistický**“ přístup **nemarxisty!** A je to vyřešeno. Lenin a leninismus prý přeci nemá nic společného s marxismem. Vždyť je to jen ideologie – jak „zasvěceně“, výstižně a inspirativně píše, dle L. Šafránka buržoazní ideolog a antikomunista R. Aron – a ideologie je „nebezpečnou symbiózou mýtu a vědy“, proto je třeba být nemarxistickým „marxistou“ ne leninistou. Opět tvrzení bez racionální argumentace, kdy jde vskutku

jen o *iracionální, spekulativní fráze* L. Šafránka „opřené“ o spekulativní, subjektivistické teorie antimarxistů a antikomunistů!

6. Příčinou pádu reálného socialismu je prý totální krach sovětského modelu

Jistý komplexnější, již připomenutý materiál – „**Podklad CSTS k hodnocení minulosti**“ (29. 9. 2014) prezentující, dle mého názoru a přesvědčení, falešný pohled na porážku socialismu, neboť považuje rovněž za rozhodující příčinu konce tzv. reálného socialismu „**totální krach sovětského modelu socialismu, který nedokázal uskutečnit humanistický Marxův projekt socialistické společnosti nejen u nás**“.

Abych byl konkrétní, tak podle uvedeného materiálu prý v „diskusi stranických odborníků sdružených kolem **CSTS je dohoda** na tom, že **uspořádání společnosti před rokem 1989 bylo historicky podmíněné...** (vzešlo z tradiční industriální společnosti a **vliv měly zejména sovětské zkušenosti**)“, kdy prý „**specifickým znakem výše zmíněného starého společenského modelu byla jistá nezralost.**“

S tím se pojí i **nedostatečnost ve fungování ekonomického i politického systému.**

Hovoříme také o systémové vadě či deformaci... šlo relativně o systém (nejen neúplný pokus), který vznikl logicky na hlavním směru vývoje lidské společnosti.“

Přitom je připouštěna možnost, „že **z tohoto hlavního směru mohl** (daný ekonomický a politický) **systém v důsledku určitých degenerativních procesů sestoupit**“.

Tomu prý – podle teoretiků Centra strategických studií (CSTS) – „odpovídá hypotéza, že **byl ještě před svým**

krachem vržen mimo socialistickou trajektorii, byť se jevově k socialismu hlásil“. Nejen to, mnozí autoři si prý kladli „otázku, **zda šlo vůbec o svébytnou formu socialismu, zda nešlo jen o pouhé vykročení k socialismu.**“ („*Podklad CSTS*“, s. 3)

Tedy o **žádný socialismus nešlo**, a je to vše jasné! Vskutku povrchní, nehistorický, nedialektický přístup.

Řečeno ještě trochu jinak, tento „neautentický“ sovětský model socialismu slovy ze Závěru uvedeného „hodnocení minulosti“ prý představoval jen jakýsi: „Historický pokus o vybudování socialismu“ a „skončil selháním a prohrou. To, co selhalo, nebyla idea sociálně spravedlivé společnosti, ale **praktikovaný model**, známý v jeho posledních letech jako **reálný socialismus.**“ (*Tamtéž s. 12.*)

Takže **ono pouhé „vykročení“ k socialismu muselo přece jen nakonec, při údajném nenaplnění Marxových ideálů, zkrachovat, být poraženo.**

A jak vlastně před oněmi 30 až 35 lety s nadšením hlásali „noví čtenáři“ Marxe a další „neokomunisté“, tak jako i programový dokument I. sjezdu KSČM (*Olomouc 13. - 14. 10. 1990*) vždyť „**teprve tato porážka**“, porážka **onoho „vykročení k socialismu“** („*zaplat' pánbůh*“, že přece jen přišla?! *Neboť otevřela onu novou cestu k opravdovému, „modernímu socialismu“ – Z. K.*), **prý „vytvořila podmínky a předpoklady pro přerod strany i pro renesanci socialismu.** Máme tedy historickou **povinnost** – zbavit se všeho vulgárního, doktrinářského... **uplatnit alternativu demokratického socialismu.**“ (*Viz Dokumenty I. sjezdu KSČM, s. 3-4.*)

Porážka údajně „nesocialistického“ socialismu byla tedy nejen žádoucí, ale i nutná, aby mohlo dojít k „**přerodu strany**“ (fakticky k **odstranění pozůstatků jejího komunistického charakteru**) a k „**renesanci**“ subjektivisticky, utopicky, maloměšťácky, maloburžoazně pojatého „socialismu“. Jak absurdní a šílené tvrzení v dokumentu *strany s komunistickým názvem (KSČM)*!

(Podrobněji: Košťál, Z.: *Komu to služí? /O falzifikaci reálného socialismu v dokumentech KSČM/, 6. 2. 2015); Košťál, Z.: *Falzifikace podstaty a historie reálného socialismu v dokumentech KSČM /širší verze referátu na semináři Společenskovedního klubu – ZO KSČM 801/, 20. 1. 2015)**

Zdeněk Košťál

červen 2025, pokračování příště



Řeka času odnesla posledního generálního tajemníka Ústředního výboru KSSS a prvního a posledního prezidenta SSSR.

Michail Sergejevič Gorbačov zemřel ve věku 92 let.

Jen málo postsovětských pamětníků perestrojky a devadesátých let se dnes zdrží ošklivých slov o zesnulém. I když jako každý člověk měl Gorbačov až do konce své obdivovatele. Nicméně celkově o něm všichni mluví špatně: bývalí komunističtí reformátoři i bývalí komunističtí konzervativci, bývalí liberální reformátoři i neúspěšní obnovitelé SSSR, separatističtí nacionalisté i obyčejní zrádci vlasti a agenti

Západu. Dokonce i na Západě, který Gorbačova odměnil a na stará kolena mu zajistil práci v reklamě na pizzu, se o něm raději nezmiňovali.

To je první Gorbačovův paradox. Před rokem 1989 vyvolával ve svém okolí pozitivní emoce. Brežněv a Andropov, Suslov a Gromyko, Reagan a Thatcherová s ním sympatizovali. Sovětský lid si v roce 1985 oblíbil mladého, přístupného, lehce ovladatelného generálního tajemníka bez papírů. V roce 1987 lidé uvítali perestrojku, která přišla pouhé dva roky po vyhlášení glasnosti.

Ať už si dnešní postkomunisté „vybavují“ SSSR jakkoli - většinou ho prožili v poměrně mladém věku (kdy i tráva byla zelenější, nebe modřejší, slunce zářivější a dívky milovaly náruživěji) - v polovině osmdesátých let už nutně potřeboval reformy. Reformy se i tak zpozdíly přibližně o deset let. Iniciativu mladého generálního tajemníka proto podpořil nejen ústřední výbor, ale i široká veřejnost.

Zlom nastal v roce 1989 po prvním sjezdu lidových poslanců. Gorbačov začal v SSSR masivně ztrácet popularitu a ve snaze kompenzovat to svou politickou aktivitou v zahraničí (ve světě je uznáván jako mírotvorce) dělá nevy nucené ústupky USA na jednáních o kontrole zbrojení. Kvůli těmto ústupkům a kvůli Gorbačovově roli při rozpadu SSSR, který odevzdal běloveské trojce, aniž by se pokusil o odpor, je posledním generálním tajemníkem často označován za zrádce, obviňován ze zrady vlasti a spolupráce se západními tajnými službami.

To není tak docela pravda. Žádná zpravodajská služba na světě nemohla vůdci jedné ze dvou (v té době) světových velmocí nabídnout nic, co by už neměl nebo nemohl získat, kdyby si to přál.

V letech 1985 až 1991 byl Gorbačov jedním ze dvou nejmočnějších mužů světa, který byl schopen jediným pohybem poslat lidstvo do pekel.

Gorbačov skutečně následně zradil, ale koho a jak. Zradil ozbrojené síly (když řekl, že neví nic o tom, kdo nařídil rozehnat shromáždění v Tbilisi v dubnu 1989 a proč vůbec vojáci vstoupili do města), KSSS, která ho vynesla k moci (nejprve zrušil článek 6 ústavy, který definoval

K úmrtí generálního tajemníka Gorbačova

stranu jako vedoucí a řídicí sílu sovětské společnosti, a poté přispěl k zákazu KSSS), ministerstvo vnitra, KGB, znovu armádu, svou vlastní vládu a soudruhy z politbyra (tím, že se zbavil možnosti zaujmout politické stanovisko ve dnech GKČP*, což byl jeden z důvodů, proč byl tento křečovitý pokus o záchranu země odsouzen k zániku a poražen). Nakonec zradil sebe i všechny sovětský lid, když odmítl splnit svou povinnost hlavy státu a bránit svěženou zemi do poslední chvíle.



(GKČP - Samozvaný Státní výbor k vjimečnému stavu v SSSR – vystoupil proti Gorbačovovi a jeho perestrojce a proti smlouvě, která vznikala po rozpadu SSSR. Někdy se také uvádí název „Srpnový puč“ – 18. až 21. srpna 1991)

Gorbačov, který v posledních letech hodně zrazoval, však rozhodně nebyl zahraničním špiónem. To je důležité pochopit. „Práce pro zahraniční rozvědku“ je totiž příliš zjednodušené vysvětlení, než abychom pochopili skutečné důvody, proč se ambiciózní, ale slabý politik, nevhodný pro tak vysokou funkci a neschopný inteligentně realizovat svůj vlastní reformní program, ocitl v kritické chvíli v čele SSSR. Právě kvůli jeho neu-

stále veřejně projevované a lži špatně maskované slabosti se jeho popularita tak prudce propadla. Lidé potřebovali vůdce na dobu prudkého historického zlomu a Gorbačov tuto vůdčí roli zoufale nezvládal.

Jak se tento slabý muž stal najednou vůdcem obrovské země?

Hlavní krok k povýšení Gorbačova učinil Brežněv, kterému zřejmě doporučil Gorbačova Kulakov, jenž Michaila Sergejeviče protežoval už od dob, kdy stál v čele Stavropolského oblastního výboru (v němž začínal svou stranickou kariéru). Podle vzpomínek akademika Čazova, který

Leonida Iljiče léčil, Brežněv v roce 1978 při výběru potenciálních kandidátů na tajemníka ústředního výboru pro zemědělství (na místo brzy zesnulého Kulakova) z vlastní iniciativy na prvním místě jmenoval Gorbačova. Rok po svém jmenování tajemníkem ústředního výboru byl Gorbačov zvolen kandidátem do politbyra a o rok později členem politbyra ÚV KSSS.

To neodpovídá verzi, že Gorbačov byl prosazován Andropovem. Tato verze je však známá díky samotnému Michailu Sergejevičovi. Fakta naznačují něco jiného. V roce 1969 Andropov odmítl převést Gorbačova (tehdy druhého tajemníka Stavropolského krajského výboru KSSS) na post náměstka předsedy KGB. Poté se pokusil převést Gorbačova do Ústředního výboru jako vedoucího oddělení propagandy Děmičev, na post místopředsedy Státního plánovacího výboru zase Bajbakov, na post ministra zemědělství pro změnu Kulakov, administrativní oddělení Ústředního výboru ho dokonce prosazovalo na

post generálního prokurátora SSSR. A po celou dobu likvidovala tyto pokusy něčí neviditelná ruka. Kdo to mohl být, když druhý muž politbyra Suslov, a ještě vlivnější Gromyko - podle současníků - sympatizovali s Gorbačovem?

V době nemoci Černěnka (předposledního generálního tajemníka ÚV KSSS, který zrušil sotva započaté Andropovovy reformy) na počátku roku 1985 předsedal zasedání tohoto stranického grémia nejmladší člen politbyra - Gorbačov.

Andropov byl už rok mrtvý, Brežněv a Suslov byli mrtví, Černěnko nebyl Andropovovým lidem nakloněn. A Gorbačovova kariéra byla přesto na vzestupu. Nakonec na březnovém plénu ÚV KSSS

v roce 1985, které po Černěnkově smrti volilo nového generálního tajemníka, prosadili Gorbačovovu kandidaturu, opět podle vzpomínek již nežijících účastníků, Gromyko a Ščerbickij (v té chvíli nejstarší a nejlivnější členové tehdejšího politbyra).

Myslím, že všechny tyto rysy Gorbačovovy kariéry lze vysvětlit jednoduše. Michail Sergejevič skutečně dokonale věděl, jak se lidem zalíbit, jak být oblíbený. Jeho slabost a strach z odpovědnosti přitom nebyly pro starší kamarády žádným tajemstvím. Gorbačov však měl i zcela jiný problém. V reálné ekonomice neměl prakticky žádnou praxi. Teprve v desáté třídě, když pracoval jako letní kombajnér, se mu nějakým způsobem podařilo vymátlit tolik obilí, že získal čestný řád, který mu umožnil nastoupit na právnickou fakultu Moskevské státní univerzity bez přijímacích zkoušek. Učitelé mu však nemohli zajistit za jeho vědomosti zlatou medaili, a tak končil se stříbrnou. Nebýt řádu, není jisté, zda by se tam vůbec dostal, i když už v desáté třídě byl kandidátem KSSS.

Tato fakta z životopisu mladého Michaila by vás mohla překvapit. Jeho otec, ač „prostý předák“ traktorové brigády, byl v té době členem předsednictva okresního výboru a jeho dědeček, dlouholetý předseda rodného kolchozu, byl vedoucím okresního pozemkového odboru. To byly na tehdejších venkově dost vysoké pozice. I z těchto důvodů viděli učitelé v malém Míšovi náležitýho komunistu, zvláště když pracovní výkony žáka desáté třídy předčily vše, co mohli nabídnout i ti nejzdatnější kombajnéri.

Čtyřicetiletý Michail Sergejevič se po studiích práv vrátil do rodného Stavropolského kraje a okamžitě (po deseti dnech) přeskočil z práce na krajské prokuratuře (což je pozice, na níž musí člověk strávit skoro celý život, aby se vůbec dostal do nějaké vyšší funkce) na místo zástupce vedoucího oddělení propagandy Stavropolského krajského výboru Komunistické strany Sovětského svazu. Od té doby až do konce své politické kariéry se neustále pohyboval v komsomolské a stranické práci.

Jeho prozíraví rodiče mu zřejmě pomohli vytvořit ten správný životopis již v raném věku. Řád a kandidatura do komunistické strany před absolvováním školy zaručovaly v té době totéž, jako být hned po narození zařazen do gardového pluku carevny Alžběty.

Člověk tak okamžitě získal obrovskou kariéru výhodu oproti svým vrstevníkům. Zvláště, pokud plánoval postupovat na stranickém žebříčku. Gorbačov této výhody plně využil. Vzhledem k tomu, kolik inteligentních a zkušených lidí se na jeho propagaci podílelo, je jasné, že zalíbit se – to opravdu uměl.

Ale ani jeho osobní kouzlo, ani péče rodičů nevysvětlují, jak ho systém mohl nechat nejen projít – ale i dotlačit ho až na vrchol – člověka bez praktických zkušeností (samozřejmě, pokud nepočítáme



agitaci a propagandu) a bez charakteru. Mám pro to jedno vysvětlení: naprostá většina těch, kteří Gorbačova vynesli na vrchol, předpokládala, že mu budou vládnout sami. Vysvětluje to i jednání Gromyky a Ščerbického v roce 1985. Lidé byli unaveni neustálým pohrbíváním přestárlých generálních tajemníků. Reformy už dozrávaly a oni to věděli.

Potenciální kandidát na Brežněvova nástupce Grigorij Romanov, který stál v čele leningradského oblastního výboru KSSS, byl v té době již záměrně zkompromitován. Přestože se podařilo vyvrá-



tit chytře podstrčenou fámou, že údajně slavil svatbu své dcery v Zimním paláci na muzejních servisech, „přetrvávající zápach“ zůstal. Mimochodem – Gorbačov se zbavil Romanova hned po svém nástupu k moci. Poslal – po něm nejmladšího člena politbyra – „ze zdravotních důvodů“ do důchodu. Romanov žil ještě 23 let, než v roce 2008 ve věku 86 let zemřel.

Gromyko, Ščerbickij, Grišin a Tichonov byli už příliš staří na to, aby se mohli ucházet o nejvyšší funkci v zemi po třech po sobě následujících úmrtích jejich soudruhů. Kunajev a Alijev nebyli považováni za kandidáty. Členům Brežněvova politbyra se zdál Gorbačov, člověk se slabou vůlí, který neměl ve stranickém gremiu svůj klan, zjevně ovladatelnější než zralý, zkušený a autoritativní Romanov.

Tak se rozhodli. Ale slabý Gorbačov, stejně jako svého času slabý Brežněv, se ukázal být dobře vycvičeným byrokratickým intrikánem a během tří let vyhnal z politbyra všechny, kteří ho vynesli k moci.

Potom začal pracovat tak, jak byl zvyklý – dělal agitaci a propagandu. A byl v tom dobrý. Pouze neměl osobní plán reformy. A nepodařilo se mu získat ani tým. Jeho politbyro se téměř okamžitě rozdělilo na reformátory, kteří věřili, že je třeba nejprve zničit vše staré, a konzervativce, kteří trvali na tom, že než se rozbije skřípající, ale fungující

mechanismus, je třeba nabídnout něco místo něj. Gorbačov se nezmohl ani na nastolení určité rovnováhy mezi těmito frakcemi, nestal se jejich arbitrem a nedokázal se povznést nad rozpory. Jednoduše skákal od jednoho k druhému podle toho, kdo byl zrovna silnější.

Kyvadlo státnosti se vychylovalo od extrémního konzervatismu k extrémnímu liberalismu a zpět. Státní byrokracie a loajální většina sovětských občanů byla zcela dezorientovaná. Malé, ale hlasité skupinky nacionalistů v provinciích a liberálů v centru pokoušely státní moc a když nedostaly do zubů, omámené zjištěním, že je možné všechno a nic se jim nestane, začaly stát rozkládat. Armáda, KGB, ministerstvo vnitra a další vládní agentury čekaly na rozkazy k obnovení pořádku, ale nikdy je nedostaly, a když už je dostaly, byly okamžitě obviněny ze svévolného jednání.

Nakonec, když do konce druhého dne srpnového puče stále nebyl vydán rozkaz k útoku na budovu ruského Nejvyššího sovětu, si mnozí vyšší důstojníci uvědomili, že budou brzy obviněni z vyvedení vlastních vojsk z kasáren bez rozkazu, a raději, stejně jako generálové Lebed' a Grac'ev, „přešli na stranu lidu“.

Po návratu z Forosu uviděl Gorbačov posíleného Jelcina a snažil se novému centru moci vyhovět. Začal chválit svého politického protivníka a předal mu prakticky všechny státní úřady, čímž nakonec ochromil centrální vládu.

Stejně, jako se mohl pokusit o nápravu v den Běloveské dohody, mohl to udělat i bezprostředně po ní. Ale aby získal zpět moc, která mu unikala mezi prsty, musel by bojovat, musel by riskovat. A na to nebyl zvyklý. Měl se rád a chtěl být oblíbený. Pro tyto vlastnosti byl povyšován a díky jim se stal hlavou státu.

I v důchodu ho špatná publicita, které se mu dostávalo, upřímně zraňovala. V rozhovorech prohlašoval, že jeho roli při vytváření nového Ruska ocení až budoucí generace. Žil v Rusku, nikam nejezdil, byl přesvědčen, že může dát impuls velkému procesu demokratizace Ruska a demontáže komunistického systému. Dokonce se mu zdálo, že právě to sám původně chtěl.

Mýlil se. Původně chtěl reformovat a posílit sovětský stranický systém, aby byl pružnější. Nevěděl však, jak to udělat, a lidi, kteří to uměli, od moci odstranil, protože se bál, že se ve srovnání s nimi odhalí jeho ničemná slabost. S tím, jak se měnil tým kolem něj, jak přicházeli a odcházeli poradci, jak se měnila politická situace v zemi, měnil se i jeho pohled na reformy. Ve všech případech však viděl sám sebe v centru

dění a v čele agitačního a propagačního procesu (byl to přece on, kdo pronáší ta správná slova, po jejichž vyslechnutí začne nadšený lid konat hrdinské činy).

Chtěl se zapsat do dějin a legrační, ale zároveň i tragické bylo to, že k tomu neměl daleko. To by však vyžadovalo vůli, kterou neměl.

Gorbačovova vina vůči lidu SSSR je tedy velká. Na svědomí má rozpad země, následné občanské války i současný krvavý konflikt na Ukrajině. A to jen proto, že přijal pozici, která neodpovídala jeho schopnostem. Nemyslete si, že chci tímto konstatováním nějak snižovat jeho vinu. Měl vlastně štěstí, protože Keitel byl za podobnou chybu (souhlas s řízením Vrchního velení Wehrmachtu, čímž se stal Hitlerovou loutkou) odsouzen k trestu smrti v Norimberku.

Gorbačov - na rozdíl od něho - strávil posledních třicet let svého života v zemi, jejíž obyvatelé ho upřímně nenáviděli.

Musíme však vidět i další chybu a další neschopnost. Je to chyba a neschopnost systému, který Gorbačov vychovával a vyzdvihl. První řád a stranickou nominaci získal za Stalina a po Černěnkově smrti se stal generálním tajemníkem. Po celou dobu se snažil vyhovět požadavkům systému a být pro nadřazené vhodným zaměstnancem. A podaři-

lo se mu to. Patřil do systému, byl jeho nejlepším žákem - jediným generálním tajemníkem Ústředního výboru KSSS, který se narodil po revoluci a byl zcela vychován „nejlepším“ sovětským systémem vzdělávání a výchovy na světě. Prošel přísným sítím výběru kádrů za Stalina, Chruščova a Brežněva a posílil za dvou post-brežněvovských generálních tajemníků.

Přechytračil všechny vnitrostranické konkurenty, až byl poražen ubohými lidmi a bezcennými politiky, kteří nedokázali nic jiného než mu jednoduše ukázat, kde jsou dveře, navzdory možným fatál-



ním důsledkům pro ně.

A místo toho, aby, když „objevil vzpuru na palubě, vytrhl zbraň zpod opasku, neboť zlato se vysypalo z krajk, z narůžovělých brabantských manžet“. Ale on na to plivl. Přitom loď byla ještě zcela bojeschopná, nepřátelská eskadra se rýsovala kdesi v dáli a bála se přiblížit na dostřel, jen malá část posádky se bouřila a lekla se vlastní drzosti, zatímco zbytek posádky stál na bojových stanovištích a čekal na povel, aby vzpouru potlačil a vyrazil do boje. On však místo činu spustil s uraženou tváří vlajku a hrdě odkráčel do své kajuty, čímž předal loď do moci vzbouřenců, kteří byli takovým štěstím zcela zaskočeni.

Byl vychován a vzdělán systémem. Systém ho postavil do čela a povýšil ho na pozici prvního vůdce. Dokud systém fungoval, vyhovoval mu. Nešťastnou náhodou se stal hrobařem systému - jednoduše nechápal, co dělá. A odpovědnost, kterou nesl jako součást systému - je skutečně jeho důležitou součástí, v poslední fázi dokonce tou nejdůležitější. To ale vůbec nesnižuje jeho osobní odpovědnost, i když bychom neměli zapomínat i na ostatní. Sám se rozhodl být „nejlepším žákem“, ale ve skutečnosti ho to „naučili“.

Každý systém může za klidných podmínek fungovat víceméně normálně. Ži-

votaschopnost systému se prověří, když nastane krize. Zvláště, když se blíží katastrofa a zdá se, že není úniku. Jeden systém nominuje Teng-Siao-pchinga, druhý Putina a třetí Gorbačova. Ať už se systému podaří nominovat jakoukoli osobnost, je to příběh systému.

Sovětský systém měl velmi krátkou životnost. Proč se však divit, když Gorbačovovi i Gajdarovi reformátoři se v „nejlepší světové“ sovětské škole učili, že k vybudování nového je třeba nejprve „do základů“ zničit to staré. A tak podle pokynů svých učitelů vyčistili prostor. Všichni byli teoretici. K praktické práci měli velmi daleko. Jak kázala ideologie, tak jednali.

V klidných dobách se jim všem dařilo velmi dobře. Byli povyšováni a dostávali řády.

Pokud nepochopíme, že ve složitých systémech, jako je moderní stát, se člověk nemůže dostat na vrchol moci, pokud nesplňuje požadavky systému; pokud se sami nepoučíme a nenaučíme náš systém, jak formulovat správné požadavky na uchazeče o manažerské pozice; pokud budeme jen fňukat, že „politika je špinavá věc“ a všechny politiky dodá-

vají do vysokých funkcí reptiliáni z Nibiru, aniž by se nás na cokoli ptali, pak se nám nebo našim vnukům bude jednou zdát Gorbačovova katastrofa jako lehký vánek proti hurikánu.

(Reptiliáni – fiktivní národ bytostí ještějšího vzhledu z planety Nibir. Příběhy o nich bývají součástí sci-fi románů i pseudovědních a konspiračních teorií.)

Ať je Vám, Michail Sergejeviči, země lehkou. Vytrpěl jste si své, i když jste nechápal, proč. Když si odmyslíme první třicet let Vašeho života (dětství, studia a začátek politické kariéry, kdy jste ještě pomýšlel na vědeckou dráhu), rozdělí se zbytek na dva téměř stejné úseky: Třicet let lásky a úspěchů a třicet let proher a nenávisti. Bůh Vás ponechal na zemi dlouhou dobu - jako výstrahu pro nás.

Abychom nepřijímali odpovědnost jen podle inteligence, talentu nebo síly. Abychom nesnili o tom, jak se zavděčit nadřazeným, ale o tom, jak se vyrovnat s výzvami.

Abychom, když začínáme bojovat a bitvu prohrájeme, našli v sobě stejnou sílu, jako ji našel Allende - zemřít při obraně lidu proti zjištěným rebelům na určeném stanovišti. Lidu, který mu dal svou důvěru.

**Rostislav Iščenko, 31. 8. 2022,
přeložila PhDr. Jana Görčošová**